

Này, Cậu Gã Cho Tôi Đi

Contents

Này, Cậu Gã Cho Tôi Đi	1
1. Chương 1: Tự Nhiên Mà Quen Biết	2
2. Chương 2: Bi Ai Bất Ngờ Xảy Ra	5
3. Chương 3: Xảo Hợp Xuất Quỷ Nhập Thần	8
4. Chương 4: Quan Tâm Đồ Ngốc Lộn Xộn	12
5. Chương 5: Xin Mời Vào Nội Viện Hậu Cung	17
6. Chương 6: Lần Đầu Gặp Gỡ Bi Thảm Nhất Trần Gian	21
7. Chương 7: Lời Khách Sáo Tự Giác Thối Lui	24
8. Chương 8: Lời Mời Tâm Thuật Bất Chính	28
9. Chương 9: Lần Tụ Hội Sai Sót Ngẫu Nhiên	31
10. Chương 10: Mạc Danh Kỳ Diệu Cầu Hôn	34
11. Chương 11: Rồi Nước Cũng Sẽ Chảy Thành Sông	37
12. Chương 12: Cam Tâm Tình Nguyên An Phận	41
13. Chương 13: Ân Cấn Mà Thận Trọng	44
14. Chương 14: Giận Dữ Đến Hỗn Loạn	47
15. Chương 15: Khúc Nhạc Đạo Đầu Nhón Nháo, Lộn Xộn	51
16. Chương 16: Thắng Lợi Mà Như Lọt Vào Trong Sương Mù	55
17. Chương 17: Tai Họa Do Đám Hồ Bằng Cầu Hữu	58
18. Chương 18: Phẩm Chất Tốt Gặp Biến Không Loạn	61
19. Chương 19: Ơi Thứ Được Vạch Trần Rõ Ràng	65
20. Chương 20: Muông Thú Rục Rịch Nổi Dậy	68
21. Chương 21: Cùng Nhau Thiên Sơn Vạn Thủy	71
22. Chương 22: Du Lịch Cùng Nhau Vui Đến Quên Trời Quên Đất	74
23. Chương 23: Cuộc Tụ Hội Phong Trần Một Mỗi	77
24. Chương 24: Bất Ngờ Ngoài Ý Muốn	81
25. Chương 25: Hiểu Lâm Trùng Trùng Điệp Điệp	84
26. Chương 26: Hận Sao Quen Nhau Quá Muộn	87
27. Chương 27: Vĩ Thanh	91
28. Chương 28: Phiên Ngoại 1	94
29. Chương 29: Phiên Ngoại 2	96
30. Chương 30: Phiên Ngoại 3	99

Này, Cậu Gã Cho Tôi Đi

Giới thiệu

Hệ liệt:Võng Phối Bối Cảnh Hệ Liệt Chi 4Thể loại: Võng phối, hiện đại, 1×1, HE, nhẹ nhàng, ảm ápDịch: SênNguồn: T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nay-cau-ga-cho-toi-di>

1. Chương 1: Tự Nhiên Mà Quen Biết

Lí Cẩm Khang mãi gần đây mới rảnh rỗi, cân nhắc nên tìm bạn bè ra ngoài đánh mạt chược, ăn cơm hay ở nhà lên mạng chơi game. Bất quá gọi một cú điện mới biết hần vừa xuất môn nửa tháng, ở bên ngoài đảm công trình, Đường Nghiêu càng tuyệt (1), dứt khoát nửa tháng không bước chân ra khỏi cửa, về phần người bạn rộn quanh năm suốt tháng như Cảnh Viễn Phàm kia, không phải là ngày nghỉ lễ lớn thì đừng mong thấy cậu ta xuất hiện.

Đám bạn độc ác không ở nhà, Lí Cẩm Khang trở nên bị động. May mà hần còn có mấy kỳ nhạc để tự an ủi. Kéo xuống list tích lũy được, âm hai ngày trước đều đã nghe mòn. Lí Cẩm Khang nhìn máy tính, dự định xoát các post(2) kịch mới.

Mở lịch sử gần đây tìm được link diễn đàn, nhấp vào vừa vặn có một tựa kịch có 0 hồi đáp, Lí Cẩm Khang ngứa tay liền ỷ vào mạng nhà thần tốc, đoạt lấy một cái sofa(3), lập tức theo sau là đám nhân viên tổ kịch khóc đến kinh thiên động địa: Đạo Tước Diện(4) đại ca thực không phúc hậu, vô thanh vô tức liền cướp mất sofa của mọi người trong tổ kịch. Đáng thương cho vị kia, vốn đã chuẩn bị chu toàn nội dung kế hoạch cướp sofa, gọi toàn thể thành viên tổ kịch đến chiếm băng ghế đầu.

Lí Cẩm Khang ha ha cười, tâm tình khoái trá. Hần mới không hổ thẹn khi không cẩn thận đoạt comment(5) của người ta, vận may a vận may, thực sự không tồi. Cười chán, Lí Cẩm Khang mới nghiêm túc đi xem nội dung post kịch.

Từ chủ dịch đến diễn viên đào kép(6) lại đều là người hần quen biết. Chủ dịch số một Ba Tường Quân(7) kia, hắc, không phải là CV hợp tác CP trong vở kịch chính hần chủ dịch “Thiếu trang chủ và tiểu lâu la” đây sao. Lí Cẩm Khang liên tiếp mở Tudou(8), một bên lại đeo tai nghe.

Dư quang lóe lên nơi khóe mắt, liếc đến poster tổ kịch đang chậm rãi load xong.

Trên bức hình, một búp bê(9) trai thanh tú đang say ngủ trên một cành cây thô chắc, vừng vàng, ngoài ra còn có một cánh tay trắng kiện, tuần lã đang hướng về phía con búp bê, đắp lên cho nó một cái chăn mỏng, mà nói là cánh tay, kỳ thực chỉ là một khối hình bầu dục dị thường. Thế nhưng một người đàn ông hai mươi tư tuổi thành thực như Lí Cẩm Khang lại đối với mấy loại búp bê đáng yêu này quả thực là không hề có sức kháng cự, dường như chỉ hận không thể biến mấy hình vẽ 2D này thành 3D sống động như thật, cho hần cơ hội được chân chân thực thực cầm trên tay một lần.

Một bên nghe kịch mới, Lí Cẩm Khang vẫn cứ đối với cái poster kia mà tâm tư ngứa ngáy. Chạy đi tìm hiểu xem tên trang trí, Tiểu Trùng Tử, cái tên này khiến Lí Cẩm Khang thấy có phần quen tai, vồ ốt nhớ lại, không phải là cái tên trang trí tay sai của Ba Tường Quân kia sao. Nói là tay sai nhưng trên thực tế chính là một cộng sự thực tốt bụng mà cũng thực năng động. Đại đa số các kịch Ba Tường Quân chủ dịch, trang trí đều là dùng những bức trang luôn mang phong vị vừa ngọt ngào vừa khả ái của Tiểu Trùng Tử.

Thế này a, xem ra Ba Tường Quân nhất định cùng tên này rất quen thuộc, Lí Cẩm Khang bèn hết sức tự nhiên nhấn vào tên Ba Tường Quân trong nhóm bạn tốt một cái tin. Đừng hỏi hần hai bên thêm làm bạn tốt từ khi nào, bởi vì chính hần cũng không nhớ rõ, có lẽ là do mối quan hệ người từng cùng hợp tác chung một tổ kịch đi.

Đạo Tước Diện: Ba Tường Quân, ông ở đâu?

Gửi tin đã được hai, ba phút, Lí Cẩm Khang đợi mãi cũng không thấy bên kia có động tĩnh gì, xem ra là đã rời mạng. Lí Cẩm Khang phỏng đoán phần lớn thói quen của mọi người là ẩn thân nên mới đánh liều gõ sang, xem ra đích thật là không có online. Ngay khi hần đang hạ quyết tâm kết thúc sự lưu luyến với tấm poster thì QQ lại kêu lên.

Ba Tường Quân: Đây, có chuyện gì?

Đạo Tước Diện: Ông ở hả, ha ha, ừm, ông biết Tiểu Trùng Tử không?

Ba Tường Quân: Biết a.

Đạo Tước Diện: Là như vậy, cái poster bộ kịch “OXOX” mới của các ông ý, rất đẹp, tôi muốn hỏi một chút xem trang trí đại nhân có còn lưu bản gốc không, ha ha, tôi muốn dùng làm nền desktop. Nếu như ông và

hắn rất quen thân, có thể giúp tôi hỏi thử không?

Ba Tường Quân : Trang trí đại nhân? Nga, a! Kịch kia phát rồi?!

Đao Tước Diện : Đúng vậy, mới phát.

Lí Cẩm Khang thấy hơi ngỡ vực, tên kia làm sao lại không biết kịch đã được phát, công tác thông báo của tổ kịch cũng quá lác hậu đi. Nhận được một chữ “Chờ” của đối phương, Lí Cẩm Khang F5 lại trang mạng giết thời gian.

Hai phút sau, QQ thông báo tiếp nhận văn kiện.

Đao Tước Diện : Cảm ơn, Ba Tường Quân (Ôm quyền)

Ba Tường Quân: Khách khí rồi (Bắt tay)

Đao Tước Diện: Hề hề (Vò đầu)

Ba Tường Quân: Còn có việc, không thể phụng bồi (Bắt tay)

Đao Tước Diện: Vua Trèo Tường xin cứ tự nhiên (Ôm quyền)

Hắc, người này cũng thật ít lời a. Lí Cẩm Khang bắt quá cũng chỉ cùng vị Ba Tường Quân này trực tiếp trao đổi có vài lần, không biết vì cái gì mà ấn tượng của bản thân với đối phương hình như có hơi lạnh nhạt.

Lí Cẩm Khang tải xong poster liền đem thay đổi làm nền desktop. Càng ngấm ngấm màn hình lại càng cảm thấy dường như có một luồng khí tức vô cùng mạnh(10) tản mát, vương vấn trên mặt. Hiệu quả không tồi.

Lần thứ hai lướt xem lịch sử, Lí Cẩm Khang quét mắt đến một bài post, vừa khéo lại nhìn thấy cái tên của người vừa giúp mình kia.

Bắc Kinh : Ly Đồ, Ba Tường Quân, Tiểu Song, Đạm Ngữ, Đao Tước Diện, XX, XXX, XXXX

Hóa ra đây là bài post tổng kết thành phố đang sinh sống hiện tại của các CV. Nhờ thế Lí Cẩm Khang liền biết được vị Ba Ba Quân kia và bản thân ở cùng một thành phố, thật trùng hợp.

Hắn đọc đến danh sách các tên thành phố đứng đầu là chữ F thì trên QQ có người gọi, là biên kịch của tổ kịch “Thiếu trang chủ và tiểu lâu la”.

Lạc Vũ Vô Thanh(11) : Đao Tước Diện đại ca (Ôm quyền)

Đao Tước Diện : (Ôm quyền)

Lạc Vũ Vô Thanh : Kịch bản kì một đã có rồi, xin mời.

Đao Tước Diện : Ân, vất vả rồi.

Lạc Vũ Vô Thanh thường được người mới quen gọi tắt là Lạc Vũ, bị người quen gọi tắt là Vô Thanh, đủ thấy rõ bản thân cô nàng đã tận lực uốn nắn cách gọi tắt từ Lạc Vũ thành hai chữ Vô Thanh khí phách hào hùng thế nào. Cũng là ở trong quá trình uốn nắn mà người mới quen dần biến thành người quen, đương nhiên, với người quen thuộc nhất, chẳng hạn như hai người kia, không thêm gọi nàng là Vô Thanh, mà là Nhị Nữ(12).

Nhị Nữ đem kịch bản gửi đi, nội tâm vẫn là có phần khó chịu. Nói thật, Đao Tước Diện cũng không phải phi thường thích hợp với vai Thiếu trang chủ. Nếu như không phải trùng hợp phối vai Tiểu nô bộc lại là Ba Tường Quân , Nhị Nữ chưa hẳn là sẽ chấp nhận chuyện này.

Thanh tuyến của Đao Tước Diện thiên về vẻ trầm ổn khỏe mạnh, thuộc loại khí chất cao quý, quyết đoán, lại vừa có vẻ chất phác hồn hậu thật thà của giai cấp bình dân. Nhưng mà Thiếu trang chủ trong bộ kịch này , bề ngoài tao nhã ôn nhu, thỉnh thoảng có vài sở thích nho nhỏ, mà nội tâm lại là nhân vật có khuynh hướng S. Còn thanh tuyến mạnh mẽ của Đao Tước Diện một khi mềm xuống sẽ có điểm khác hẳn, phẳng phát về âm ngoan, lòng dạ hiểm ác, khiến nội dung vở kịch ngô không ra ngô, khoai không ra khoai.

Cũng như Ba Tường Quân trên đũa, người này rõ ràng là một đồ ngốc. Các người bảo bọn họ ít nhất là lên tiếng hoặc lạnh giọng giả cường đạo còn được, chứ muốn hấn rung đùi đắc ý diễn một người thông minh, miệng lưỡi lợi hại, làm được mới là lạ.

Bất quá hiện nay đã thông báo hết rồi, kỳ một cũng đã khởi công, gạo đã nấu thành cơm, Nhị Nữ thở dài, thật không biết nên nghĩ thế nào.

Trước khi kết thúc trò chuyện, Nhị Nữ vẫn cứ mờ mịt mà nhắc nhở đối phương một câu, có lúc trong lời nói nhắc tới nhắc lui việc tìm hiểu thêm về nguyên tác.

Nếu như Lí Cẩm Khang có thể nhận ra nét bất mãn mơ hồ trong những lời nhắc nhở của Nhị Nữ, vậy ba mẹ hắn cũng đỡ phải than thở. Nhưng hắn không chỉ là phi thường không thích hợp với vai diễn này mà trái lại hắn còn chẳng biết gì. Bởi rằng thời điểm thông báo, nếu không phải nhờ tiếng tăm tốt đẹp được đồng chí Đạo Tước Diện nhất quán tích lũy lâu nay, e rằng bộ kịch còn bị bóp chết từ trong trứng nước.

Tuy là như vậy nhưng kế hoạch đã được sắp đặt trước đầu phải nói muốn thay đổi là thay đổi, Lí Cẩm Khang là người không bao giờ chủ động từ chối người khác, mới có thể ha ha cười mà suy nghĩ tiếp tục cố gắng hiến cho tổ kịch.

Hắn tắt mạng, mở kịch bản, đồng thời mở nguyên tác bắt đầu con đường “quen thuộc”.

Thật tâm mà nói Lí Cẩm Khang khá yêu thích tác phẩm này.

Tiểu lâu la trong truyện là con trai người làm vườn của sơn trang nhà Thiếu trang chủ, chỉ có điều, vợ người làm vườn vì khó sinh mà chết, khiến Tiểu lâu la vừa ra đời đã không có mẹ, lại do sinh non mà tư duy và cử chỉ đều có phần trì độn, ngốc ngốc hồ đồ mà vừa rất đáng thương vừa đáng yêu. Còn tên Thiếu trang chủ nhà đó lại một mực mang theo tư tình sủng ái cùng yêu mến mà lừa gạt, trêu ghẹo cậu nhóc, đừng nói là Tiểu lâu la ngốc nghếch, cho dù là người ngoài cùng nhìn không ra cái gì nhu tình mật ý của Thiếu trang chủ đối với Tiểu lâu la.

Thiếu trang chủ văn thao võ lược có đôi khi còn thích khi dễ Tiểu lâu la ngu ngốc hồ đồ, càng khiến cho người ta đau lòng thay cho cậu nhóc. Trái lại, khi Thiếu trang chủ tự mình khi dễ cậu ta, trong lòng lại thấy thư thái, bất quá khi người khác muốn tới chia một miếng canh(13) thì lại không thể, khi Tiểu lâu la bị người ngoài kiếm chuyện, Thiếu trang chủ là chủ mà lại hết sức bao che, lấp liếm.

Đương nhiên sau cùng Tiểu lâu la ngậy ngốc chắc chắn là bị Thiếu trang chủ nhà mình găm sạch từ trong ra ngoài.

Cả tác phẩm lấy vấn đề rắc rối trên giang hồ làm bối cảnh rõ ràng, cả thiên truyện là một mảng phấn hồng nhàn nhạt che phủ, ngẫu nhiên mang theo chút manh cùng chút lệ vương vất, quần quanh cảm giác êm ả ngọt ngào, như đánh giá của một biên kịch nào đó, là một ánh văn khai vị nhẹ nhàng mà khoan khoái.

Đọc đoạn Thiếu trang chủ đối với Tiểu lâu la nhà hắn sờ sờ hôn hôn, Tiểu lâu la trốn đông trốn tây cũng trốn không thoát, Lí Cẩm Khang có chút nóng lòng. Tên nhóc kia sao lại dễ thương thế chứ.

Hoàn chương 1.

*Chú Thích:

(1)Ở đây chỉ đoạn tuyệt, cắt đứt.

(2) (Tie1) : Thiếp, paste cũng là chỉ bài post trong tiếng trung.

(3) Sofa: chỉ là 1 vị trí danh dự với đặt chỗ trước dành cho các bạn mạng thân quen, khách quen hay xem kịch truyền thanh của tổ. (Theo bạn Nè)

(4)Đạo Tước Diện : Một loại mì.

(5) (Hui2tie1) : Hồi thiếp cũng là bài bình luận, comment trong tiếng Trung.

(6)Diễn viên đào kép, diễn viên mặc áo văn = Long sáo : chỉ chung diễn viên quần chúng trên sân khấu kịch.

(7)Ba Tường Quân : Vua Trèo Tường.

(8) Tudou : là một trang mạng lớn tương tự như Youtube của Trung Quốc.

(9) Ở đây là chỉ hình chibi.

(10) Manh : chỉ những thứ dễ thương, bắt nguồn từ từ “moe” trong tiếng Nhật.

(11) Lạc Vũ Vô Thanh : Mưa Rơi Yên Lặng.

(12) Nhị Nữ : Nhị trong tiếng Trung vừa có nghĩa là số hai, vừa có nghĩa là ngu ngốc. Nhị Nữ có thể hiểu là Cô Ngốc.

(13) Chỉ việc muốn chia tư lợi.

2. Chương 2: Bi Ai Bất Ngờ Xảy Ra

Hồi đại học, Lí Cẩm Khang mới bắt đầu nhận ra tính hướng của mình, năm ba ấy bắt đầu tiếp xúc với giới vông phôi Trung văn, nhúng chàm kịch đam mỹ, cho đến bây giờ đã làm được hai năm, giữa thời đại “Khan hiếm tổng công”, cư nhiên dựa vào âm sắc phái mạnh trầm ồn mà nghiêm nhiên trở thành nhân vật cấp nguyên lão.

Trên thực tế, Lí Cẩm Khang rành rành là một bộ cục mịch, nhưng lại rất say mê những đồ vật đáng yêu, cho dù là tranh ảnh hay đồ chơi trẻ em, Lí Cẩm Khang cũng chưa bao giờ là một người có năng lực tự kiểm chế bản thân, hoặc là do hấn hoàn toàn buông thả chính mình, xuôi theo sở thích, dẫn đến tình trạng càng ngày càng thái quá.

Vậy nên nhằm lúc công việc nhàn hạ, đám bạn xấu xa không có nhà, hấn liền đem phần lớn thời gian đổ vào anime và học vẽ tranh trên máy tính.

Cho đến tận chín giờ tối, Lí Cẩm Khang mới tạm thời hài lòng, rời khỏi đồng tranh vẽ nhân vật trong anime kia trong chốc lát, tự thưởng cho bản thân một bát mì hải sản, đập thêm một quả trứng gà làm bữa ăn khuya, vừa cầm bát trước màn hình càn quét, vừa theo thói quen đăng nhập vào diễn đàn fan của chính mình.

Fan(1) A : Ha ha ha, lại đến một ca khúc kinh điển!

: Gì ? “Hôm nay em phải gả cho anh”?(2)

Fan C : GJ(3)!

Fan D : Ca hội hôm nay nghe qua liền nghiện a a a.

Lí Cẩm Khang miệng nhai mì, cảm thấy chính mình bị thời đại bỏ rơi rồi, đành bỏ bát mì xuống, đánh mấy chữ.

Đạo Tước Diện : Ca hội nào?

: A! Chính chủ!

Fan F : Nga! Sama!

Fan S : Nha! Đại nhân!

Fan D : Ha! Đạo Tước Diện!.

Đạo Tước Diện : (Chấm mồ hôi)(4) Ủm, đừng xếp hàng, cầu chân tướng.

Fan X : Chính là ca hội mừng sinh nhật Ba Tường Quân nha.

Fan H : Chính chủ, anh không biết sao ?

Fan C : Lại nói, đại nhân, anh vẫn còn hợp tác với làm kịch kia với người ta mà.

Fan Q : Đạo Tước Diện – sama, anh quá vô tình quá lãnh khốc, người ta tốt xấu gì cũng là tiểu thụ nhà anh nha.

Lí Cẩm Khang lấy tay lau một tầng mồ hôi. Quả nhiên là mồ quá nóng rồi, sớm đã biết rằng cái vòng luẩn quẩn này chính là YY ngập nảo trong lời đồn, cũng không thể không để ý.

Thì ra hôm nay là sinh nhật của Ba Tường Quân, Lí Cẩm Khang mở Q, gửi cho người ta một câu sinh nhật vui vẻ, như đang làm các thủ tục công việc, cũng không lo lắng không biết có quấy rầy đến ca hội của người ta không.

Cái đám hỗn loạn trong diễn đàn lúc này nghiêm nhiên chính là fan của bản thân đang trong lúc tình cảm bộc phát, đồng thời còn trào tường nhiệt tình yêu thương Ba Tường Quân. Trái lại, Lí Cẩm Khang đã lí giải được, tùy các nàng tiếp tục vì hoa si bất quá, chính mình lại quay về với bát mì, thuận tiện nhòm trộm.

Fan A : Mà đây tựa hồ là lần đầu Ba Tường Quân – sama tổ chức ca hội mừng sinh nhật a!

~Fan J : Đúng vậy, hình ảnh của Ba Tường Quân trong lòng ta , ách, tương đối ngạo kiều.

Fan D : Đầu chỉ ngạo kiều, là nữ vương a~ hô hô hô hô.

Fan C : Vẫn là chính chủ lỗ mãng nhà chúng ta chăm sóc tốt, soạn soạn soạn soạn.

Đạo Tước Diện : Bị nhìn thấu (Chăm mồ hôi)

Không nghi ngờ gì nữa, Lí Cẩm Khang lập tức bị bọn họ trêu chọc một hồi, chẳng qua đúng lúc ấy, hắn đã ăn xong mì mà đem bát đi rửa rồi. Chỉ là không thể đường hoàng xem lên nữa, chờ hắn rửa bát xong liền trực tiếp đóng khung chat QQ, mở lại bức vẽ anime ban nãy.

Đến mười một giờ, Lí Cẩm Khang nhè nhẹ dụi hai mắt nhức mỏi, lưu lại thành quả rồi tắt bức tranh, sau đó lại theo thói quen mà mở Q, đề tài vẫn là xoay quanh ca hội ban nãy, thế nhưng bầu không khí dường như không quá đúng.

Fan Q : Haizz, Ba Tường Quân chịu kích thích gì vậy ==

Fan A : Không biết, vừa rồi vẫn còn tốt mà.

Fan E : Mấy loại hỉ nộ vô thường là đáng sợ nhất

Đạo Tước Diện : Làm sao vậy?

Fan R : Chính chủ, anh có biết Ba Tường Quân không.

Fan T : Chính là XX quân trong “OXOX” đấy, cũng là OO quân trong “XOXO” kia.

Fan W : Ân a, ID là Ba Tường Quân.

Lí Cẩm Khang không thể không lần thứ hai lau mồ hôi. Hắn đương nhiên là biết Ba Tường Quân rồi, quan hệ của họ có khi so với đám người trước mắt quen gọi đối phương là “Ba Ba” lại càng quen thuộc hơn mấy phần. Song hiện tại hắn không có để ý đến mấy việc này, vẫn là có hơi lo lắng tình hình của Ba Tường Quân.

Danh tiếng của Ba Tường Quân trong giới vông phổi gần đây không phải là quá tốt, cũng không phải là quá tồi tệ, tỉ lệ khen chê mỗi bên một nửa, Ba Tường Quân đối với antifan toàn là 73 khai(5). Để đến nỗi gian gian khổ khổ huyết vũ tinh phong này, hoàn toàn dính líu đến cái tính cách của Ba Tường Quân. Bất hạnh là Ba Tường Quân lại thuộc loại người bị hại điển hình của lý thuyết “Một chọi trăm”, theo sau không ngừng là ba bốn loại fan lãnh diêm cao quý, chỉ cần vừa có bài post nói xấu nửa điều về Ba Tường Quân mà lỡ để lại một chút dấu vết là có thể dẫn đến một chuỗi fan khí tràng quỷ dị, nhảy loạn lên mà dẫn vật, giày vò, lẫn qua lẫn lại, có thể không khiến người ta thấy phiền sao.

Cho dù giao thiệp không nhiều, Lí Cẩm Khang vẫn nhận thấy tính cách đối phương tương đối kiêu ngạo, sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, tuy rằng lời lẽ lễ độ, nhưng lại khiến người ta lưu ấn tượng lạnh lùng cao ngạo, đại khái cũng là một trong những nguyên nhân làm rất nhiều người không vừa mắt y.

Dáng vẻ khí chất thư sinh, bên ngoài khiêm tốn hữu lễ, nhưng nội tâm lại ngạo nghễ, khó trách ở trên mạng đặc biệt đem bản thân thành cái loại tính cách cả nam lẫn nữ đều không ưa này, có ai muốn ở trên mạng tiêu khiển mà còn bị người khác làm phát cáu chứ.

Lần này cũng không biết xảy ra cái gì, cũng không biết có phải do hai ngày trước đã nhận ân huệ của người ta hay không, Lí Cẩm Khang nhiệt huyết sôi sục, một phen lao đi tra hỏi cận kề nguyên nhân kết quả.

Đao Tước Diện : Tôi đương nhiên biết Ba Tường Quân, tôi là hỏi các người đã xảy ra chuyện gì.

Fan Q : Kỳ thực chúng tôi cũng không biết.

Fan A : Chính là ban đầu ca hội rất vui vẻ, Ba Ba tựa hồ cũng vô cùng cao hứng, Sau đó giữa chừng đi tiếp một cuộc điện thoại, trở về liền khác hẳn.

Fan E : Ân, cảm giác uất ức, khí tràng ca hát cũng trở thành thương cảm, cũng không có ai nói gì nữa

: Đúng vậy, đúng vậy, cảm thấy không phải là ca hát, ngược lại là đang phát tiết, tôi cảm thấy cổ họng hẳn cũng ách lại, ô ô.

Fan A : Haizz, hiện tại hẳn đang ở trong phòng mật để được dỗ dành kìa.

Đao Tước Diện : Dỗ dành? Phòng mật?

Fan D : Ân a, Tiểu Trùng Tử và Lạc Vũ Vô Thanh, ba người bọn họ rất thân.

Fan S : Cũng làm thành tổ kịch ba người.

Đao Tước Diện : Vậy đã an ủi tốt rồi?

Fan E : Không biết, đang tiến hành.

Fan Q : Số phòng YY là *****, sama, không thì anh cũng đến đây đi.

Fan A : Đúng vậy, đúng vậy, tôi cảm thấy sama hảo lo lắng nha~ tôi gian ác cười

Lí Cẩm Khang không nói gì, đăng nhập YY, sau đó tiến vào phòng, quả thực bên trong có thanh âm của hai cô gái trẻ, lúc trầm lúc bổng, không hẳn là an ủi, vừa nghe đã biết là vui vẻ bốn cọt, đáng tiếc là chính chủ kia trái lại không lên tiếng.

Lí Cẩm Khang khoác Mã Giáp vào trong không bao lâu, Tiểu Trùng Tử cô nương đã bắt đầu hát, ca lại bài ban nãy nghe nói là Ba Tường Quân hát “Hôm nay em phải gả cho anh”, tiết tấu thực khoan khoái. Không khí phòng YY mấy phút trước vẫn còn trầm mê, tràn đầy áp lực, giờ thì một khắc vui vẻ, một khắc cảm thương hòa trộn, trái lại càng thêm ai oán.

Tiểu Trùng Tử hát xong, Ba Tường Quân dường như cũng bị cái cảm xúc bất an của bạn thân làm cho cảm động, ngữ khí trầm lắng ngưng ngừng nói hôm nay tâm tình bất hảo, tan cuộc trước thời hạn các loại, ngoài ra lại có một vị cô nương nói vậy lão đại không cần nghĩ nhiều, hảo hảo nghỉ ngơi a, ngủ ngon, cả nhà ngủ ngon, dứt lời trong giọng nói cũng điểm chút ghen ngào.

Lí Cẩm Khang hậm hực. Cô ba này khiến cho bầu không khí như lễ truy điệu. Mọi người có thể khiển trách Lí Cẩm Khang không biết nhìn sắc mặt, làm cho trường hợp này trở nên mơ hồ, cũng có thể cho là hẳn đơn thuần xuất phát từ ý tốt một lòng một dạ muốn xoay chuyển càn khôn. Dầu sao thì hẳn cũng chạy vọt về phòng, đầu tiên là gõ bùm bùm một trận châm biếm, nói là sinh nhật vui vẻ, hỉ kết lương duyên, phúc như Đông Hải, tiền đồ rực rỡ, đủ loại lời chúc không chút ăn khớp, sau đó gọi quản lí phòng, nói muốn vì thọ tinh mà hiến xương(6).

Các cô nàng trong phòng vốn do Ba Tường Quân tâm tình đột nhiên chuyển biến mà vô cùng lúng túng, không muốn đi mà cũng không dám lưu lại ngoan ngoãn cảm thụ bầu không khí áp lực nặng nề, bây giờ lại rơi vào tình trạng mơ hồ, ca hội ban đầu nói không có khách quý, sao đột nhiên lại có một người chạy đến hiến khúc? Thực ra khi Lí Cẩm Khang dùng ID Đao Tước Diện vào phòng đã khiến không ít người chú ý, chẳng qua do bầu không khí đặc thù hôm nay nên không ai dám chủ động đề cập đến mà thôi.

Ba Tường Quân bên kia có lẽ cũng chưa điều chỉnh lại được tâm trạng, không nói được cũng không nói không được, mà trái lại Tiểu Trùng Tử đã cho Lí Cẩm Khang lên mạch. Lí Cẩm Khang chạy thử thiết bị một chút, mở nhạc đệm. Tốt rồi, tất cả mọi người ở đây đều đang chìm trong thế lương bị ai, Lí Cẩm Khang vừa lên đã phát ca khúc nhạc phim Sói xám gian ác và Cừu vui vẻ(7) kìa, ngày ngày ngốc ngốc. Hơn nữa

âm sắc của Lí Cẩm Khang căn bản là thành thực gọi cảm, vốn không ăn nhập nhưng chân chân thực thực an ủi tâm tình của mọi người.

Hát xong một khúc, Lí Cẩm Khang nhận thấy bầu không khí trong phòng đã chuyển biến theo chiều hướng tốt, vội vàng bỏ đỡ vài lời hay ho với vị chính chủ kia. Con người Lí Cẩm Khang vốn cho chút vụng về ngốc nghếch, may mà bản tính thành thật hào phóng, bằng hữu trên mạng xem như hơi hồ đồ, hôm nay lại vượt xa bình thường, cư nhiên lại có thể chọn lọc từ ngữ đặc sắc dí dỏm. Để bảo trụ thành quả thắng lợi, hô hiên khúc cũng phải có đôi có cặp, hần lập tức mở bài nhạc đệm tiếp theo, “Tiểu ong mật”(8).

Lí Cẩm Khang không biết người trên mạng bên kia giờ phút này là biểu tình gì, nhưng trên QQ, người nọ phát tới một cái tin liền cảm thấy an tâm ít nhiều.

Ba Tường Quân : Cảm tạ.

Đạo Tước Diện : (Nhảy múa) Thái y ngu thân(9) a~ (Nhảy múa).

Ba Tường Quân : Phốc(10).

Đạo Tước Diện : Vào phòng dạo dò một câu có mọi người giải tán đi, vui vẻ một chút (Nhướn mi).

Hoàn chương 2.

*Chú Thích

(1) (Fen3) : nguyên văn nghĩa là Phấn, trên mạng chỉ những người quan tâm, ái mộ người khác.

(2)“Hôm nay em phải gả cho anh” __ Đào Triết ft Thái Y Lâm.

(3)GJ : Goodjob.

(4)Nguyên văn là lau mồ hôi nhưng mình để là chấm mồ hôi cho nó ciu ciu.

(5)73 khai: là thuật ngữ khi chơi game.

7 đọc là q1, đồng âm với (q1) = khí. Tuyệt chiêu “Khí định thần nhân”. Gọi tắt là 7

3 Khai (3) là chỉ bùa hộ thân trong game (vật phẩm).

73 Khai ý chỉ khí định thần nhân, tâm dung bất động.

(6)Thọ tinh : là chỉ người được chúc thọ a.k.a mừng sinh nhật

Hiển xướng : Hát tặng.

(7)“Sói xám gian ác và Cừu vui vẻ” : một phim hoạt hình vô cùng nổi tiếng của Trung Quốc.

Nhạc phim các bạn có thể xem ở đây : Tudou

(8)“Tiểu ong mật” : Cũng là nhạc thiếu nhi, có rất nhiều bài tên là Tiểu Ong mật, mình cũng không rõ chính xác là bài nào. Mình sốt nó ra hần một list đây : Baidu

(9)“Thái y ngu thân” (: cai3yi1yu2qin1) : y phục sắc sỡ tiêu khiển cho ba mẹ.

Bắt nguồn từ điển cổ : Truyện kể rằng thời Xuân Thu, có một lão lai tử rất hiếu thuận, bảy mươi tuổi nhưng vẫn thảnh thơi mặc quần áo sắc sỡ như trẻ con, nhảy múa chọc cho phụ mẫu cười vui.

Bài học của điển cổ là lòng hiếu thảo, trả ơn.

(10) Phốc : tiếng cười.

3. Chương 3: Xảo Hợp Xuất Quỷ Nhập Thần

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Kỳ thực tính tình Ba Tường Quân khá tốt nha, Lí Cẩm Khang bắt giác lại dùng khẩu khí bình thường khuyên một phen. Mọi người trong ca hội giải tán xong thì cũng gần mười hai giờ, Lí Cẩm Khang dự tính dọn dẹp một chút rồi ngủ, ngày mai lại là ngày lao động, nhàn rồi không có nghĩa là không phải đi làm nha.

Nhưng mà Ba Tường Quân lại không tính toán cứ vậy buông tha hần.

Ba Tường Quân : Đây.

Đao Tước Diện : Hả? Đại nhân chuyện gì?

Ba Tường Quân : Cậuhát cho tôi một lần nữa đi.

Đao Tước Diện : A?

Ba Tường Quân : A cái gì mà a, tiếp voice call.

Vì thế đồng chí Lí Cẩm Khang vừa mới tắt YY, tháo tai nghe lại nghi nghi hoặc hoặc, lần thứ hai đeo tai nghe, bật voice call QQ.

“Đây, hát cho tôi bài ‘Tiểu Ong Mật’ kia đi.”

“Cậu thích?” Lí Cẩm Khang vừa mừng vừa lo.

“Ngô,” Bên kia suy nghĩ một lúc, “Rất ngốc.”

“.....” Ông anh này thật không có lương tâm a, thế nhưng Lí Cẩm Khang lại rất tốt bụng, người hiền lành nên bị người bắt nạt thôi.

“Hát đi. Hát đi mà.” Giọng điệu đối phương nghe thế nào cũng như đang làm nũng, tuy trong khoảnh khắc còn phảng phất dư âm thương cảm, có chút nỗ lực gượng cười.

Lí Cẩm Khang cảm thấy như có một chú cún lông xù đang dùng chân trước nhẹ nhẹ gãi lên ngực hần, vừa hướng đôi mắt to tròn đen láy nhìn hần cầu khẩn. Vì thế Lí Cẩm Khang đành nhượng bộ, mở nhạc đệm, dịu dàng hát bài người ta thích, còn cao hứng sửa lại vài chỗ ca từ, như đem “Tiểu ong mật” đổi thành “Ba Ba Quân”, vân vân...

Ban đầu Lí Cẩm Khang còn lo lắng sẽ làm đối phương tức giận, chính là cho đến tận lúc kết thúc bài hát, người bên kia cũng không một lần đánh gãy lời hần, kết nối internet cũng không bị đứt đoạn, hoàn toàn yên lặng, dĩ nhiên cũng có thể là do sự huyền não ồn ào của Lí Cẩm Khang lấn át âm thanh nhỏ xíu.

“Hát xong rồi.” Lí Cẩm Khang như trút được gánh nặng.

“Đây,” Bên kia ngập ngừng một thoáng, sau đó mười phần khẳng định mà mở lời, “Cậu thu âm lại đi.”

“Để làm gì?”

“Àn, tôi cảm thấy dùng để ru ngủ rất tốt.”

“.....”

“Thu đi, hôm nay là sinh nhật tôi a, coi như quà sinh nhật đi nha.”

“Đã qua mười hai giờ”

“Cậu muốn lật lọng sao?” Thang âm người bên kia bỗng nhiên hạ thấp.

Người nọ rốt cuộc là chịu đả kích gì vậy, vì cái gì mà vào lúc tâm tình không tốt còn có thể đi trêu ghẹo người khác? Mặc dù ôm một đồng hoài nghi như vậy, Lí Cẩm Khang vẫn là kiên nhẫn đi thu một bản cho đối phương. Tuy là đã có chuẩn bị nhưng đến khi hần nằm được lên giường đã sang sớm ngày hôm sau.

Ngày mười chín tháng tám, Lí Cẩm Khang phải tiếp một tên bạn tốt trên danh nghĩa mất mấy tiếng đồng hồ, vượt hàng trăm cây số đến đây. Việc này khiến Lí Cẩm Khang ngày hôm sau phải làm việc trong tình trạng mệt mỏi khủng khiếp, sau khi gắng gượng an ủi chính mình, Lí Cẩm Khang gà gật ghé lên bàn làm việc, ở một bên lên game online cùng bạn bè nói chuyện phiếm.

Lí Cẩm Khang chợt phát hiện quan hệ của mình và Ba Ba Quân đã có chút thay đổi, không hẳn là thân thiết, mà chỉ là có lúc ngẫu nhiên hân ở trên QQ nhận được tin người kia, rồi lại bắt đầu khởi động một buổi tối bất quáí hỗn độn.

Xem ra tâm tình của Ba Ba Quân đã hồi phục rồi.

Hôm nay Ba Ba Quân lại phát qua một đoạn ghi âm. Lí Cẩm Khang trong lòng ngứa ngáy mở ra nghe thử một chút liền chấn kinh. Đoạn âm này có lẽ là âm thô, chưa qua chỉnh sửa âm hiệu, chỉ có lời thoại nhân vật, nhân vật cũng chỉ có hai người, cơ bản là kiểu đàm thoại đúng khuôn mẫu. Đương nhiên Lí Cẩm Khang kinh hãi cũng không phải vì nội dung đoạn đối thoại, mà vấn đề là lời thoại của hai người. Nhân vật chính trừ bỏ vị Ba Ba Quân này còn có một vị khác Lí Cẩm Khang cũng nhận thức.

Ba Tường Quân : Đây là học đệ của tôi.

Đao Tước Diện : Gì?

Ba Tường Quân : Học đệ của tôi a, học đệ đồng môn cùng thầy hướng dẫn.

Đao Tước Diện : (o) Nga, học đệ của cậu cũng làm phối âm?

Ba Tường Quân : Dự định là như thế, người mới.

Đao Tước Diện : Khó trách trước đây chưa từng nghe qua tác phẩm nào của hân.

Ba Tường Quân : ID là Mặc Tích(1), học đệ nhà tôi thanh âm không tồi đi.

Đao Tước Diện : Đúng là không tồi, rất trong sáng.

Ba Tường Quân : Đường nhiên, hơn nữa bộ dạng lớn lên cũng không tồi, lại ngoan ngoãn, láu lỉnh.

Tôi đương nhiên biết cậu ta bộ dạng không tồi, thanh âm không tồi chỉ có tính nét không tính là không tồi a! Lí Cẩm Khang thực sự phi thường muốn nói cho y, học đệ của cậu chính là người hồi bé cùng tôi chọc bần đâm kiến, lớn lên trở mặt nhanh như điện xẹt, con ngựa tre nhìn người bằng nửa con mắt a!

Nhưng mà ngẫm lại, Lí Cẩm Khang mơ hồ không hiểu Ba Tường Quân lại muốn nói cho mình làm gì, giọng điệu lại có chút ý khoe khoang. Cuối cùng hân cũng nhịn xuống xúc động muốn vạch trần bộ mặt khác của tên bạn đồng môn ấy.

Đao Tước Diện : Cái này, Ba Ba a, gửi bản ghi âm này cho tôi nghe làm gì?

Ba Tường Quân : Không có gì a, chính là muốn cho cậu nghe.

Đao Tước Diện : = =

Ba Tường Quân : Tôi xuống.

Đao Tước Diện : Nga, ân byebye.

Lí Cẩm Khang chờ Ba Ba Quân logout liền ngồi cân nhắc suy nghĩ xem người này đến tốt cùng là có ý gì, tự nhiên kéo đến một tên học đệ? Vẫn là có chuyện gì xảy ra a? Đối phương hành động cổ quái, Lí Cẩm Khang ngẫm nghĩ một lúc không có kết quả bèn buông tha.

Lại nói tiếp, còn một chuyện phát sinh khiến hân lo lắng, nếu như Đường Nghiêu cũng bắt đầu gia nhập giới vông phối, vậy chẳng phải chuyện của hân sớm muộn gì cũng bị phát giác, khó mà giấu diếm cho được.

Nghĩ như vậy, Lí Cẩm Khang nhẫn nại đến thứ sáu liền chạy đến trường bọn Đường Nghiêu, sau đó hai người liền tiến thẳng đến quán món cay Tứ Xuyên ngay cạnh trường học.

Một bàn cơm đầy ắp đồ ăn được đưa lên, hai người bắt đầu càn quét, Lí Cẩm Khang đắn đo không biết làm sao mở miệng : “Nghiêu Nghiêu a.”

“Làm sao?” Hai người gốc Tứ Xuyên mà ăn cay đến mức mắt cũng chuyển hồng, Đường Nghiêu gấp một miếng thịt bò đắp, qua loa đối phó Lí Cẩm Khang.

“Uhm, tôi hôm trước nghe được mấy thứ.”

“Cái gì vậy?” Đường Nghiêu vẫn tập trung tinh thần vào chính sự như cũ.

“Khụ khụ, một bản âm thô thử nghiệm gọi là ‘Ba Tường Quân and Mặc Tích’”

“Phụt, khụ khụ, khụ!” Đường Nghiêu ho sặc sụa, một mặt cay đến tê dại sộc thẳng vào xoang mũi với thuận quản, cái cảm giác tiêu hồn như thế thật không dễ chịu gì.

Lí Cẩm Khang vội vàng vỗ nhẹ vào lưng Đường Nghiêu, ở một bên đưa đến một cốc nước, hồi lâu, Đường Nghiêu mới hỗn hển, hít từng ngụm khí : “Ông! Ông làm sao nghe được cái đấy ?”

“Việc này,” Lí Cẩm Khang nhúc nhúc, có phần ngượng ngùng đáp lời, “Thực ra, tôi lẫn lộn vọng phối đã bốn năm rồi.”

Đường Nghiêu trừng mắt nhìn hẩn, trầm mặc thăm dò : “Phối âm?”

Lí Cẩm Khang gật đầu.

Đường Nghiêu đỡ lấy trán : “Thể loại ?”

Dù sao sớm muộn gì cũng bị phát hiện, Lí Cẩm Khang thành thật : “Đam mỹ.”

Môi Đường Nghiêu run run, nửa ngày mới bình tĩnh được mà nói : “Kỳ thực ông từ trước tới nay không quen bạn gái, chúng tôi cũng đoán được ít nhiều. Ông giấu diếm chúng tôi lâu như vậy.”

“Thực ra cũng không phải là giấu diếm,” Lí Cẩm Khang có chút xấu hổ, “Là tôi hiểu ra hơi muộn, lại chưa dám nói cho các ông, thành ra lại không nói được.”

“Nhận ra muộn.” Đường Nghiêu vừa cân nhắc vừa an ủi hẩn, “Không có gì, có người còn nhận ra muộn hơn ông.”

“Ai a?”

“Ông không quen đâu.” Đường Nghiêu cắn cắn chiếc đũa, “Ngô, mà thật ra có lẽ ông cũng có nhận biết, chính là vị Ba Ba kia, học trưởng của tôi, nghe nói cũng là gần đây mới xác định. Ngoài hai mươi rồi, chưa từng nói qua luyến ái, ngày trước không biết bị cái gì kích thích, khụ khụ, có thể là mấy thứ kia trong máy tính của tôi bị anh ta thấy được, sau đó anh ta liền nói với tôi, anh ta chắc cũng là người trong giới.”

“Ha ha, đều là người thức thời a, đồng chí(2).”

“Ai cùng ông là đồng chí,” Đường Nghiêu ném cho hẩn một cái lườm, “Học trưởng là hiến thân một lòng vì nghiên cứu khoa học, ông thì sao, ông là tên ngốc to xác.”

Lí Cẩm Khang biết rõ mấy tên bạn xấu xa này thời gian qua luôn đối với việc bản thân chậm chạp về vấn đề tình cảm, không bao giờ chủ động xuất kích, chịu cô đơn lẻ bóng mà luyến tiếc, vội vàng lái sang chuyện khác : “Tiểu Tỳ bao giờ về?”

“Hạng mục của hai tháng, còn hơn mười ngày nữa, làm sao?”

“Không có gì, chờ tên đó về cùng nhau uống một bữa đi, chúng ta cũng đã lâu rồi không tụ tập.”

“Cũng là lúc trước ông thì vội vàng, mọi chuyện rối tinh rối mù, còn bây giờ lại đến lượt tôi xin hạng mục, thật đúng là không khéo.”

“Ài, ông sao đột nhiên muốn làm vọng phối vậy?”

“Nghe học trưởng nói, cảm thấy rất hay,” Đường Nghiêu lại cúi đầu ăn, “Ông hôm nay nói thật nhiều, đồ ăn cũng lạnh hết rồi.”

Nhìn khuôn mặt đề tiện của ngựa tre, từng sợi tóc mềm mại phủ lên trán, Lí Cẩm Khang chợt có chút hiểu kì, học trưởng của ngựa tre bộ dáng như nào nhỉ?

Chưa đến hai ngày sau, cứ nhiên lại có một số lạ gọi đến điện thoại của Lí Cẩm Khang trong giờ làm việc, hẩn vừa tiếp máy liền lên tiếng reu re : “Đại lão bản siêu bận rộn, ông làm sao lại có thời gian rảnh rồi đến tìm tôi?”

Nỗi lòng ngổn ngang hiện rõ trong từng lời nói của người ở đầu dây bên kia : “Không có gì, có rảnh không? Cùng tôi đi uống một chén.”

Lí Cẩm Khang đương nhiên là rảnh, hơn nữa còn là phi thường rảnh rồi.

Nơi quán bar hai người hẹn, Lí Cẩm Khang vừa đến đã thấy Cảnh Viễn Phàm đang buồn bực vục đầu vào rượu, nhìn thấy Lí Cẩm Khang cũng chỉ thoáng ngẩng đầu, sau đó lại tiếp tục nốc rượu.

Muốn nói đến cái đám bạn học cùng lớp trường cao trung Bắc Kinh, Cảnh Viễn Phàm chắc chắn là được nhắc đến đầu tiên, đầu óc buồn bán phi thường giỏi, tốt nghiệp đã bắt đầu cùng mấy người bạn đồng môn hùn vốn sáng lập sự nghiệp, hiện tại cũng đã bắt đầu vào khuôn khổ. Bất quá nhìn xem hôm nay, người này tựa hồ gặp phải vấn đề nan giải.

Lí Cẩm Khang ngồi đối diện vẫn cứ đưa mắt liếc tới, Cảnh Viễn Phàm cũng không phải người tâm tư tùy tiện, gọi người ra để làm cảnh, chính là để tìm một người tri âm. Hai người dựa đầu vào nhau, một chiều la hét điên cuồng.

Đang lúc uống chưa đã, hờ hết âm ỉ, điện thoại của Cảnh Viễn Phàm rung lên, thật lâu lại thật lâu, cuối cùng mới phần nộ mà đi ra ngoài nhấc máy.

Lí Cẩm Khang cũng say, nhẹ liếc mắt : “Hắc hắc, bạn gái hay là bạn trai?”

Cảnh Viễn Phàm hung hăng trừng mắt nhìn một cái, cái gì cũng không nói.

Hoàn chương 3.

*Chú thích :

(1) Mặc Tích : Nét mực.

(2) Nguyên văn là : “ ” (Đồng đạo trung nhân), mình sửa thành một từ chỉ gay quen thuộc ở Trung Quốc là “Đồng chí”

**Bonus về món cay Tứ Xuyên: Nhắc đến món cay Tứ Xuyên là người ta có thể nghĩ ngay đến lẩu cay Tứ Xuyên. Đó là một trải nghiệm đầy đau thương về bữa cơm đầu tiên của cuộc sống du học của Sên. Cả bữa gần như là gọi món và tính tiền ra về, không ai đụng nổi một đũa. Quá cay~ Quá quá cay~ Siêu cay

Giờ nghĩ lại vẫn thấy cay, hức hức.

Trước khi nếm thử một thìa súp lẩu Tứ Xuyên, hãy chuẩn bị sẵn một chiếc khăn tay vì bạn sẽ khóc trong vài phút nữa thôi. Nếu có cơ hội được ăn các món lẩu Trung Hoa hay Mông Cổ, bạn nên tránh xa lẩu Tứ Xuyên. Nước lẩu gồm có tỏi, hành và ớt Tứ Xuyên – một loại ớt nổi tiếng khắp thế giới về độ cay tê liệt vị giác; ăn kèm với lẩu là thịt sống thái lát và các loại rau. Bạn có thể thưởng thức món ăn nổi tiếng này tại bất cứ nhà hàng Trung Hoa nào, nhưng chắc chắn lẩu Tứ Xuyên ăn tại tỉnh Tứ Xuyên là cay nhất. Chỉ cần ngửi mùi nước lẩu sôi thôi bạn cũng đã đủ shock rồi!

4. Chương 4: Quan Tâm Đồ Ngọc Lộn Xộn

Lí Cẩm Khang một thân say rượu đến mơ màng, thật vất vả mới chống đỡ qua một ngày mệt mỏi, quả nhiên người không có tủy lượng không nên trốn tránh theo kiểu này. Buổi tối về đến nhà cũng không có khẩu vị, hẳn qua loa ăn chút gì đó cho xong chuyện.

Rảnh rồi như Lí Cẩm Khang chung quy lại thấy tâm có gì đó ngứa ngáy, nghĩ đến Cảnh Viễn Phàm mới gặp và lần gặp Đường Nghiêu trước, tránh không được có điểm hiếu kỳ tôn nhan học trưởng của cậu ta.

Kỳ thực muốn xem ảnh ngọc (1) của Ba Tường Quân thập phần đơn giản, Lí Cẩm Khang nhớ mang máng khi cô nàng fan của mình thảo luận về nhan sắc các CV đã từng nhắc đến Ba Tường Quân, cho nên khẳng định có lưu truyền ảnh chụp ra bên ngoài. Nhưng con đường này cũng không dễ đi, Lí Cẩm Khang thực không muốn ở trong diễn đàn fan của mình hô to ai có ảnh Ba Tường Quân, tôi rất muốn xem một chút.

Đó là lí do hẳn lựa chọn một con đường tương đối tin cậy.

Tìm được chỗ của Đường Nghiêu, chỗ tập hợp trong trường đại học của tổ nghiên cứu, nhìn xem mấy tấm hình chụp hội viên của tổ. Cả tổ có mười sáu thành viên, hai sinh viên chưa tốt nghiệp, còn lại đều là nghiên cứu sinh. Trừ bỏ bảy nữ sinh, nếu như nói học trưởng của Đường Nghiêu là nghiên cứu sinh năm hai... Còn lại bốn phần tử khả nghi.

Lí Cẩm Khang trừng mắt nhìn bốn gương mặt bất đồng, chỉ đối với một người thanh niên mắt to tròn là dường như có chút lưu luyến, hoàn toàn không biết ai là ai, làm thế nào có thể phân biệt được ai là Ba Tường Quân đây. Lí Cẩm Khang phát cái gõ đầu mình, thật sự là hỏng não rồi, làm gì mà đột nhiên lại đối với diện mạo của Ba Tường Quân nổi lên hiếu kỳ như thế, bất quá loại người với tính cách như vậy, có lẽ bộ dáng lớn lên hẳn cũng tương đối nghiêm túc, cao ngạo đi, dù sao cách khẳng định của bản thân là rất xa.

Vì thế Lí Cẩm Khang ở một bên nhẹ nhàng an ủi chính mình như vậy là hảo tâm quan tâm mà thôi.

Đương lúc Lí Cẩm Khang vừa mới sáng khoái cầm bữa ăn khuya lên, QQ có người gọi.

Đàm Ngữ : Dao huynh (Ôm quyền)

Đao Tước Diện : Dẫn(2) huynh (Ôm quyền)

Đàm Ngữ : Kháo, cậu mới dẫn!

Lí Cẩm Khang ngẩng ngửa quả trứng trần màu vàng kim xinh đẹp trong bát, cảm thấy thổn thức không ngớt.

Đao Tước Diện : Tôi đích thực là đang ăn trứng = =

Đàm Ngữ : Cậu khiến lão tử cảm giác được dẫn đông (3) = =

Đao Tước Diện : Được rồi, đại gia cậu có chuyện gì?

Đàm Ngữ : Có một vai diễn muốn mời cậu phối.

Đao Tước Diện : Ha ha, cậu chừng nào thì cũng làm chuẩn bị?

Đàm Ngữ : Không phải chuẩn bị a, gia là chủ dịch kịch này.

Đao Tước Diện : Cậu trước tiên nói tính cách nhân vật cho tôi đi.

Đàm Ngữ : Tôi tái hiện lại cho cậu một chút, là nghiêm túc trung khuyến hộ vệ công.

Đao Tước Diện : Trung khuyến nghiêm túc?

Đàm Ngữ : Nghiêm túc mà nói cho cậu, chính xác! Đây là vai công phụ.

Đao Tước Diện : Chẳng lẽ còn có vai phụ thụ?

Đàm Ngữ : Nếu không thì cậu trung ai khuyến ai?

Đao Tước Diện : Được rồi, cho tôi kịch bản.

Đàm Ngữ : Cái vai “Ngạo kiều nữ vương chủ nhân thụ” kia, cậu có biết là ai phối không?

Đao Tước Diện : Ai a?

Đàm Ngữ : Gia nói cho cậu biết, là Ba Tường Quân, ha ha ha ha ha ha.

Đao Tước Diện : Cậu cười khoa trương thế làm chi = =

Đàm Ngữ : Bởi vì các cậu phải truyền scandal cp! Nhất định phải! Ha ha ha

Đao Tước Diện : Vì cái gì?

Đàm Ngữ : Cậu không biết là cái kiểu cp thuộc tính này rất chuẩn xác sao? Rất đáng đối (4) Ha ha ha ha.

Đao Tước Diện :

Gần đây quả thực cùng với Ba Tường Quân tiếp xúc thật thường xuyên a. Lí Cẩm Khang lặng lẽ thở dài, tiếp đó liền mở kịch bản mới nhận về trung khuyến công “nghiêm túc”. Đang lúc hần dự định thu liền một mạch Thiếu trang chủ thì trên SK(5) có người hô hoán.

“Này, có đó không?” Là Ba Tường Quân.

“Hề hề, có.”

“Tâm tình tốt chứ?”

“Còn được, còn được.”

“Có rảnh không?”

“Có a, làm sao vậy?”

“Bạn cùng phòng của tôi đi vắng, đang lúc thuận tiện, chúng ta đem lời kịch của “Thiếu trang chủ và tiểu lâu la” phối qua một chút đi?”

“Được.” Lí Cẩm Khang lấy ra kịch bản kì một.

Nội dung kỳ một này thực hỗn tạp, thực nghiêm trọng, đầu màn một là đoạn Thiếu trang chủ cho Tiểu lâu la do trời mưa mà ướt hết giày tất một cái ô, đem đôi chân vì đông lạnh rồi ngâm qua nước nóng mà đỏ rực của Tiểu lâu la vùi vào lồng ngực nóng bỏng, ôm chặt trong lòng, màn sau là Thiếu trang chủ mang theo Tiểu lâu la rời khỏi sơn trang lên đường bá sự học nghệ, cảm xúc ưu tư hòa cùng khoảng cách niên kỷ trở nên vô cùng to lớn, một chút xúc cảm này đối với lời kịch quả nhiên là hết sức thiết yếu.

Lí Cẩm Khang bị mạnh rồi.

Ba Ba Quân khề khàng mang theo giọng mũi ngốc nghếch, khờ dại, ngữ khí mềm mại uyển chuyển kêu Thiếu trang chủ, đây là độ mạnh vượt quá khả năng chống đỡ.

“Cậu làm sao vậy?” Thoát li khỏi vai diễn lại là Ba Ba Quân thanh âm trước sau như một nghiêm chỉnh, thanh lãnh, “Làm sao lại kích động như vậy?”

“Không có việc gì, không có việc gì.” Lí Cẩm Khang vội vàng nói sang chuyện khác, “Đạm Ngữ cũng tìm cậu tiếp vai diễn chứ?”

“Ừ, không phải là cùng cậu làm cp sao?”

“Ài? Hần không phải là tìm cậu trước chứ?”

“Ừ, lúc tìm tôi và cùng tôi nói chuyện, xong xuôi mới đi tìm cậu.”

“Ài, vậy học đệ kia của cậu Thế nào đây?”

“Bộ đầu tay đại khái sắp có thông báo rồi.”

“Nga, thế sao, là cái kịch hợp tác với cậu sao?”

“Ừ.”

Không biết làm sao Lí Cẩm Khang tự nhiên lại thấy có chút khó chịu, nhưng cụ thể là vì cái gì mà khó chịu thì lại nghĩ không ra. Hần không phải là loại người tự làm khó dễ chính mình, hơn nữa là ngại nhất đào sâu nghiên cứu phương diện tâm tình nhất thời, vậy nên hần không chút băn khoăn bỏ việc tiếp tục khai thác nội tâm xem một chút căn nguyên một phần nghìn tỷ vì sao cảm thấy khó chịu, cùng Ba Tường Quân tán gẫu một lát liền rời mạng đi ngủ.

Thứ bảy này là ngày cuối tuần đầu tiên Tiểu Tùy trở về, cũng là thời cơ hiếm có cho ba người tụ họp. Địa điểm gặp mặt vẫn như cũ là khu nhà trọ của Tiểu Tùy. Tự nấu bữa tối nha, buổi chiều Tiểu Tùy và Đường Nghiêu đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, buổi tối Lí Cẩm Khang xuống bếp, ba người được một bữa vô cùng thịnh soạn.

Đường Nghiêu thở dài : “Ài, nếu như Viễn Phàm cũng đến thì tốt rồi.”

Lí Cẩm Khang cười cười : “Ông cũng không phải không biết hẩn cuồng công tác, lại nói, tôi lần trước gặp hẩn một lần, giống như là đang rất phiền não.”

Tiểu Tuyền góp thêm gia vị cho câu chuyện đầy hứng thú : “Bởi vì Tiểu Tần?”

Lí Cẩm Khang ngưng ngưng : “Ông cũng biết rồi?”

Đường Nghiêu nói chen vào : “Tiểu Tần làm sao nữa rồi? Ài, Viễn Phàm sao lại nói cho các ông mà không nói cho tôi a?”

Tiểu Tuyền sờ sờ đầu Đường Nghiêu : “Ngoan, chuyện em quản không được thì đừng động vào.”

Đường Nghiêu bắt mắt nhảy lên người Tiểu Tuyền giở thói lưu manh.

Ba người Tứ Xuyên xa xứ khó có được một bữa ăn cay thoải mái dễ chịu, vui vẻ ấm cúng thế này. Bia rượu là trực tiếp uống cả chai, cũng coi như là chúc mừng Tiểu Tuyền thăng chức. Đường Nghiêu từ lượng độ sao nổi, lại vừa cùng Tiểu Tuyền xa cách, uống nhiều một chút liền chui vào trong lòng Tiểu Tuyền cọ cọ. Tiểu Tuyền đối với Đường Nghiêu nhà anh là nhần nại nhất, thà rằng bản thân ăn ít cũng không nỡ bạc đãi bảo bối trong ngực, vì thế bèn một tay ôm Đường Nghiêu, một tay tiếp rượu Lí Cẩm Khang.

Con ngựa tre Đường Nghiêu mấy chục năm qua cũng chưa từng tỏ vẻ phong tình như vậy. Từ khi biết rõ Lí Cẩm Khang cũng là người trong giới, đôi vợ chồng kia lại càng không kiêng dè ai. Lí Cẩm Khang vui đầu vào bát, thực sự là vô nhân đạo mà, ở trước mặt người cô đơn như hẩn mà ân ái.

Đường Nghiêu xê dịch thân thể, chà sát theo bắp đùi Tiểu Tuyền tìm chỗ thoải mái ngồi xuống, mơ màng đề xuất ý kiến cho Lí Cẩm Khang : “Cẩm Khang a, ông Ông cũng nên Cũng nên tìm một người đi.” Tiểu Tuyền đem cánh tay đang lộn xộn của Đường Nghiêu nắm chắc trong tay, phụ họa giục dục Lí Cẩm Khang.

Lí Cẩm Khang chúi chúi đầu vào ăn cơm, tìm một người Cũng không phải bản thân không nghĩ đến, quan trọng là Phải có đối tượng a.

Lí Cẩm Khang uống nhiều, cặp vợ chồng kia cũng không vô tâm đến nỗi để hẩn uống rượu lái xe, Lí Cẩm Khang đáng thương được an bài trên chiếc sofa nhà Tiểu tuyền một đêm, ngày hôm sau mới chạy vội về nhà.

Chẳng qua điều khiến Lí Cẩm Khang oán là hiệu quả cách âm của phòng ngủ nhà Tiểu Tuyền hình như không có chút nào.

Lí Cẩm Khang dùng chân bông bịt chặt hai tai, trời ạ, trông tên ngựa tre như thế cũng có thể rên rỉ mị hoặc đến mức nàyĐúng là một ngày đầy cảm dỗ.

Cuối tuần, Lí Cẩm Khang vác theo đôi mắt đen sì mở máy tính, tuy rằng đầu óc vẫn còn mê man nhưng cũng không mệt.

Vừa mở SK đã có tin nhắn của người nào đó nhảy ra.

Ba Tường Quân : Này?

Ba Tường Quân : Làm sao mà cậu cũng không ở hả?

Ba Tường Quân : = =

Ba dòng tin nhắn lưu lại tối hôm qua đều cách nhau nửa giờ. Lí Cẩm Khang bỗng nhiên có điểm chột dạ, giống như hẩn lẽ ra phải có mặt mới đúng, ít nhất là thời điểm Ba Tường Quân tìm hẩn thì phải ở.

Đao Tước Diện : Có đây, có đây, làm sao vậy?

Ba Tường Quân : Cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

Lí Cẩm Khang làm biếng đánh chữ liền đeo tai nghe lên, đáp : “Hắc hắc, ngày hôm qua cùng bạn bè ra ngoài ăn cơm.”

“Ừ.”

Đối phương ngữ khí rầu rĩ làm Lí Cẩm Khang không khỏi lo lắng : “Làm sao vậy? Tâm tình không tốt?”

Bên kia trầm mặc ít lâu, liền có một văn kiện âm thanh được gửi đến. Người nọ mới chậm rì rì lên tiếng : “Các người ai cũng không ở?”

“Còn có ai không ở a?”

“Tiểu học đệ của tôi a.”

Hàm khí phảng phất oán giận khiến cho lòng dạ Lí Cẩm Khang căng thẳng, thử thăm dò : “..... Cậu tìm hẩn có việc?”

“Tối hôm qua bộ kịch đầu tay của hẩn được phát rồi a.”

“Nha! Thật không?”

“Cậu kích động như vậy để làm gì?”

Lí Cẩm Khang vô duyên vô cớ lại thấy khẩn trương : “Không, không. Ài, cậu là đang đợi hẩn sao?”

Ba Tường Quân bên kia hồi lâu mới uể oải trả lời : “Xem như là vậy đi.”

Khẩu khí như vậy nhưng lại ẩn ẩn tràn ngập một chút sốt ruột cùng mệt mỏi. Một cổ chua sót cùng bất an vô thanh vô tức tản mát, Lí Cẩm Khang quả thực cảm thấy vô cùng hoang đường, có một loại xung động quái gở khiến hẩn cảm thấy Ba Tường Quân lúc này đang buồn phiền, sau đó lại là hoài nghi khó hiểu, Ba Tường Quân khổ sở chẳng lẽ là vì tiểu học đệ của cậu ta?

Đường Nghiêu a Đường Nghiêu, thực sự là nghiệp chướng, ông một tên đã có gia đình lại còn ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, Lí Cẩm Khang có phần vừa đổ kị, vừa bức bối, thật dè dặt mà hỏi tiếp : “Cậu thân thể khó chịu sao?”

Bên kia lại là một đoạn trầm mặc. Ba Tường Quân dường như tức giận, nhẹ mỉm cười : “Làm sao, tôi nếu như ngã bệnh thì làm sao?”

“Tôi có thể đưa cậu đi bệnh viện a!” Những lời thiếu suy nghĩ này đúng là do Lí Cẩm Khang buột miệng thốt ra.

“A, cậu có biết tôi ở thành phố nào sao? Cậu muốn ngồi tàu hỏa đến hay là cưỡi máy bay đến đưa tôi vào bệnh viện?”

“Tôi biết cậu ở Bắc Kinh.” Tôi còn biết rõ ký túc xá mà cậu ở chỉ cần lái xe hai mươi phút là tới, có điều tạm thời không nên nói cho cậu thôi. “Cậu không phải là thật sự sinh bệnh đi?”

“Không có việc gì, hơi sốt một chút mà thôi, uống thuốc hạ sốt rồi.”

Mặc dù vốn là xúc động nhất thời, thế nhưng Lí Cẩm Khang là thật lòng nguyện ý đưa người ta đến bệnh viện, chẳng qua lại nghe được khẩu khí lạnh lẽo, lãnh đạm của Ba Tường Quân, hẩn cũng không kiên trì, chỉ một mực dặn dò vị kia phải uống thuốc, uống nhiều nước.

Ba Tường Quân tựa hồ có điểm không kiên nhẫn, lại giống như bắt đắc dĩ : “Ngu ngốc, cậu thực phiền a.”

Hoàn chương 4.

(1) Cách nói tôn trọng về ảnh chụp của người khác.

(2) (dan1): Đản nghĩa là trứng, trong tiếng trung còn dùng để chỉ ngu ngốc, đồng âm với (dan2) là Đạm.

(3) Nhàn tản đến không có gì làm (Đã từng nhắc đến trong bộ 1)

(4) Môn đăng hộ đối.

(5) SK : Skype

5. Chương 5: Xin Mời Vào Nội Viện Hậu Cung

Lí Cẩm Khang bị một câu trách mắng không kiên nhẫn của Ba Ba Quân đả kích, ngay cả nhìn mặt bàn dán đầy hình chibi dễ thương cũng không cảm thấy tốt lên được. Vô pháp, Lí Cẩm Khang đành chạy đi xem anime.

Xem được hai mươi phút, Lí Cẩm Khang mới thu nhỏ hết các cửa sổ che màn hình, thỉnh thoảng chứng kiến một đồng tin nhắn trên SK. Từ các icon emotion cho thấy Ba Tường Quân đã kiên trì không ngừng liên tục gửi tin suốt hai mươi phút, cuối cùng đại khái là chán nản buông tha.

Đao Tước Diện : Làm sao vậy?

Ba Tường Quân : Cậu làm sao vậy?

Đao Tước Diện : Tôi không làm sao cả, xem phim.

Ba Tường Quân : = =

Đao Tước Diện : Cậu uống chút nước đi, bằng không sẽ sốt nặng hơn a, hay không tôi tới đưa cậu đi bệnh viện?

Ba Tường Quân : Lần sau đi.

Đao Tước Diện : Hả?

Ba Tường Quân : Hả cái gì mà hả, chờ lần sau tôi bệnh sẽ gọi cậu đến.

Đao Tước Diện : Được, tôi cho cậu số điện thoại nha.

Ba Tường Quân : Ừ.

Đao Tước Diện : Kỳ thực, tôi mong lúc cậu gọi điện cho tôi không phải để báo cậu bị ốm, tôi vẫn mong cậu không bao giờ sinh bệnh.

Ba Tường Quân : Ngu ngốc.

Đao Tước Diện : Ài, lúc cậu ốm thật khó hầu hạ a.

Vì vậy Lí Cẩm Khang bèn đem số điện thoại khai báo thật với đối phương, nhưng người kia lại không có chút quý cù có qua có lại, Lí Cẩm Khang có hơi thất vọng, thật cũng không muốn miễn cưỡng, đành chờ người bên kia chủ động liên lạc thôi.

Rất nhanh đã đến ngày kịch kỳ một vở “Thiếu trang chủ và Tiểu lâu la” phát hành. Trong đó nhìn ra được rõ ràng nỗ lực của Đao Tước Diện và sự đầu tư công sức tinh thần của Ba Tường Quân, một người tưởng như kiên cường, khỏe mạnh lại đem âm bài thành ôn nhu, êm dịu, một kẻ nghe như ngụy chính trực quá mức nhưng trái lại thành vừa phải.

Tiếng nghi ngờ chất vấn trong post kịch chậm rãi tiêu tan. Đao Tước Diện cho dù không phải là CV phù hợp nhất phối chủ dịch công, nhưng đích xác đã tạo nên một sinh mệnh hoàn toàn khác cho Thiếu trang chủ.

Ba Tường Quân : Sinh mệnh ngu ngốc.

Đao Tước Diện : Cậu lúc nào cũng trêu chọc tôi.

Ba Tường Quân : Oan uổng cậu sao?

Đao Tước Diện := =

Trên QQ có mấy tiếng loa vang lên, Lí Cẩm Khang xem liền một hơi.

[Lạc Vũ Vô Thanh xin thêm ngài làm bạn tốt.]

Lí Cẩm Khang lựa chọn đồng ý.

Lại có thêm một loạt loa : [Bạn tốt Lạc Vũ Vô Thanh của ngài mời ngài gia nhập vào diễn đàn QQ nội bộ.]

Lí Cẩm Khang lại lần thứ hai nhấp đồng ý.

Ngay lập tức avar QQ bên trái liền nhảy loạn lên, Lí Cẩm Khang mở rộng ra, còn chưa kịp thấy rõ tình hình thực tế bên trong diễn đàn, phía dưới đã lại có thêm một loạt tiếng loa vang lên ầm ỉ.

[Tiểu Trùng Tử xin thêm ngài làm bạn tốt.]

Lí Cẩm Khang nhấp đồng ý.

Cuối cùng mấy cái loa mới yên tĩnh hơn.

Diễn đàn nội bộ này mới có bốn thành viên, hơn nữa người mới nhất chính là Đào Tước Diện. Còn lại ba người chủ diễn đàn Ba Tường Quân, quản lý viên Tiểu Trùng Tử, quản lý viên Lạc Vũ Vô Thanh, chỉ có Đào Tước Diện là dân thường, vậy mà còn lập diễn đàn, hoang phí.

Lạc Vũ Vô Thanh : Ha ha, Hoan nghênh công quân!

Tiểu Trùng Tử : Đối tượng JQ của lão đại chúng ta? 0.0

Lạc Vũ Vô Thanh : Ha ha, Đại Nữ thấu triệt.

Ba Tường Quân : Các người làm cái gì? = =

Đào Tước Diện : Ba Tường Quân = =

Lạc Vũ Vô Thanh : Công quân trong mắt chỉ có lão đại chúng ta TAT

Tiểu Trùng Tử : Lão đại, anh muốn xuất giá sao? Anh đã nói muốn cùng khuê nữ chúng em bên nhau mà TOT

Lí Cẩm Khang xem như là hiểu biết, diễn đàn này phỏng chừng là bọn họ lén lút làm, chỉ có ba người này, xem ra Ba Tường Quân cũng không biết chính mình từ lúc nào bị hai người bạn chí cốt kéo vào đây.

Đào Tước Diện : Gả cho tôi sao?

Ba Tường Quân : Cút!

Tiểu Trùng Tử : Ở trong nhà của chính mình cũng ngạo kiều, lão đại, anh không cứu nổi nữa rồi.

Lạc Vũ Vô Thanh : Hai mắt đăm lẹ, công quân, cậu phải đối tốt với lão đại nhà chúng tôi.

Đào Tước Diện : Tôi sẽ.

Ba Tường Quân : Các người làm phản hả? Đại Nữ, Nhị Nữ.

Tiểu Trùng Tử : Chúng em rõ ràng là vì hạnh phúc của anh mà đem anh tặng cho người ta mà TOT

Lạc Vũ Vô Thanh : Thật luyến tiếc, ta rút cuộc cũng hiểu rõ tâm tình của mẹ yêm năm đó, khi đem chị yêm gả ra ngoài TAT

Đào Tước Diện : Yên tâm, tôi sẽ thường dẫn cậu ấy về thăm nhà mẹ đẻ.

Ba Tường Quân : Cút!

Đào Tước Diện : Cho tôi làm quản lý viên đi, nương tử!

Ba Tường Quân : Cậu còn kêu thêm một tiếng nương tử xem.

Đào Tước Diện : Bà xã?

Ba Tường Quân : Đánh gãy chân cậu!

Tiểu Trùng Tử : Đây là bạo lực gia đình = = công quân bảo trọng, làm thái tóa đại nhân nguôi giận là nhiệm vụ của cậu.

Đào Tước Diện : Ủ, tôi hiểu.

Lạc Vũ Vô Thanh : Lão đại đừng cho công quân làm quản lý viên, để hắc vĩnh viễn ở tầng thấp nhất, đây là cái giá phải trả của trung khuyển.

Lí Cẩm Khang tâm tình vui vẻ, tuy rằng Ba Tường Quân ngữ khí thực hung ác, nhưng có thể thấy cậu ta cũng không phải tức giận thật. Vì thế Lí Cẩm Khang cũng xuôi theo chiều gió, hòa cùng xu hướng chung đem Ba Tường Quân đùa giỡn một phen. Bây giờ, hắn đã sửa trạng thái QQ từ ẩn thân sang online.

Hắn đành vì làm việc nghĩa không cho phép chùn bước mà đường đường chính chính hiện thân.

Tiểu Trùng Tử : Công quân, cậu đây là làm bậy.

Lạc Vũ Vô Thanh : Một công quân mà không cam lòng để thái tọa đại nhân chà đạp có cần thiết tiếp tục kiểm tra đánh giá.

Vừa lúc một tên bạn tốt trong nhóm đoàn nào đó lao đến, Lí Cẩm Khang cực nhanh mà đem tuyến sửa lại thành ẩn thân, vãi cả mồ hôi lạnh.

Tiểu Trùng Tử : Công quân rất tự giác, tự chịu tầng thấp nhất, phục vụ quần chúng.

Ba Tường Quân : Hắn vốn là ngu ngốc, dễ làm người khác chú ý.

Đao Tước Diện : Bà xã ==

Ba Tường Quân : Cút!

Lạc Vũ Vô Thanh : Lão đại, anh từ khi có mặt công quân càng lúc càng ngạo kiều.

Ba Tường Quân :

Lạc Vũ Vô Thanh : Đại Nữu, nguyện vọng của người rút cuộc cũng được thực hiện 0v0

Đao Tước Diện : Ước nguyện gì?

Tiểu Trùng Tử : Cùng Nhị Nữu, còn có nam nhân của lão đại cùng nhau đùa giỡn lão đại (^o^)/

~Ba Tường Quân : Da ngứa à?

Tiểu Trùng Tử : Không dám TOT

Lạc Vũ Vô Thanh : Nghe nói công quân bộ dạng cao lớn khôi ngô, tư thế oai hùng, dồi dào phấn chấn?

Đao Tước Diện : Ai nói ? ==

Tiểu Trùng Tử : Lời đồn trên phố.

Đao Tước Diện : ==

Lạc Vũ Vô Thanh : Công quân cũng là ở Đế Đô(1) đi? Nhà của lão đại chúng ta cũng thế, kỳ thực lừa cũng là ngứa, xuất hiện gặp mặt liền biết.

Ba Tường Quân : Lăn gặp mặt trước uống còn chưa đủ mất mặt sao?

Lạc Vũ Vô Thanh : Nào dám nào dám Trộm nói, lão đại nhà chúng ta là cực phẩm thụ, công quân cậu được lời quá

Ba Tường Quân : Cô quả thật là ngứa da rồi.

Đao Tước Diện : Mong chờ hội ngộ ()

Ba Tường Quân : Cút!

Bọn họ ở cạnh nhau đích thật là rất tự do tự tại, thanh nhàn, dễ chịu. Lí Cẩm Khang không khỏi có phần hâm mộ, cũng không biết là hâm mộ hai cô nàng kia có thể cùng Ba Tường Quân thân thiết như thế hay là ước ao muốn là người bạn qua mạng mà Ba Tường Quân có thể nói chuyện hài hòa, vui vẻ như vậy.

Lạc Vũ Vô Thanh : Các người thật sự truyền scandal ==

Tiểu Trùng Tử : Nhị Nữu, cô quả nhiên dự đoán như thần.

Đao Tước Diện : Gì?

Lạc Vũ Vô Thanh : Xem post kịch ==

Lí Cẩm Khang đem nhưng cửa sổ được thu nhỏ khôi phục như cũ, đập vào mắt quả nhiên là những phản hồi trên chộc chủ dịch CP khí tràng thực hợp. Lí Cẩm Khang mỉm cười, đây là hai người trực tiếp làm việc, đương nhiên các cái loại tương xứng gì đó sẽ tốt hơn chút, đối thoại cũng sẽ tình cảm hơn chút. Lí Cẩm Khang theo thói quen F5 một lần, bỗng chốc liền thấy một đồng thông báo, sắc mặt nhất thời tối đen.

Đạo Tước Diện X Ba Tường Quân hóa ra là hài hòa như thế ~ —— 152L

Ba Tường Quân quả thực là trăm hợp a, cùng ai đều có thể có khí tràng CP như này, cùng mọi loại hình công đều có thể hợp —— 156L

Kịch tổ, ài ài, ai khiến Ba Tường Quân thành cực phẩm thụ nha —— 170L

Người mới cực phẩm, cả nhà người đều cực phẩm, Ba Ba nhà chúng ta rất an phận —— 185L

125L+1, Ba Ba – sama rất đoan chính, mới không phải trăm hợp, thủy tính dương hoa(2)như thế —— 189L

Cười nhạt, lại thấy fan JP —— 201L

U, không phải là đại bài tổ kịch Ba Tường Quân không tiếp kịch nha, ID này thực sự là đáng khen —— 210L

Kỳ thực Ba Tường Quân niên kỷ dưới 80 không nhỏ, chính là không ngờ vô cùng hay a —— 217L

Chạy vào càn quấy đi qua, thực sự là có phong cách riêng a () —— 220L

Đây rốt cuộc là cái khí tràng gì a, sao có thể bóp méo như vậy? Lí Cẩm Khang triệt để hết nói nổi, mấy người fan của Ba Tường Quân kia quả thực là làm cho người ta cảm thấy thẹn, trong diễn đàn nội bộ ngược lại vẫn là đồng nhất hài hòa êm ái, hoàn toàn không đề cập đến không khí đen thui phía dưới. Ngược lại Ba Tường Quân lại bắt đầu lên tiếng.

Ba Tường Quân : Cậu đang làm gì?

Đạo Tước Diện : Không làm gì cả.

Ba Tường Quân : Xem post à?

Đạo Tước Diện : Ách, ừ.

Ba Tường Quân : Đừng để ý tranh cãi là được rồi.

Đạo Tước Diện : Cậu cũng thấy à.

Ba Tường Quân : Quen rồi.

Ba Tường Quân : Nói sau, tôi có thể trực tiếp nhảy ra nói “Cám ơn các người kiên trì dìm ta” hay là nói “Van cầu các người đừng tung hô tôi nữa” ?

Đạo Tước Diện :

Lí Cẩm Khang ở giữa diễn đàn lục lọi, thực dễ dàng tìm thấy mấy cái số hiệu của mấy cô fan Ba Tường Quân.

Hắn song song mở acc QQ nhỏ, acc này vốn là dùng cho công việc, hẳn là không ai biết, liền cầm số QQ đi gõ cửa từng người.

Quản lý diễn đàn XXX từ chối thêm ngài vào diễn đàn. Thông tin : Nêu ra ba bộ kịch Ba Tường Quân chủ dịch.

Cư nhiên lại còn có nước cờ đầu, quả nhiên là quản lý diễn đàn fan so với bên mình cẩn thận chặt chẽ hơn bao nhiêu a, Lí Cẩm Khang dựa vào trí nhớ kể ra ba cái tên, lần thứ hai xin vào diễn đàn.

Quản lý diễn đàn XXX từ chối thêm ngài vào diễn đàn. Thông tin : Nêu ra ba bộ kịch phân ly khác nhau mà Ba Tường Quân làm chủ dịch.

Ta khao, này cũng quá chặt chẽ đi! Lí Cẩm Khang kiên trì đi tìm tòi một lúc, rốt cục cũng đem được ba cái tên gửi đi.

Loa báo thông qua cuối cùng cũng vang lên, Lí Cẩm Khang thật vất vả vào được cửa, đi vào trong liên lục soát một chút số QQ của Ba Tường Quân, thì ra chính chủ không ở, Lí Cẩm Khang thuận tiện xem số QQ của hai người kia, cứ nhiên cũng không ở, một tí cảm tình cũng không có, còn bày ra lăm trờ như vậy. Lí Cẩm Khang chưa từng ghé qua bất cứ diễn đàn fan của các CV nào khác, nhưng ít ra xem qua hành động của diễn đàn fan nhà mình liên nhanh chân thành thảo mở mấy bài.

Mấy bài hát của Ba Tường Quân, một cái TXT là “Toàn bộ tác phẩm của Ba Tường Quân – sama chúng ta”, một cái MP3 là “vật”, cộng thêm bản word “Đàn quy”. Lí Cẩm Khang chậm chạp đem Đàn quy và vật tải xuống, mở đàn quy ra xem thì thực sự ngã.

Đại khái ý nghĩa của Đàn quy là : Trong diễn đàn không thể thảo luận về các CV khác trừ Ba Tường Quân, không thể thảo luận những gì không liên quan, không thể đứng ngoài hưởng tài nguyên của diễn đàn, không thể trong tình huống không xin phép diễn đàn trưởng mà phát biểu liên tiếp, không thể đối với các tác phẩm của Ba Tường Quân, thậm chí là nhân phẩm có nghi ngờ.

Hay thật, hoàn toàn là quản lý từng cá nhân a, không ngờ vẫn còn có chế độ độc tài bất kể khác làm việc theo. Phải chọn chủ đề, ý tưởng, cách diễn đạt dịu dàng một chút miễn cho lộ tình cảm hâm mộ lạnh nhạt, mấu chốt là tìm từ gia tăng nội hàm theo phái lãnh diễm, khó trách sẽ có người mỉa mai.

Lí Cẩm Khang lại mở cái “vật”, ngoài ý muốn phát hiện đồ tốt như thế, đại khái là sơ lược một chút chỉnh lý các kịch và ca hội của Ba Tường Quân, làm ra cảm giác lời thoại thập phần hài hước. Lí Cẩm Khang đeo tai nghe, mở âm lượng lớn, kỹ xảo của Ba Tường Quân thực sự rất hoa mỹ, âm tần này tập hợp ít nhất mười vở kịch khác nhau, cứ nhiên lại có thể nghe rõ ràng đặc sắc của mỗi nhân vật.

Hoàn chương 5.

(1) Ý chỉ Bắc Kinh.

(2) “Thủy tính dương hoa” : lẳng lơ, trăng hoa.

6. Chương 6: Lần Đầu Gặp Gỡ Bi Thảm Nhất Trần Gian

Lí Cẩm Khang không nghĩ tới nhanh như vậy đã nhận được điện thoại Ba Tường Quân. Hôm đó đúng vào thứ sáu, Lí Cẩm Khang đang tính bổ sung nguyên liệu nấu ăn cho tủ lạnh và đồ ăn vặt cho phòng khách, thời điểm định bụng đi nấu cơm, di động trong phòng khách vang lên không ngừng.

Hắn không còn cách nào khác, đành phải buộc lòng tắt lửa, vội vàng chạy đến tiếp điện thoại, giờ này còn gọi tới tìm người chắc ngoài Tiểu Tùy cũng chỉ có Đường Nghiêu. Thế nhưng khi nhìn thoáng qua màn hình phản quang, hắn mới phát hiện là một dãy số lạ.

Lí Cẩm Khang nhắc máy, không khẳng định mà uy một tiếng, hỏi đối phương tìm ai.

“Tìm cậu.” Thanh âm băng lãnh, vừa ung dung lại phù phiếm xuyên thấu qua điện thoại đến sát bên tai, khiến Lí Cẩm Khang đã hoảng sợ lại càng hoảng sợ.

“Ba Ba?”

“Ừ.”

Tình hình người bên kia hiển nhiên không tốt lắm, đem cảm giác kinh ngạc xen lẫn vui mừng khi nhận được điện thoại của Ba Tường Quân của hắn vui lấp : “Cậu làm sao vậy? Không thoải mái sao?”

“Cậu tới đón tôi đi.” Bên kia hỏi một đằng, đáp một nẻo, “Tôi ở cửa ra sân bay XX ý.” Nói xong một câu, đối phương liền cúp điện thoại.

Lí Cẩm Khang trong nháy mắt có cảm giác như đang nằm mộng, lúc này không chỉ có điện thoại, ngay cả người cũng sắp được gặp. Đối diện với sự thật ai kia còn đang chờ hắn ở sân bay, Lí Cẩm Khang vội vội vàng vàng tháo tạp dề trên người xuống, cầm ví tiền vào chìa khóa lao xuống lầu lấy xe.

Thời gian này ùn tắc giao thông rất nghiêm trọng, vốn đoạn đường không xa lại kéo dài đến mấy tiếng đồng hồ, Lí Cẩm Khang có chút bất an về tình trạng người kia, sớm biết thế này còn không bằng ngồi tàu điện ngầm có khi còn nhanh hơn bây giờ.

Khi Lí Cẩm Khang vừa đến được lối ra theo miệng Ba Tường Quân, hắn liền vội vã gọi điện thoại bằng số vừa này, đối phương rất nhanh tiếp máy. Lí Cẩm Khang lập tức nhìn thấy ở trên chiếc ghế dài nơi góc tường héo lánh, người kia toàn thân bọc trong chiếc áo bành tô màu đen tuyền, khuôn mặt đều vùi vào cổ áo, hướng điện thoại nói : “Ngu ngốc, cậu tới rồi à?”

Âm thanh phát ra từ chiếc di động dường như đều trở nên tiêu thất sau tiếng vang vọng nơi không gian sân bay trống vắng.

Lí Cẩm Khang tắt điện thoại, đi đến trước mặt người nọ.

“Ba Ba.” Nhẹ nhàng kêu một tiếng, người nọ mới khẽ nâng mặt, trước tiên lộ ra đôi mắt to tròn, đen láy nhưng không chút thần thái, làn mi nhàn nhạt hạ xuống tựa như bắt lực lại yên ắng. Lí Cẩm Khang chợt thấy nơi nào đó trong lồng ngực kia đang nổi lên từng cơn khó chịu.

“Này, xin chào, cậu thật chậm a.” Người nọ đứng lên, dáng người thoát nhìn gầy nhẳng lại thon dài, nhưng kỳ thực đầu của anh cũng đến ngang mắt Lí Cẩm Khang. Phân nửa khuôn mặt anh vẫn lụi vào trong áo, hình như hoàn toàn không sợ khó chịu, thanh âm trò chuyện cũng không tỏ vẻ mệt mỏi, trái lại rất rõ ràng.

Trực giác Lí Cẩm Khang cho biết tình trạng của anh thật không tốt, xách theo hành lí bên người, tay kia thì lôi kéo người ta, nhanh chóng ra khỏi đại sảnh sân bay.

Lúc hai người ngồi lên đến xe, Lí Cẩm Khang đi ra ngoài một lát, ở khu bên cạnh mua về chút thức uống nóng cho con người tưởng chừng như sắp đông lạnh kia.

Người nọ đối với li nước làm ấm Lí Cẩm Khang đưa qua lắc lắc đầu, trong mắt ánh lên vẻ vô lực khước từ : “Tôi không khát.”

“Cậu muốn đi đâu?” Lí Cẩm Khang thực sự có phần lo lắng, “Chúng ta đi bệnh viện được không?”

“Tôi gọi là Thư Thích.” Thư Thích đào trong túi, lấy ra một cái ví da, trong chốc lát liền móc ra chứng minh thư đưa cho Lí Cẩm Khang, “Cậu có thể cho tôi ở nhà một hôm không?”

Lí Cẩm Khang tiếp nhận chứng minh thư, phiếu mất lướt qua, ảnh chụp trên chứng minh thư chính là một bộ dáng thiếu niên, tuy rằng chiếu theo vẻ mặt và cách ăn mặc quy củ, ngay thẳng thật thà, là một bộ dáng hào hứng phấn chấn, không hề giống dáng vẻ trước mắt này..... Lí Cẩm Khang đem chứng minh thư của anh nhét lại vào ví : “Ồ bao lâu cũng không có vấn đề gì.”

Xe lăn bánh, Thư Thích không hề mở miệng một câu, dựa vào cửa kính xe nhắm mắt dưỡng thần, cũng không biết có ngủ hay không. Khi Lí Cẩm Khang chờ đèn đỏ liền khoác lên người anh áo khoác của bản thân, tuy rằng nhìn qua Thư Thích rõ ràng đã bọc mình rất kín nhưng Lí Cẩm Khang hiển nhiên cảm thấy người ta rất lạnh.

Đến được nhà Lí Cẩm Khang thì đã sắp tám giờ, Lí Cẩm Khang đưa người an trí ổn thỏa trên sofa rồi thả mình xuống bên cạnh : “Hành lý của cậu có đồ thay giặt chưa?”

Thư Thích gật gật đầu.

“Tắm rửa một cái được hay không?”

Thư Thích vẫn là gật đầu.

Lí Cẩm Khang dẫn người đến cửa phòng tắm, quen thuộc chỉ cho anh cách dùng liền rời khỏi làm bữa tối.

Nếu không phải người này còn có thể gọi hắn là ngu ngốc, nếu không phải thanh âm không lừa được người, Lí Cẩm Khang đều hoài nghi người bản thân mang về có phải là Ba Ba không đây.

Lúc Lí Cẩm Khang đem cơm tối bày biện gọn gàng, Thư Thích đã thay đổi một thân y phục, ngồi trên sofa. Lúc này mặt anh lộ ra, cằm có điểm nhọn, nhìn qua đôi mắt còn có vẻ lớn hơn nữa, môi mím chặt, da dễ trắng bệnh, tiêu tụy hốc hác, có dấu vết gầy lả thường bên dưới.

“Lại đây ăn cơm đi.” Lí Cẩm Khang gọi một tiếng, Thư Thích phản ứng chậm chạp kéo hồn về hiện tại.

Nội dung vở kịch “Thiếu trang chủ và Tiểu lâu la” ấy đã sắp tiến đến đoạn Thiếu trang chủ mới biết yêu, là lúc bắt đầu tỏ ý với Tiểu lâu la ngốc nghếch hồ hồ. Nhưng Tiểu lâu la trì độn khiến người ta yêu thương cái gì cũng không hiểu, mặc cho đôi mắt hết sức vô tri lại vô tri nhìn đến phong lưu phóng khoáng của chủ tử.

Giờ khắc này Lí Cẩm Khang tựa hồ đã hiểu một chút cảm giác ấy, cái tình cảm trong tâm Thiếu trang chủ khi đối mặt với Tiểu lâu la vừa đáng yêu vừa đáng thương.

Ngón tay Thư Thích vì cầm lấy bát cơm mà trở nên trắng, bộ dạng có phần quá gầy yếu, cũng không biết là sức ăn nhỏ hay là không muốn ăn, chiếc đũa chỉ giật giật một chút mà thôi, hoàn toàn cô phụ khổ tâm Lí Cẩm Khang cố ý làm vài món ăn tốt cho sức khỏe để Thư Thích chọn lựa. Lí Cẩm Khang nhìn anh buông bát xuống cũng không dám khuyên ngăn : “Nếu như buổi tối đói bụng thì nói cho tôi, tôi sẽ làm bữa khuya.”

Thư Thích gạt đầu, tầm mắt hướng về ghế sofa : “Tôi muốn ngủ. Ngủ ở ghế sofa được chứ?”

“Không thể.” Lí Cẩm Khang nghiêm túc lắc đầu.

Thư Thích giống như trong mộng, ngơ ngác mà nhìn Lí Cẩm Khang. Hắn thở dài, liền kéo người vào phòng ngủ.

“Ngu ngốc, tôi ngủ trên giường của cậu, cậu làm sao bây giờ?”

“Không có việc gì, tôi ngủ trên sofa.”

Thư Thích cũng không tỏ ý khách sáo, hướng ổ chăn ấm áp rụt rụt đầu : “Tôi ngủ đây.”

“Ngủ ngon. Có việc thì báo tôi.” Lí Cẩm Khang lúc ra ngoài vẫn sẵn sóc tắt đèn đóng cửa. Hắn có phần bất an, ấn tượng Thư Thích ở trên mạng tạo cho hắn vẫn luôn thiên về hiếu thắng, quật cường, trước mắt lại có điểm tiêu tụy, hốc hác, tinh thần sa sút làm cho người ta băn khoăn.

Thu dọn xong phòng bếp, Lí Cẩm Khang lấy Notebook ở phòng khách lên mạng, vào thẳng diễn đàn nội bộ.

Đạo Tước Diện : Đều ở chứ?

Tiểu Trung Tử : Làm sao vậy?

Lạc Vũ Vô Thanh : Ổ.

Tiểu Trùng Tử : Lão đại hình như đi vắng.

Lạc Vũ Vô Thanh : Lão đại

Đạo Tước Diện : Các cô biết rõ gần đây Ba Ba xảy ra chuyện gì đi?

Lạc Vũ Vô Thanh : Cậu cũng cảm giác được sao công quân? TAT

Lí Cẩm Khang đỡ trán, nhận thấy cả một đời hắn cũng chưa từng thận trọng như vậy.

Đạo Tước Diện : Cậu ta hiện tại đang ở trong nhà tôi, tôi cảm thấy tình trạng của cậu ấy không quá thích hợp.

Tiểu Trùng Tử : !!!!!

Lạc Vũ Vô Thanh : !!!!!!!

Đạo Tước Diện : Cho nên tôi muốn hỏi thăm một chút xem cậu ấy rốt cuộc là đã có chuyện gì để khuyên bảo khuyên bảo, các cô cũng không biết sao?

Lạc Vũ Vô Thanh : Cụ thể thì cũng không rõ, bất quá khẳng định là trong nhà lão đại xảy ra chuyện.

Đạo Tước Diện : Trong nhà?

Tiểu Trùng Tử : Ừ, chuyện trong nhà, lần này

Đạo Tước Diện : Các cô nói thẳng đi, tôi sẽ không ra ngoài nói lung tung.

Tiểu Trùng Tử : Ừ. Bà nội lão đại hình như đã qua đời.

Lạc Vũ Vô Thanh : Vấn đề hình như là vậy, lão đại giống như chạy vội về chịu tang, hiện tại làm sao lại chạy đến chỗ cậu?

Đao Tước Diện : Cậu ấy hôm nay mới quay về Bắc Kinh, tôi đi sân bay đón người, cả người đều suy sụp, ban này cũng không ăn chút gì đã đi ngủ.

Lạc Vũ Vô Thanh : Lão đại đáng thương, công quân, cậu hãy chiều cổ cậu ta a, ô ô.

Tiểu Trùng Tử : Please.

Đao Tước Diện : Ừ.

Lí Cẩm Khang tắt máy tính, còn không kịp chỉnh lý lại mạch suy nghĩ, điện thoại di động ở một bên lại vang lên : “Chuyện gì?”

Cảnh Viễn Phàm bên kia tựa hồ đã trải qua một đoạn thời gian nặng nề, trầm lắng : “Tìm ông uống rượu.”

“Ài, ông chủ, hôm nay không được a.”

“Nga?”

“Thực sự không được, hôm nay tôi có việc rồi.” Lí Cẩm Khang nghĩ nghĩ chút, tuy rằng hỏi thì quá nửa cũng sẽ không nhận được đáp án, nhưng vẫn là tận tâm lên tiếng : “Viễn Phàm a, ông không có chuyện gì chứ? Công tác phiền lòng?”

Đầu dây bên kia trầm mặc một lát liền có âm thanh trầm thấp truyền đến : “Ông có biết Tiểu Tần sao?”

“Đương nhiên là biết, không phải là bảo bối của ông sao? Lại nói hình như là bà con xa của Tiểu Tùy đúng không?” Lí Cẩm Khang đối với người nợ vẫn rất có ấn tượng, nho nhã, lịch sự, kính mắt gác trên mũi tạo nên một cổ phong độ của người trí thức, nhưng nhắc đến buôn bán làm ăn là khôn khéo, nhanh trí vô cùng, không có hấn, Cảnh Viễn Phàm không chắc có thể có được sự nghiệp như hiện nay, “Hấn làm sao vậy?”

“Hấn muốn từ chức.” Âm thanh Cảnh Viễn Phàm vang lên càng thêm mệt mỏi.

“Từ chức? Hấn muốn làm riêng? Có ảnh hưởng gì lớn đối với công ty của ông không?” Cái này Lí Cẩm Khang cũng có chút để tâm. Hai vị này không phải có mối quan hệ tốt đến rồi tỉnh rồi mù đúng kiểu đoạn tụ sao, làm sao bây giờ lại muốn mỗi người một ngã rồi?

“Quên đi, nói cho ông cũng vô dụng.”

“Ài, Ông, cái người này làm sao vậy?”

Lí Cẩm Khang buồn bực treo điện thoại, cắt di động rồi nhẹ nhàng đi tới cửa phòng ngủ, cách ván cửa cũng có thể nghe thấy lời mè sảng khê khằng, trầm xuống trong phòng, Lí Cẩm Khang cân nhắc một chút, vẫn là đẩy cửa đi vào. Thư Thích trên người đều là mồ hôi, nhưng lại phát lạnh đến cả người siết chặt, miệng thì thảo, cũng không biết là đang nói cái gì. Lí Cẩm Khang dùng khăn mặt cẩn thận lau đi từng giọt mồ hôi, sờ sờ cái trán thật không nóng, hấn mới yên tâm phần nào, cởi giày nằm nghiêng một bên, sợ người kia đêm hôm khuya khoắt lại phát sốt.

Đôi mắt Thư Thích gắt gao nhắm chặt, lộ ra bên dưới tròng mắt một mảnh đen sì, màu da thực sự là rất không ổn, Lí Cẩm Khang dựa vào gần, Thư Thích liền tự động xích đến, cuối cùng là tìm được cánh tay hấn, mới gói lên an ổn mà ngủ. Hấn không dám động, cứng ngắc cho người kia dựa, nửa ngày mới khê kéo một góc chăn qua khoác lên người mình, cùng nhau ngủ.

Bất luận nói như thế nào, tại thời điểm người ta bực bội lại tìm đến nhà mình, Lí Cẩm Khang tuyệt đối không ngại hi sinh thời gian của bản thân mà chiều cổ anh.

7. Chương 7: Lời Khách Sáo Tự Giác Thối Lui

Thư Thích giống như là đã vài ngày không ngủ, mãi cho đến trưa ngày hôm sau mới mở mắt. Khi đó Lí Cẩm Khang đã rời giường từ lâu lắm rồi, thừa dịp Thư Thích còn đang ngủ liền mở QQ, bị hai cô nương

trong diễn đàn vừa dọa dẫm vừa dụ dỗ, bọn họ làm phiền cũng là vì lo lắng cho Thư Thích, rất sợ Lí Cẩm Khang bạc đãi lão đại nhà họ.

Lúc Thư Thích tỉnh lại vẫn còn ngồi ngơ ngác trên giường, tựa hồ không có phản ứng về vấn đề mình đang ở nơi nào. Lí Cẩm Khang nghe được âm thanh, đẩy cửa phòng ngủ ra nhìn, liền thấy người nọ đang lẳng lẳng nhìn trần nhà, phát hiện có người đi vào mới lôi kéo chút khóe miệng, xem như là mỉm cười. Lí Cẩm Khang vẫn biết phòng ngủ của mình ánh sáng tốt lắm, nhưng thẳng đến giây phút này mới sâu sắc lĩnh hội được những tia nắng rực rỡ tươi đẹp nơi đây. Dương quang sôi nổi giữa trưa men theo bờ cửa sổ tiến vào phòng ngủ, người nọ ngay tại ánh sáng mặt trời rạng rỡ hơi hơi mỉm cười, cho dù thể xác và tinh thần không vui vẻ cũng cấp cho Lí Cẩm Khang một ảo ảnh vô cùng tốt đẹp.

Mỹ hảo kia khiến cho thanh âm Lí Cẩm Khang cũng bất giác mà nhu hòa hơn : “Tỉnh a, muốn ăn cái gì không?”

Thư Thích nằm trên giường không khách khí gật đầu.

“Muốn ăn gì? Cháo hay là cơm? Hoặc là mì?”

Thư Thích dường như là đang suy nghĩ trong thoáng chốc, sau đó liền sáng khoái quyết định : “Cái gì nhanh có thể ăn nhất thì làm đi.”

Mười lăm phút sau, hai người đàn ông tại bàn cơm đối mặt ăn mì, đương nhiên phải có đồ ăn kèm phong phú, Lí Cẩm Khang lo lắng Thư Thích thiếu dinh dưỡng, liền đem nguyên liệu tích trữ trong tủ lạnh ra xài hết, nào là thịt bò, trứng tôm, rau cải, chân giò hun khói,... sắp xếp thành một món tạp phí lù.

Thư Thích chứng kiến trong bát tràn đầy, đủ loại đồ ăn che lấp mất sợi mì. Anh cái gì cũng không nói chỉ im lìm nhặt đôi đũa lên bắt đầu ăn.

Lí Cẩm Khang thế mới biết sức ăn của Thư Thích một chút cũng không nhỏ, hoặc là thật sự rất đói bụng. Chính mình ăn cũng có phần chật vật, vậy mà thân thể nhỏ bé kia của Thư Thích cứ nhiên lại có thể nhanh chóng đánh nhanh diệt gọn, ăn xong còn mang theo ý kỳ vọng nhìn Lí Cẩm Khang.

“Không đủ ăn?” Lí Cẩm Khang thử thăm dò.

“Còn không?” Thư Thích thẳng thắn vô tư hỏi lại.

Thực chất không phải Lí Cẩm Khang keo kiệt, là thật sự không yên tâm việc đối phương bỗng chốc ăn nhiều : “Cái này, đã hết rồi, buổi tối chúng ta ăn cơm sớm một chút, được không?”

Thư Thích đem cái bát còn lại nước mì lên húp, liếm liếm môi trên, rốt cục là vẫn hợp tác. Cái gọi là trên còn chưa xong đã lo dưới chính là loại tình huống này đây.

Hai người trên thực tế là hai người xa lạ, bắt quá là ở trên mạng trao đổi vài lần mà thôi. Ngày hôm qua Thư Thích tình huống đặc thù, còn không có cảm giác xấu hổ khi ở chung với nhau, hiện tại anh đã khôi phục lại sơ sơ, vẫn như cũ không vì ở trong nhà người lạ mà chân tay lúng túng, thậm chí so với chủ nhân là Lí Cẩm Khang càng thêm thanh nhàn, tự do tự tại. Trong lòng Lí Cẩm Khang cũng nghĩ muốn Thư Thích không đem bản thân thành người ngoài, một bên đem máy tính của mình đặt đến trước mặt Thư Thích : “Cậu lên mạng xem một chút đi, Đại Nữ, Nhị Nữ chắc chắn đang rất lo lắng cho cậu.”

Thư Thích nghiêng đầu nhìn hẩn : “Cậu cùng các cô ấy nói rồi?”

Lí Cẩm Khang ngượng ngùng vò đầu : “Đây không phải là vì lo lắng cho cậu sao, tôi phải đi hỏi họ mấy chuyện.”

Thư Thích gật đầu, cũng không có dấu vết tức giận.

Lí Cẩm Khang thở phào, lúc này mới ra ngoài dọn dẹp bát đũa. Không biết tại sao, ở cùng Ba ba một chỗ cũng ôm đồm mọi việc, trông ngón tay cậu ta trắng mịn cũng không giống như là người sẽ làm việc nhà.

Trong phòng, Thư Thích mở máy vi tính, đập vào mắt chính là chiếc poster màu phấn hồng trên mặt bàn, chính là cái lần trước mình giúp làm ra, Thư Thích không khỏi nở nụ cười nhẹ, người đàn ông bề ngoài sang sảng, khôi ngô vạm vỡ lại yêu thích những loại vật nhỏ bé đáng yêu này.

Ba Tường Quân : Đại Nữu, Nhị Nữu.

Tiểu Trùng Tử : Lão đại !!

Lạc Vũ Vô Thanh : Lão đại đại đại !!!!

Ba Tường Quân : Bình tĩnh.

Tiểu Trùng Tử : Lão đại anh vẫn còn đang ở nhà Dao Tước Diện sao?

Ba Tường Quân : Ủ, mới ăn cơm trưa.

Lạc Vũ Vô Thanh : Nga, nga, nga, lão đại anh lên được đây là tốt rồi, chúng em một mực lo anh bị công quân áp đảo.

Tiểu Trùng Tử : Lão đại anh có phải hay không thất lưng đau nhức, PP(1) đau?

Ba Tường Quân : Cút!

Lạc Vũ Vô Thanh : Ô ô Lão đại anh cuối cùng cũng khôi phục lại như bình thường rồi.

Tiểu Trùng Tử : Cảm tạ công quân thu lưu lão đại của chúng ta, Amen.

Ba Tường Quân : Ủ, Cậu ta bảo tôi lên nói chuyện với các người.

Lạc Vũ Vô Thanh : Ô, che mặt, công quân thật sự là biết săn sóc

Tiểu Trùng Tử : Công quân đang làm gì.

Thư Thích hạ người, tầm mắt lần theo bóng dáng mờ hồ lay động trong phòng bếp.

Ba Tường Quân : Chúng tôi mới cùng ăn mì, cậu ấy bây giờ đang rửa bát đi.

Lạc Vũ Vô Thanh : Nga! Trung khuyến!

Tiểu Trùng Tử : Hắc hắc, Lão đại anh thế nào lại nhờ cậy nhà người ta.

Ba Tường Quân : Cậu ta còn đáp ứng một lát sẽ cùng nhau ăn tối, tôi ăn xong lại đi.

Lạc Vũ Vô Thanh : Lão đại đừng nói với em là dạ dày của anh đã bị chinh phục =0=

Tiểu Trùng Tử : Công quân trù nghệ tốt lắm sao?!

Ba Tường Quân : Ngô, mì sợi hương vị cũng không tệ lắm Đồ ăn hôm qua, không có khẩu vị , hẳn là cũng được đi.

Tiểu Trùng Tử : Lão đại người có phúc TOT

Lạc Vũ Vô Thanh : Người ta cũng muốn ăn TAT

Tiểu Trùng Tử : Muốn ăn ++++1! TOT

Thư Thích đóng cửa sổ chat, mang vào dép lê đi đến dựa vào cửa sổ phòng bếp, Lí Cẩm Khang dường như đang rán cá gì đó, cả phòng bếp đầy vị dầu mỡ và mùi cá nhàn nhạt, còn có tiếng mỡ nổ rầm rì, thấy Thư Thích sang đây, Lí Cẩm Khang căng thẳng chuyển thân, đem Thư Thích đến bên khung cửa khác : “Sẽ bắt, cậu tránh đi một chút.”

“Này,” Thư Thích miễn cưỡng dựa vào, “Cậu đây là định làm bữa tối?”

“Không phải. Trưa nay tôi đã dùng hết đồ trong tủ lạnh rồi, rán mấy con cá đã tắm ướp sẵn, thế này là cậu có thể nếm thử trước,” Lí Cẩm Khang thành thạo đem miếng cá trong chảo lật một cái, “Cậu lên mạng chưa? Hai cô nàng kia có ở không?”

“Ồ a, bọn họ đều nói cũng muốn ăn.”

“Muốn ăn? Muốn ăn cái gì a?”

“Ăn đồ cậu làm a.” Thư Thích nhẹ nhàng khụ một tiếng, “Hiện tại các cô ấy đã biết trù nghệ của cậu rất cao.”

“Cáp, bình thường thôi, nghiệp dư.” Lí Cẩm Khang cười ngây ngô.

“Chê cậu béo cậu còn vui mừng(1).” Thư Thích nhìn hần mỉm cười.

Lí Cẩm Khang không ngờ Ba Ba Quan lại không khách khí như vậy : “Hắc hắc, vậy để lần sau đi, cậu có thể đưa họ về đây”

Hương thơm ngào ngạt càng ngày càng phiêu tán khắp gian bếp. Thư Thích có phần khó chịu, những vẫn không muốn tránh đi, tiếp tục nghiêng mình nói : “Được, lần sau nói.”

Lí Cẩm Khang đột nhiên đi tới, chiếc đĩa trong tay vươn lên trước mặt Thư Thích : “Ném thử?”

Thư Thích hé miệng, cẩn thận dùng răng cắn một miếng cá rán giòn tan, tiếp đó há miệng cắn tất.

“Coi chừng bỏng.” Lí Cẩm Khang ân cần nhắc nhở, đổi lấy một nụ cười vui vẻ của Thư Thích. Hần gãi đầu, vốn đang tính toán cố lấy dũng khí quan tâm xem Thư Thích có đúng là từ tang lễ chạy về đây hay không, hiện tại xem ra là không cần nữa rồi.

Thư Thích ăn xong miếng cá, liếm liếm dư vị còn sót lại trên đầu ngón tay : “Này, ông chủ, một miếng nữa.”

Vì thế ngay sau đó, thành quả cả buổi chiều rán ba cân cá trắm của Lí Cẩm Khang chỉ còn lại non nửa bát cơm, đại bộ phận đều dùng để lấp đầy bao tử bạn Thư Thích.

“Cậu vẫn còn ăn được nữa sao?” Lí Cẩm Khang kinh ngạc nhìn Thư Thích thân hình gầy yếu, thật sự có chút lo lắng anh ăn đến đem dạ dày phá hư.

“Món tiếp cậu muốn làm gì?”

“Canh xương sườn hầm.”

Thư Thích tựa hồ suy xét một chút, cuối cùng cũng đi đến kết luận : “Vậy cậu đem nốt chỗ cá rán ra đây, tôi ăn chờ canh.”

Lí Cẩm Khang dở khóc dở cười.

Hai người lại cùng nhau thưởng thức bữa tối vô cùng thịnh soạn. Thư Thích lúc này mới chỉnh đốn lại hành lý để Lí Cẩm Khang đưa về ký túc xá, trước khi ra khỏi nhà, Lí Cẩm Khang đưa cho anh một cặp lồng cơm giữ nhiệt, một tay đón lấy hành lý của người ta. Lúc Thư Thích lên xe, vừa dựa lưng vào ghế trong chốc lát đã đi vào giấc ngủ, phi thường ý tứ đem Lí Cẩm Khang biến thành tài xế taxi. Lí Cẩm Khang thầm nghĩ, người này có lẽ đã một thời gian dài không có ngủ ngon, vành mắt đen sì mãi không tan đi.

Tối được cổng trường, Thư Thích tự xách đồ mình rồi cùng Lí Cẩm Khang nói câu tạm biệt.

“Ài, cậu chờ chút Cái này, bộ quần áo hôm trước cậu thay ra tôi đã giặt sạch, có điều còn chưa có khô, cậu chờng nào đến nhớ lấy mang về.”

Anh gật gật đầu, dường như lúc này mới nhớ ra vấn đề.

Bởi vì Thư Thích, Lí Cẩm Khang đã trải qua một cuối tuần đặc biệt phong phú. Cho dù hần từ trước nay chưa bao giờ đến cho khách khứa quá nhiều cuộc sống đơn độc, vô ưu vô tư của mình, bất quá mới chỉ có một ngày mà thôi, đã để lại không ít ấn tượng khó phai, ví dụ như nơi ban công kia còn đang phơi bộ quần áo của người nọ, ví dụ như bộ đồ dùng cá nhân mới toanh chỉ dùng để tiếp đãi khách đã được sử dụng, ví dụ như QQ của hần đã lưu lại một dãy số QQ lạ lẫm.

Quay trở lại nằm trên cái giường rộng rãi của mình, Lí Cẩm Khang ôm lấy chăn bông mềm mại, không khỏi thất thần. Đêm qua người kia còn nằm ngủ yên nơi này, hiện tại cũng đang ngủ sao?

Hoàn chương 7.

(1)Giống như kiểu trò Troll của teen nhà mình ý.

8. Chương 8: Lời Mời Tâm Thuật Bất Chính

Tối ngày thứ tư sau khi đưa Thư Thích về trường, Lí Cẩm Khang thấy được Ba Tường Quân đang ở bên tổ kịch của Đạm Ngữ hiến thân.

Ba Tường Quân : Âm thô đã phát, mời nhận lấy.

Đạm Ngữ : U, Ba Ba tốc độ thật oa.

Chuẩn bị : Ba Tường Quân vất vả rồi, lập tức nhận đây.

Ba Tường Quân : Ân.

Đạo Tước Diện : Ba Ba

~Đạm Ngữ : Lạp lạp lạp lạp lạp lạp.

Biên kịch : Đạm tiểu thụ cậu co vào = =

Đạm Ngữ : Cô mới co vào = = Lão tử mẫn tuệ sâu sắc thông báo lời đồn (^o^)/

~Đạo Tước Diện : Nhị thiếu gia thân thể khỏe mạnh chứ (Ôm quyền)

Chuẩn bị : Lời đồn gì?

Đạm Ngữ : Phốc, Đạo huynh, cậu rất nhập vai a (Cười tà)

Ba Tường Quân : Không có việc gì.

Lí Cẩm Khang cho rằng quan hệ giữa mình và Ba Tường Quân đã vượt quá giới hạn bạn qua mạng thông thường, thế nhưng xem khẩu khí của Ba Tường Quân vẫn là xa lạ, hồ hững.

Đồng dạng vài ngày sau đã chứng minh Ba Tường Quân hoàn toàn không vì cuộc gặp gỡ quý dị ngoài đời mà thay đổi đối xử thân mật quá mức với Lí Cẩm Khang, trừ bỏ trên mạng ngẫu nhiên gặp phải thì đánh một câu chào hỏi, trừ bỏ làm kịch cp đòi hỏi trực tiếp phối, thì dường như hai người không bao giờ đồng thời xuất hiện cùng lúc. Thời gian gần đây Ba Tường Quân thậm chí ngay cả diễn đàn cũng không thấy xuất hiện qua.

Mới đầu, Lí Cẩm Khang còn lo lắng tâm tình người kia không tốt, rồi cố gắng nói mấy câu gây cười nhưng kỳ thực lại rất nhàm chán, kết quả chỉ có hai cô nàng kia hồi đáp mấy câu “Vô vị” hoặc một đồng dấu “.....”, khiến hần dần dần không dám tiếp tục gửi mấy cái tin xấu hổ đó.

Quần áo Thư Thích bỏ lại đây đã sớm khô. Lí Cẩm Khang giúp cất cẩn thận rồi nhưng đối phương lại hoàn toàn không có ý đến lấy. Thời điểm Lí Cẩm Khang định bụng làm một chuyến đến trường anh lại không biết làm sao mà thời tiết xấu bất thường kéo dài, đang lúc hần chuẩn bị thỏa đáng, định ngày nào đó thời tiết tốt hơn liền lên đường công việc lại bắt đầu bận rộn.

Liên quan đến tính chất công việc, mọi việc lu bù lên làm Lí Cẩm Khang cơ bản mỗi ngày chỉ có thể thoáng lướt qua QQ với SK một chút, cơm ba bữa vẫn có thể đảm bảo đã là rất không tồi rồi, vụ quần áo của Thư Thích lại được gác xuống. Được rồi, thực ra Lí Cẩm Khang không nhiệt tình gì cả cũng bởi vì tựa hồ như trong lòng Thư Thích bản thân không là gì cả.

Đợi cho đến khi Lí Cẩm Khang vội vàng chuẩn bị cuối tuần làm một ngày ngủ bù thì có người rất không thức thời mà tìm tới cửa.

“Cẩm Khang, tôi muốn ở nhờ hai ngày.” Đường Nghiêu bộ dáng đáng thương hề hề đứng ở cổng, trên lưng còn đeo một cái ba lô to.

Lí Cẩm Khang nhu nhu hai mắt đỏ hồng, kéo người vào phòng, đưa cho một cốc nước. Hần nhú chặt lông mày, tra hỏi : “Sao lại thế này?”

Nhìn Đường Nghiêu ấp a ấp úng, nửa muốn nói, nửa không Lí Cẩm Khang cũng ngờ ra được, chắc là lại cùng Tiểu Tỳ cãi nhau, Tiểu Tỳ chiều thì chiều nhưng những chuyện quan trọng thì vẫn rất nghiêm.

“Lần này sao lại cãi lộn?”

Đường Nghiêu đại khái cũng là thương cảm Lí Cẩm Khang gần đây công tác vất vả, cực nhọc, rốt cục cũng mở miệng vàng : “Chính là ngay cả vông phối, anh ấy cũng không cho tôi chơi.”

Lí Cẩm Khang bắt đầu nhức đầu : “Có chút chuyện như vậy mà hai người cũng phải cãi nhau? Các người không phải là ân ái chán rồi kiếm chuyện chứ?”

Đường Nghiêu chột dạ : “Kỳ thực cũng không chỉ có vậy Là ngày đó Tiểu Tùy lên QQ của tôi, kết quả vừa lúc vừa lúc gặp phải người khác chòng ghẹo.....”

“Là cái loại trắng trợn?”

Đường Nghiêu gật gật đầu.

“Thực ra cái đó và vông phối không có liên quan gì, phạm vi đó có không mấy người làm càn, là ông thái độ có điểm tùy tiện đi?” Lí Cẩm Khang đầu càng đau hơn.

Đường Nghiêu tiếp tục gật đầu : “Cũng không phải tùy tiện, chính là không có nghiêm túc từ chối, tôi trước đây chưa từng dạo chơi mấy trên mạng mà, tôi tưởng là nói giỡn.....” Có lẽ Đường Nghiêu tự biết đuối lí, càng nói âm thanh càng nhỏ.

Cũng khó trách Tiểu Tùy tức giận, Lí Cẩm Khang thở dài : “Tiểu Tùy giận ông cũng không được bao lâu, chờ hấn nguôi giận liền về nhận lỗi đi.”

Hốc mắt Đường Nghiêu cũng đỏ hết cả lên, trước đây, mỗi lần cùng Tiểu Tùy cãi nhau cũng là cái đức hạnh này : “Ông nhanh đi ngủ đi, ông lấy cho tôi cái chăn, lát tôi ngủ sô pha.”

Bỗng nhiên Lí Cẩm Khang như nhớ ra gì đó, vốn là đã đứng lên lại quay đầu lại hỏi : “Ông chơi kiểu đấy, học trưởng của ông có biết không?”

Đường Nghiêu lè lưỡi : “Học trưởng cũng cho tôi ăn mắng một trận.”

“Vậy, học trưởng ông..... ông có biết cậu ta đã có bạn trai chưa?”

Đường Nghiêu sững sốt một chút, đến khi phản ứng lại được liền bày vẻ mặt kinh hãi : “Này, ông có ý tứ gì hả?”

Lí Cẩm Khang cau kinh cào tóc. Hấn nhớ tới Thư Thích chỉ vì tên Đường Nghiêu đột nhiên sáng sớm xuất hiện này, chỉ mong là chính mình nghĩ nhiều đi.

“Học trưởng giống như là không biết a.” Đến lượt Đường Nghiêu có vẻ khổ não, lập tức phủ nhận, “Sao có thể a, học trưởng lớn lên trong sạch, thông minh, ánh mắt sắc sảo, làm sao có khả năng nhầm lẫn tôi, ông đừng loạn nghĩ làm tôi sợ.”

Lí Cẩm Khang không hề vướng mắc vấn đề này, từ trong phòng ngủ lấy ra một bộ chăn mền. Nếu như đúng như lời Đường Nghiêu nói, Lí Cẩm Khang cũng không ngại cho hấn ngủ sô pha.

“Ài, đây là cái gì?” Đường Nghiêu không biết ngồi lên cái gì, ăn đau nhảy dựng lên.

“Lại bị Tiểu Tùy cho ăn đòn?” Lí Cẩm Khang nhìn Đường Nghiêu nhu nhu sau mông, trong lòng liền sáng tỏ.

Đường Nghiêu hôm nay đáng lẽ che giấu rất tốt, cuối cùng vẫn là thất bại trong gang tấc, chỉ thiếu một xíu là thành công, bất mãn trừng vật thể cứng cứng trên sô pha, nhặt lên mới biết là một cái đồng hồ đeo tay của nam : “Cẩm Khang, ông sao lại bỏ đồng hồ trên sô pha a?”

Lí Cẩm Khang đón lấy, ướm lên cổ tay của chính mình : “Cái này không phải đồng hồ của tôi.”

“Không phải của ông?” Đường Nghiêu gian manh cười, “Đồng hồ kiểu nam —— ông dẫn người về nhà ngủ qua đêm sao?”

Trên thực tế Lí Cẩm Khang không chối được nhưng mà nếu thừa nhận, không cần nghi ngờ sẽ tạo ra chuyện thú vị cho Đường Nghiêu tọc mạch. Đó là nguyên do Lí Cẩm Khang chỉ cầm đồng hồ, quay thẳng về phòng ngủ.

Ban đêm tĩnh mịch, tiếng kim giây tích tích vang lên đều đặn rõ ràng, Lí Cẩm Khang cầm lên chiếc đồng hồ đeo tay đang ở trên tủ đầu giường. Chủ nhân của nó chỉ có thể là Thư Thích, thế nhưng Thư Thích trở về đã nhiều ngày như vậy mà không phát hiện mình đã đánh mất sao? Cũng không tới hỏi hần. Mà bản thân hần cũng thật là, cái đồng hồ này chắc cũng đã ở trên sô pha nhà hần gần một tháng, cứ nhiên lại không phát hiện ra.

Lí Cẩm Khang suy nghĩ xem ngày nào đó thực sự cần chạy qua bên Thư Thích một chuyến.

Kỳ thực có thể trực tiếp nhờ tên ngoài kia đưa đồ cho Thư Thích, thế nhưng trong tiềm thức của Lí Cẩm Khang lại không muốn đơn giản giải quyết như vậy, không những sợ Thư Thích sẽ bất mãn, mà còn khó giăng giãi cho Đường Nghiêu.

Quên đi, vẫn là chính mình tự thân vận động mộ chuyến đi, chuẩn bị đi vào giấc ngủ, Lí Cẩm Khang quả quyết.

————— Học trưởng lớn lên trong sạch, thông minh, ánh mắt sắc sảo, làm sao có khả năng ngấm trúng tôi.

Chỉ mong thế, đích thật người nọ bộ dáng tốt lắm, mồm mép lợi hại, hần là sẽ không thích cái thứ như tên Đường Nghiêu này đi. Nhưng vì cái gì lại có cảm giác ẩ ẩ mất mát?

Ngày hôm sau, Tiểu Tuy tới cửa tìm người, Đường Nghiêu sửa sang mọi thứ rồi vui vẻ chạy theo Tiểu Tuy. Bên kia hai người sống yên biển lặng, đáng thương cho Lí Cẩm Khang vô tội lười biếng bị làm vật hi sinh. Lí Cẩm Khang thuộc loại cho dù cảm thấy mệt mỏi đến đâu cũng sẽ không ngủ được giấc thứ hai, chống đỡ tinh thần đi nấu chút đồ ăn. Buổi chiều lại trả một đồng phí các loại, dọn dẹp nhà cửa, bận bịu một hồi rất nhanh đã sắp qua một ngày, tiếp đó còn lo ghi âm.

Lí Cẩm Khang bị công việc rút cạn sức lực, về đến nhà lại vì việc nhà mà cả người mệt mỏi, một bên đun nước, một bên bắt đầu bấm điện thoại, mới phát hiện có mấy cuộc gọi nhỡ. Hần kiểm tra một chút, cứ nhiên lại là điện thoại cầu Thư Thích. Lí Cẩm Khang một châu ảo não. Hần lại không tiếp nổi một cuộc điện thoại nào cầu Ba Ba Quân. Đúng lúc này di động lại có người gọi tới. Lí Cẩm Khang hấp tấp nhấc máy.

“Ba Ba!”

“..... Cậu trong khoảng thời gian này bề bộn nhiều việc?” Thanh âm bên kia nghiêm chỉnh trước sau như một, không hề lơ đãng tiêu tụy như lần gặp mặt trước, cũng không mang theo vẻ thản nhiên, ôn hòa, hợp lòng người như ngày ở chung, mà thực lãnh đạm, hồ hững.

Lí Cẩm Khang một tay vớt mì lên : “Công tác có chút vội vàngLàm sao vậy?”

“Không có gì.” Thư Thích ở đầu dây bên kia trầm mặc trong thoáng chốc, “Gần đây không thấy cậu xuất hiện.”

“Đúng vậy, gần đây công việc tương đối bận, cậu ăn cơm chưa?”

“Chưa, cậu thì sao?”

“Hắc hắc, đang làm, rất thơm.”

“.....”

“Đúng rồi, Ba Ba, đồng hồ đeo tay của cậu đang ở chỗ tôi này.”

“Đồng hồ đeo tay? Tôi còn tưởng là đã đánh mất.”

“Nếu không thì tôi xem hôm nào đẩy đưa qua cho cậu nhé?”

“Trước tiên để ở chỗ cậu đi, chờ cậu hết bận, lúc đấy tôi tới lấy sau.”

“Vậy cũng tốt, trước khi đến nói cho tôi một tiếng, tôi mời cậu đi ăn a.”

“Cậu xuống bếp?”

“Dĩ nhiên, Cậu không thích hả?”

“Không, tôi chọn món.”

“.....”

9. Chương 9: Làn Tụ Hội Sai Sót Ngẫu Nhiên

Thư Thích lần này lại đáp ứng, thế nhưng đợi mãi cho đến khi thời kỳ bận rộn của Lí Cẩm Khang qua đi vẫn không thấy anh liên lạc lần nữa. Trong lúc hẩn bận bịu cũng đã từng gọi qua cho người ta một lần, Thư Thích cũng chỉ là thần nhiên mà tỏ vẻ đã biết rồi. Hiện giờ Thư Thích tự mình chủ động nói muốn lại đây, Lí Cẩm Khang cũng không thể sang tận bên kia, đành phải an phận mà chờ.

Cứ chờ như vậy liên chờ đến khi bộ kịch Đạm Ngữ chủ dịch được phát. Ngày đó Lí Cẩm Khang vừa may rảnh rỗi, theo thường lệ tám giờ xử lí bữa ăn khuya, cầm một chén sủi cảo, ngồi trước máy vi tính xoát kịch.

Diễn đàn tổ kịch cũng như mọi khi, vào thời khắc này luôn rất náo nhiệt, tưng bừng.

Đạm Ngữ : Kháo, ai nói ta a, là nói Dao huynh cùng Ba huynh a

Biên kịch : CP phụ?

Dao Tước Diện : ?

Đạm Ngữ : Xem post kịch, xem post kịch.

Lí Cẩm Khang lần thứ hai F5, quả nhiên là ——

CP phụ thật mạnh, Dao Tước Diện X Ba Tường Quân, các người CP đi, Cp đi —— 129L

Vì thế trung khuyến vs nữ vương, Dao Tước Diện – sama và Ba Tường Quân – sama đúng là bản năng diễn suất đi? —— 141L

Dao Tước Diện –sama anh thật quá trung khuyến a, vì cái gì lại cam tâm tình nguyện đứng dậy a a a —— 156L

Ba Ba –sama thực ngạo kiều, thực nữ vương, thực chủ nhân, mời tiếp tục chà đạp Dao Tước Diện huynh đi, rất có khí tràng CP, che mặt —— 170L

Khí tràng CP rất mạnh, làm sao bây giờ, tôi rõ ràng xem nhân vật chính là chủ yếu a, vì cái gì lần này CP phụ lại mạnh hơn thế, đầm đất —— 176L

Công quân anh quả nhiên muốn kết hôn với lão đại của chúng tôi rồi TOT —— Tiểu Trùng Tử 177L

Cư cư cư nhiên Đại Nữ cũng đến giúp vui, Lí Cẩm Khang thiếu chút nữa vì ghen sủi cảo mà chết.

Đạm Ngữ : Ha ha ha, thế nào! Truyền scandal chứ? Các người thực sự rất có khí tràng mà, ta khá.

Chuẩn bị : Đạm tiểu thụ cậu bình tĩnh một chút, bằng không cậu đến lấy góc tường ngồi.

Biên kịch : Góc tường nhà Đạm tiểu thụ đâu phải lấy, hậu kỳ đại nhân trung trình nhất quán ác liệt công, không có việc gì gốc thụ oa.

Đạo diễn : Chẳng lẽ bản thân Đạm tiểu thụ không phải 2 thụ sao?

Chuẩn bị : Chân tướng

~Đạm Ngữ : Này, này, các người đừng nhằm mục tiêu chứ a.

Đạo diễn : Được rồi, Dao Tước Diện –sama và Ba Ba –sama quả nhiên là thần phối, khí tràng rất hợp, trong kịch “Thiếu trang chủ” còn không có rõ ràng như vậy, kịch này của chúng ta thực sự rất tuyệt, khí tràng CP toàn bộ khai hỏa oa.

Dao Tước Diện := =

Đạm Ngữ : Ha ha, đây là hậu quả của bản năng diễn suất a, gia đã nói các người nhất định sẽ bị lưu truyền ha ha ha.

Ba Tường Quân : Phát kịch rồi?

Đạo diễn : Nga! Đừng sợ số 2!

Biên kịch : Ba Tường Quân tiên sinh, xin hỏi cậu đối với quan điểm của những thánh giả cho rằng cậu với Đạo Tước Diện tiên sinh cực kỳ có khí tràng CP, rất có triển vọng tiếp tục JP thấy thế nào? Micro —

Đạo Tước Diện : Đây.

Ba Tường Quân : Nhảm chán.

Nụ cười của Lí Cẩm Khang cứng ngắc treo nơi khóe miệng, hai chữ “Nhảm chán” giống như lời của hung thần ác sát bùng nổ bên tai hắn, hoặc như âm dương quái khí chế giễu khiến hắn cảm thấy mất mát. Kỳ thực người nọ nếu như nói “Cút” chính mình cũng cảm thấy không tồi.....

Lí Cẩm Khang cười mà mặt mày u ám, người ta diện mạo thanh tú, nho nhã như thế, tính tình cũng tốt, sách vở đọc nhiều, tương lai công việc sau này chắc chắn cũng không phải ỷ lại. Người như vậy lại bị phối với người lạ cảm thấy phản cảm cũng có thể hiểu được.

Vốn trong chén sủi cảo lớn đầy còn lại ba cái cuối cùng nhưng Lí Cẩm Khang lại lấy chiếc đũa chọc chọc, cảm giác vô cùng chán nản.

Bản thân tuy rằng thu nhập cũng được, bắt quá chỉ biết nấu cơm, thu dọn nhà cửa, bằng cấp bình thường, lên mạng cũng chỉ chơi game hoặc ngăn người xem phim hoạt hình, thực sự là hồng бет.

Chủ nghĩa lạc quan như Lí Cẩm Khang lại chưa từng cảm thấy mất tinh thần như thế này. Thứ nhất là quay về việc lãng phí lương thực — ba miếng sủi cảo, cũng thực thi chính sách suy sụp tinh thần — không rửa chén, không ăn liền súc miệng, rồi lại miễn cưỡng ghé vào diễn đàn tổ kịch xem những người trong đó tán gẫu đến sôi nổi, chính mình lại không có cơ hội xen miệng vào.

Đúng lúc này diễn đàn nội bộ lại kêu lên.

Ba Tường Quân : Đây.

Tiểu Trùng Tử : Lão đại, em không phải cố ý TOT

Lạc Vũ Vô Thanh : Đại Nữu, cô là cố ý TAT cô đem JQ của lão đại thông báo cho toàn thiên hạ rồi, đánh cô.

Ba Tường Quân : Không phải gọi các người.

Tiểu Trùng Tử : Không phải gọi chúng ta? Nga, công quân! Công quân mau ra đây, tiểu thụ nhà cậu gọi cậu này.

Ba Tường Quân : Cút!

Chính mình là một trong bốn phần duy nhất nên Lí Cẩm Khang có lý do tin tưởng Ba Tường Quân đang gọi hắn. Nhìn chữ “Cút” quen mắt, Lí Cẩm Khang tự nhiên không kiềm chế được lại cảm thấy có điểm thân mật.

Đạo Tước Diện : Chuyện gì?

Ba Tường Quân : Không có gì.

Đạo Tước Diện := = Đại ca, cậu đùa giỡn tôi.

Ba Tường Quân : Có ý kiến?

Đạo Tước Diện : Nhị thiếu gia nhà tiểu nhân chịu một nhọc rồi.

Tiểu Trùng Tử : Vậy xem.

Lạc Vũ Vô Thanh : Vậy xem +1

Ba Tường Quân : Cút!

Lí Cẩm Khang nhìn ba người trong diễn đàn nội bộ mà cười ha hả, tựa như lần đầu tiên cảm thấy hàm súc, chờ hần hồi phục tinh thần mới phát hiện mình đã đem ba miếng sủi cảo lạnh ngắt ăn luôn. Quả nhiên mệnh hần không thể lãng phí lương thực, Lí Cẩm Khang cam chịu số phận, đứng lên rửa chén, lần nữa súc miệng, lúc trở về, ba người kia còn đang trong trạng thái chiến đấu.

Tiểu Trùng Tử : Công quân! Công quân, cậu đi đằng nào rồi.

Lạc Vũ Vô Thanh : Công quân, cậu như thế nào lại bỏ chạy, tiểu thụ nàh cậu rất cần quản giáo!

Đao Tước Diện : Khụ khụ, tôi làm sao có bản lĩnh quản hần a.

Tiểu Trùng Tử : Ài, trung khuyến chính là trung khuyến, làm sao không phải quỷ súc TOT

Ba Tường Quân : Cút!

Đao Tước Diện : Cho nên các người tự lực cánh sinh đi, tiểu nhân chỉ biết hầu hạ nhị thiếu gia ==

Lạc Vũ Vô Thanh : Công quân, cậu nhìn hót đến cảm phần, quả thực là điều sỉ nhục số một == Được rồi, tuy rằng lão đại nhà chúng ta tìm được một công không chỉ nhu thận còn tinh ranh, lanh trí, nghe lời, chúng tôi cũng thực yên lòng.

Ba Tường Quân : Nhị Nữ, cô không muốn đến tụ hội cũng không có chứ?

Lạc Vũ Vô Thanh : Lão đại tha mạng, em gì cũng không nói, em tự vả vào mồm, kéo khóa TAT

Tiểu Trùng Tử : Lão đại, anh muốn viện cớ quảng em và Nhị Nữ đi thì cứ nói thẳng, anh nghĩ muốn có thể giới hai người thì cứ nói thẳng, chúng em mặc dù ủy khuất nhưng vẫn uyển chuyển thuận lòng nguyện ý là vật hi sinh bóng đèn công suất lớn TOT

Ba Tường Quân :

Lí Cẩm Khang vò đầu, tụ hội? Cái gì vậy?

Đao Tước Diện : Tụ hội?

Lạc Vũ Vô Thanh : Nga! Công quân! Lão đại đáp ứng chúng tôi cuối tuần này hoặc cuối tuần sau, nếu có rảnh rồi sẽ mang chúng tôi đến nhà cậu, có thể chứ, mắt long lanh (Nắm đấm)

Tiểu Trùng Tử : Có thể chứ , mắt long lanh (Nắm đấm)

Đao Tước Diện :Đương nhiên có thể a.

Tiểu Trùng Tử : Cậu đáp ứng thật miễn cưỡng TOT

Lạc Vũ Vô Thanh : Cậu quả nhiên cũng muốn thể giới hai người TAT Chúng tôi đã hiểu.

Tiểu Trùng Tử : Cho nên lịch trình của chúng ta là buổi sáng thêm buổi trưa để thể giới cho hai người, buổi chiều chúng ta gặp nhau ở KTV, sau đó cả đoàn lại về nhà cậu ăn tối, được không, mắt long lanh (Nắm đấm)

Lạc Vũ Vô Thanh : Có thể chứ, mắt long lanh (Nắm đấm)

Ba Tường Quân : Thuận tiện không?

Đao Tước Diện : Thuận tiện, thuận tiện, đương nhiên thuận tiện.

Tiểu Trùng Tử : Quả nhiên là để lại không gian cho thể giới hai người nên sáng khoái như vậy. (Cười tà)

Ba Tường Quân : Đại Nữ, cô không cần phải đến.

Tiểu Trùng Tử : a a thét chói tai, lão đại, em cũng tự vả vào mồm TOT

Lần tụ họp này cho dù đã định ra rồi, Lí Cẩm Khang lại tính toán một chút, hôm nay là thứ hai, nếu như đúng theo lời nói là cuối tuần đến đây thì chính mình phải sớm chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn cho tốt, còn phải dự trữ thêm hoa quả và đồ ăn vặt. Dù sao cũng là bốn người, mấy cô gái không biết là thích ăn cái gì nhỉ, còn có Ba Ba Cũng không biết khẩu vị thiên về thứ gì.

Tiếc là lần tụ hội mọi người kỳ vọng này, dù có đào ngũ cũng chỉ có Ba Tường Quân tỉnh bơ ung dung, mặc dù ba người còn lại đều mong chờ nhưng vẫn là bị trì hoãn. Nhị Nữ lâm thời lại bị đi công tác, từ ngày mồng một tháng năm cho đến tận cuối tuần sau, Nhị Nữ để lại tin nhắn tuyên bố về cuộc tụ họp lần này : “Bọn tư bản chủ nghĩa đại gian đại ác bóc lột cực nhọc, cướp đi hai ngày nghỉ ngơi quý báu của quần chúng nhân dân, biến mọi thứ tan như ảo mộng. Thế nhưng hãy tin tưởng tôi, ngày chủ nhật tới, giấc mơ kia sẽ được tiếp nối, tỏa sáng rực rỡ”. Quả nhiên là biên kịch, nói lung tung mà cũng bay bổng.

Lí Cẩm Khang thở dài, gọi điện cho Đường Nghiêu : “Ừ, hoạt động cuối tuần này hủy bỏ rồi Tốt, Lầu XX, ghé XX sao? Đã biết, không đi sẽ phải bù quà sinh nhật, ít được với ông đấy? Ừ, được.”

Đợi cho đến cuối tuần, Lí Cẩm Khang sửa sang trang phục, chuẩn bị đi tham gia tiệc sinh nhật Đường Nghiêu. Vốn là vì cuộc tụ họp mà bỏ qua sinh nhật ngựa tre, nhưng bây giờ cũng rất tốt. Hiếm khi sinh nhật Đường Nghiêu lại vào đúng dịp cuối tuần, ieu Tùy liền chọn địa điểm tổ chức là ở KTV, KTV, Lí Cẩm Khang lẩm nhẩm, ban đầu cũng là định đến KTV, chẳng qua chỉ là đổi người đi cùng thôi.

Lí Cẩm Khang đến cũng không tính là sớm bởi vì bên trong đã có một đồng người đang rít gào rồi. Thế nhưng lại có thể lần áp tuyệt đối đám ồn ào kia, cũng nhân vật chính Đường Nghiêu đứng ở đó gọi : “Cẩm Khang, ông không thể may mắn thành người cuối cùng rồi, lẽ vật thần bí đâu.” Không biết là cậu ta châm biếm hay do hăng hái đến phần chấn quá mức.

Hắn vừa vào cửa liền trông thấy Tiểu Tần, một người lẳng lẳng mà ngồi nơi góc nhỏ tràn đầy đồ đạc chất đống. Lí Cẩm Khang đi qua, trước tiên bắt chuyện : “Tiểu Tần?”

Tiểu Tần ngẩng mắt lên, hướng Lí Cẩm Khang lộ ra nụ cười đúng chuẩn khuôn mẫu : “Lí tiên sinh.”

Lí Cẩm Khang quấy quấy đầu. Người này làm sao lại luôn mang một bộ dạng như đang làm việc thế này, Lí tiên sinh? Rất khôi hài. Tuy rằng hai bên tiếp xúc không nhiều nhưng tốt xấu gì cộng sự của bạn tốt của mình, mà còn có người là anh họ của người ta nữa chứ.

Lí Cẩm Khang cũng không để bụng : “Viễn Phàm đâu?” Hắn hỏi ra mới nghĩ đến lần nói chuyện trước với Cảnh Viễn Phàm liền nhận ra phần phức tạp vấn đề.

Sắc mặt Tiểu Tần cũng không quá khó coi, miễn cưỡng đối phó một câu : “Vừa rồi cũng thấy anh ấy đến rồi, không biết là chạy đi đâu.”

Trốn? Lí Cẩm Khang ngoài ý muốn, tiện thể tìm một chỗ ngồi xuống, trước micro là hai người đàn ông đang đồng ca. Lí Cẩm Khang mơ hồ đoán được lần tiệc sinh nhật này của Đường Nghiêu e rằng cũng chỉ luẩn quẩn vài người. Một bàn bên này đang chơi cái gì đó, Lí Cẩm Khang vận số không tốt, chỉ vì có người đi WC hai phút mà bị đưa vào nòng súng.

“Ài, ài, bạn à, đã chơi là phải chịu a, mọi người ngấm lại, phạt cái gì thì hay đây?” Đại khái là bạn bè của Tiểu Tần, Lí Cẩm Khang dường như không nhận ra người đang đầu gối hấn là ai.

Nhạc nền bài hát tiếp theo không biết là ai chọn vừa lúc là “Thầm mẩn”, vì vậy ngay sau đó có người linh cảm đột phát : “Cái này, đối với người kế tiếp vào cửa thì câu hôn đi, phải chính thức, ha ha!”

“Được, liền như vậy mà làm.”

“Thằng nhóc ông chủ ý không tôi a.”

Người kế tiếp đẩy cửa là ai, mọi người đều mỗi mắt mong chờ. Lí Cẩm Khang cười khổ, nếu vị đang trong WC kia không quay lại thì xem ra hắn không thể tránh không tặng cho người sắp tới kia một phần đại lễ rồi.

10. Chương 10: Mạc Danh Kỳ Diệu Cầu Hôn

Không khí ảm ỉ trong nháy mắt trở nên tĩnh lặng, đương nhiên tương đối mà nói là yên tĩnh hơn ban nãy, mọi người một lòng vui sướng mong chờ để cười trên nỗi đau của người khác, người xui xẻo đến mở cửa đúng lúc. Trong khoảnh khắc, ít nhất là thời gian vô cùng chậm đối với Lí Cẩm Khang.

Cánh cửa được chậm rãi đẩy ra, một thân hình cao gầy từ ngoài tiến vào. Bên trong ghế lô xao động không ngừng, chiếu theo khuôn mặt trắng nõn và cặp mắt mê người kia, áo len cao cổ trắng toát theo anh đèn sắc sỡ mà loang lổ nhiều màu. Kỳ thực khi người nọ mới lộ cái ót, Lí Cẩm Khang đã biết chính là Thư Thích.

Thư Thích là học trưởng của Đường Nghiêu, lại là người trong giới, bị mời đến đương nhiên là đúng như dự kiến, bất quá Lí Cẩm Khang nguyên bản vì tụ hội bị hủy mà bị đả kích nên cảm thấy có phần không ngờ mà thôi.

“Này, nuốt lời hả? Nhanh đi a?” Người bên cạnh đẩy mạnh Lí Cẩm Khang một cái.

“Cẩm Khang, ông vận khí thật không tệ, là một mỹ nhân a, còn không mau đi?”

Lúc Lí Cẩm Khang lấy lại được phản ứng bình thường liền vội vàng mang chén rượu mình chưa uống qua, bước nhanh đến trước mặt Thư Thích, sau đó cao giọng nói : “Này, cậu gả cho tôi đi.” Thanh âm rõ ràng, lại lớn tiếng, đương nhiên chỉ có mình Lí Cẩm Khang cho rằng tiếng rất to thôi.

Thư Thích rõ ràng ngậy ra một lúc, xác định hai mắt không có nhận lầm Lí Cẩm Khang mới nhìn đến mấy con mắt đang chờ xem kịch kay đắng sau hần, lập tức hiểu ra vấn đề. Đồ ngu ngốc bị ép nhắm mắt đưa chân đây mà.

Thư Thích tiếp nhận chén rượu trên tay Lí Cẩm Khang, hơi nhấp môi. Giữa không gian yên ả, anh nhẹ lộ ra vẻ hung ác : “Bao ăn ở sao? Bao nội trợ sao?”

Lí Cẩm Khang theo bản năng gật đầu rồi lại gật đầu.

Thư Thích đưa tay vỗ vỗ lên vai Lí Cẩm Khang, nếu mà thật có điều kiện chiều cao, Thư Thích thật muốn xoa lên đỉnh đầu Lí Cẩm Khang : “Ngoan, vợ.”

“Ào ào...” Trong hàng ghế lô vang lên tầng tầng lớp lớp tiếng vỗ tay dồn dập, “Cẩm Khang, ông kiếm được lời a, thật là một vị hôn phu xinh đẹp a.”

Lí Cẩm Khang hậm hực, túm lấy Thư Thích đang ở một bên. Đừng tưởng rằng hần không phát hiện bên kia có mấy cặp mắt lóe sáng như lang như hổ, chất lượng của Thư Thích tuyệt đối sẽ bị nhiều người nhưng nhớ.

“Cậu nói cái gì thế hả?” Thư Thích trả lại hần cái chén.

“Tôi rõ ràng buôn bán lời một người vợ.” Lí Cẩm Khang sắc mặt phiểm hồng nhưng vẫn là kiên trì nhấn mạnh.

Đường Nghiêu vào đúng lúc này chạy tới, cười hì hì kéo Thư Thích ra khoe khoang với Lí Cẩm Khang : “Nhận ra không? Vị này chính là học trưởng của tôi, cũng chính là vị Ba Tường Quân ông quen đấy, sao nào, rất tuần tú, rất phi phàm đi?”

Lí Cẩm Khang cười xòa, chúng tôi thật ra đã sớm gặp qua rồi.

Đường Nghiêu lại lôi kéo Lí Cẩm Khang giới thiệu cho Thư Thích : “Ngựa tre nhà ta, hần nói cũng chơi võng phối, ID gọi là ...”

“Đao Tước Diện.” Thư Thích tiếp lời, ngữ khí cực kỳ phần nộ.

Đường Nghiêu lại tiếp tục vây quanh học trưởng nhà mình chạy qua chạy lại : “Học trưởng, học trưởng, anh là người đến cuối cùng, có đại lễ nga~”

Thư Thích nhướn mày.

“Chính là vì mọi người hát một khúc ~”

Quả nhiên là sự thực. Thư Thích cười khổ. Nếu đã là sinh nhật của tiểu học đệ, Thư Thích cũng không khước từ, đẩy Lí Cẩm Khang lên : “Này, cậu chẳng lẽ không phải lả nên theo giúp tôi hợp ca sao?”

Lí Cẩm Khang tức khắc gật đầu.

Nhạc đệm quen thuộc vang lên, Ba Tường Quân vẫn là giữ lại không xử lý, bình thường ở phòng hát YY, Thư Thích vẫn luôn ôn hòa ghi âm tốt các nhạc đệm. Hôm nay là KTV hát thực sự là đòi hỏi một người

phối hợp ăn ý mà Lí Cẩm Khang không phải là chọn lựa có sẵn hay sao. Chưa bắt đầu hát, bên trong ghế lô đã ồn ào một mảnh, vui chơi ca hát như vậy rất hòa hợp. Lí Cẩm Khang một khắc trước còn cầu hôn, giờ phút này hai người lại quần quýt hát “Hôm nay em phải gả cho anh”.

Bầu không khí sôi động, tiết tấu nhịp nhàng, khoan khoái. Lí Cẩm Khang lần đầu tiên chứng kiến biểu tình vui vẻ, thoải mái trên mặt Thư Thích, ngày sau gặp lại, Thư Thích đã xốc lại tinh thần, hoạt bát lanh lợi, dù còn phảng phất một cổ trầm mặc bi ai, nhưng Thư Thích hiện tại đã thật cao hứng, thật sự phấn chấn cả tâm hồn.

Sau khi quãng micro, Lí Cẩm Khang dẫn Thư Thích đến chỗ ngồi của mình, tiếp đó quay đi lấy một mâm trái cây, giữa đường còn bị Đường Nghiêu bám trụ.

“Cẩm Khang, học trưởng của tôi trước đây vội vàng nghiên cứu đến bỏ ăn bỏ ngủ, ông cùng anh ta nhận biết vậy hôm nay kính nhờ ông chăm sóc anh ta hộ tôi.”

Lí Cẩm Khang đáp ứng. Thế mới biết Thư Thích lúc trước bận rộn khủng khiếp, khó trách nói muốn tới lấy đồ mà chậm trễ không đến, cũng không liên lạc cho mình.

“Này, cậu đã sớm biết tôi là học trưởng của Đường Nghiêu.” Lí Cẩm Khang vừa mới đặt đĩa hoa quả lấy cho “Vị hôn phu đại nhân” nhà mình xuống đã bị Thư Thích quả quyết chỉ trích.

“Ách Cũng không phải là rất sớm, chính là lúc cậu đưa cái âm tần kia cho tôi.”

“Vậy còn không sớm, thế mà chúng ta còn gặp mặt như thế.” Thư Thích bất mãn, cúi đầu mắng nhiếc gì đấy.

“Cậu nói cái gì?”

Thư Thích cười như không cười, liếc mắt nhìn Lí Cẩm Khang : “Tôi cứ nhiên lại đem âm tần kia cho cậu làm bại lộ thân phận. Nguyên lai tôi cũng có lúc làm việc ngớ ngẩn như thế, so với cậu còn ngốc hơn.”

Cách đó không xa, Tiểu tùy đang cúi đầu, nhẹ nhàng thì thầm cái gì đấy với Đường Nghiêu khiến cậu ta vui mừng mà cười rộ lên. Lí Cẩm Khang thu hồi ánh mắt, thăm dò Thư Thích : “Ba Ba?”

“Ừ?”

“Người bên cạnh Đường Nghiêu cậu có biết không?” Lí Cẩm Khang chỉ chính là Tiểu Tùy.

“Không biết,” Thư Thích lắc đầu, “Cậu không phải là ngựa tre của hán sao, người giao tiếp với hán cậu hẳn là rõ hơn tôi đi?”

Lí Cẩm Khang vội vàng cười xòa, trong ngực biết chắc là người kia cố tình gây khó dễ, hán còn đang lo Thư Thích có hay không yêu tên học đệ này : “Tôi đương nhiên biết, Người đó là Tiểu Tùy”

Nhưng Thư Thích lại đi ngắt lời hán : “Tôi tuy rằng không biết cậu ta, bất quá tôi biết rõ một điều, cậu ta chính là “công quân” của Đường Nghiêu.”

Lí Cẩm Khang yên lặng. Hán cảm thấy hán cái gì cũng không cần nói.

“Nghe nói, cậu cho rằng tôi cảm mến Đường Nghiêu?”

Lí Cẩm Khang xem nhảy dựng lên, thật muốn tát vào miệng tên Đường Nghiêu kia : “Ài, cái đó, Ba Ba, tôi”

Thư Thích không chút kiên nhẫn chờ Lí Cẩm Khang áp ứng đã đập vào đầu hán một cái : “Ngu ngốc.”

Ngu ngốc, sờ sờ một chút cái trán bị đau. Ngu ngốc, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhóm mười người chiến đấu liên tục trên các chiến trường bên cạnh bức bối đi ra từ các ghế lô KTV, nhìn về Tiểu Tùy xanh xao, Lí Cẩm Khang biết rõ Tiểu Tùy lại phải lo đại danh hào nào rồi.

Vào chỗ ngồi, Tiểu Tùy và Đường Nghiêu hướng nam, Tiểu Tần và Cảnh Viễn Phàm vừa lúc ở đối diện Lí Cẩm Khang, ba mặt một lời. Dựa vào ánh đèn lay lắt, lúc này đây Lí Cẩm Khang mới nhận ra Tiểu Tần gây đi rất nhiều, tinh thần cũng không quá tốt, gần đây đã xảy ra chuyện gì chứ, một đám đề tiêu tụy, hắc hắc đến vậy. Hai người kia lại nói tiếp là muốn giải tán, đồ ăn đã được dọn lên, Tiểu Tần câu cánh ta với

lấy ấm trà. Cảnh Viễn Phàm duỗi tay, buồn bực im lìm nhắc bình trà đưa đến tay Tiểu Tần, rồi tự mình ngồi sàu muộn uống trà. Tiểu Tần chôn đầu cúi gằm vài giây mới hồi phục tinh thần làm đổ nước, có điểm hồn bay phách lạc.

Một đám đàn ông cùng nhau ăn, hướng chi trong lòng đều biết rõ là người đồng đạo, trên bàn cơm không thể thiếu rượu cùng tiết mực ngăn ve vãn tán tỉnh.

Lí Cẩm Khang vẫn là lần đầu gặp trường hợp này. Hắn nhìn không ra Thư Thích bên cạnh có thích ứng được hay không, dù sao với biểu cảm trên mặt xem ra so với mình càng ổn định. Lí Cẩm Khang cảm thấy miệng khô khan, theo bản năng thò tay vào túi lại vớ được một vật, móc ra cư nhiên chính là đồng hồ của Thư Thích để quên.

“Ài, Ba Ba, đồng hồ đeo tay của cậu.” Lí Cẩm Khang vội vàng đưa ra.

Thư Thích ngồi bên phải hắn, đang dùng tay phải cầm chén trà bên đưa tay trái ra trước : “Đeo vào.”

“Nga.” Lí Cẩm Khang cởi dây đồng hồ, cẩn thận đeo lên cổ tay Thư Thích. Hắn không biết là dây đồng hồ có phải luôn rộng từ trước không hay là Thư Thích dạo gần đây gây đi rất nhiều, lúc đeo lên trông không khác gì một chiếc vòng cỡ lớn, Lí Cẩm Khang không còn cách nào khác, buộc lòng phải gỡ xuống, thắt chặt hơn. Bây giờ đồng hồ mới miễn cưỡng xem như là đeo vừa vặn.

Thư Thích nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay mình, giống như tùy ý hỏi Lí Cẩm Khang : “Cậu biết hôm nay tôi sẽ đến sao?”

“Không, cậu ban đầu vốn đáp ứng bọn Tiểu Trùng Tử gấp gờ, không phải sao? Cho nên tôi căn bản không hề nghĩ tới hôm nay cậu sẽ đến sinh nhật Đường Nghiêu.”

“A, tôi ban đầu vốn là từ chối học đệ, có điều ai biết Nhị Nữ tạm thời có việc.”

“Ha ha, tôi cũng vậy a.” Lí Cẩm Khang cười xòa.

Thư Thích xoay người nhìn hắn : “Vậy nếu đã không biết trước tôi sẽ tới, chẳng lẽ ngày nào cậu cũng mang theo cái đồng hồ bên người?”

Lí Cẩm Khang nhắc ấm trà rót cho hai người : “Không phải, lần trước bỏ vào túi, sau đó lại quên không lấy ra thôi.”

“Quên rất tốt.” Thư Thích nhẹ mỉm cười.

Lí Cẩm Khang bị Thư Thích trêu đùa đến có chút lúng túng.

“Này, hai người sẽ không thực thành đi?” Người đối diện buông lời chế nhạo, thực không ai nghĩ chỉ nhờ một trò chơi mà lại xuất hiện thêm một cặp lão phu lão nhả.

Cũng có người luyến tiếc cảm hận : “Ta thao, không phải chứ, sớm biết thế đã không để cho Cẩm Khang ông có cơ hội.” Tự dưng đánh mất cơ hội cạnh tranh a.

Thọ tinh đã ở bên kia cười cười : “Học trưởng anh sẽ không cùng ngựa tre của em vừa gặp đã yêu chứ?”

Tiểu Tuyền đem bia đưa cho Đường Nghiêu, tỏ ý nhất trí.

Thư Thích mân mê mép chén trà : “Chúng tôi biết nhau từ trước rồi.”

Hóa ra là không phải mới quen, té ra không phải một lời liền đáp. Mọi người cũng không mãi tiếc hận hoặc ầm ức, ăn uống tiệc tùng rất nhanh lại sôi nổi.

Ánh mắt Tiểu Tần lướt qua, ý tứ ước ao mơ hồ phảng phất trong đáy mắt, liếc mắt nhìn Cảnh Viễn Phàm bên người một cái lại giống như đem tất cả những lời thôi thúc, xúc động nuốt xuống.

11. Chương 11: Rồi Nước Cũng Sẽ Chảy Thành Sông

Khi bữa tiệc kết thúc, đoàn người vây quanh cổng khách sạn rồi mỗi người một ngã, còn nghe nói hai nhân vật chính đã lên thẳng phòng trên tầng. Tiểu Tần không uống rượu, mở cửa xe nói với Cảnh Viễn Phàm :

“Lên đi?”

Cảnh Viễn Phàm cứng ngắc cười cười, huy tay : “Tôi đi cùng Cẩm Khang là được rồi. Cẩm Khang ông cũng không uống đúng chứ? Lái xe đưa tôi về đi?”

Thư Thích vốn đang đi theo Lí Cẩm Khang, lúc này lại dừng lại nhìn người đứng bên cạnh, xem Lí Cẩm Khang lộ ra bộ dáng khó xử : “Cái này, ông chủ bận rộn a, ông xem, tôi hôm nay còn phải đưa vợ về nhà, sẽ không cùng ông đâu a.” Thư Thích khẽ hừ một tiếng để Lí Cẩm Khang mở cửa xe hầu hạ người ngồi vào ghế.

Nhìn Tiểu Tần còn đang cố chấp đứng một bên, Cảnh Viễn Phàm thở dài : “Tiểu Tần, cậu đi về trước đi, tôi trước tiên muốn tản bộ cho bớt hơi rượu, lát nữa sẽ tự đánh xe về.”

Tiểu Tần rầm một tiếng đóng cửa xe, sau đó nghênh ngang mà đi. Cảnh Viễn Phàm hướng Lí Cẩm Khang và Thư Thích bên kia gật đầu rồi chậm rãi bước.

“Người nọ là ai?”

“Người nào?”

Thư Thích không phải là loại người thích bát quái, hiếm thấy anh cũng có thời điểm thắc mắc : “Cái người vừa lái xe đi, còn có cái người đang đi bộ kia nữa.”

Lí Cẩm Khang cẩn thận đeo đai an toàn : “Đi bộ là Cảnh Viễn Phàm, là bạn cùng lớp của tôi. Tôi, Đường Nghiêu và Xa Phàm cùng gặp nhau, lại là đồng hương Tứ Xuyên. Tôi và Đường Nghiêu, còn có Tiểu Tùy là ngựa tre, cùng ở một khu. Người lái xe là Tiểu Tần, nghe nói là bà con xa của Tiểu Tùy, được mẹ hắn đưa đến Bắc Kinh, vốn là đi theo Tiểu Tùy, ai ngờ tốt nghiệp lại cùng Viễn Phàm hợp tác xây dựng sự nghiệp. Hai người bình thường quan hệ cũng thân thiết, gần đây không hiểu sao lại giải tán, ài”

Thư Thích nghe xong nhàn nhạt gật đầu, không chút hứng thú, dường như còn ngại Lí Cẩm Khang nói quá cụ thể : “Về nhà cậu trước đi, không phải tôi còn cần lấy quần áo ở chỗ cậu sao?” Anh có điểm mệt, yếu ớt tựa vào ghế.

“Được, được.” Lí Cẩm Khang quay xe, “Cậu hôm nay gần như không ăn gì, khó chịu sao?” Lí Cẩm Khang đối với sức ăn của Thư Thích đã rút kinh nghiệm.

“Tôi không ăn cay.” Thư Thích qua loa giải thích, “Ban nãy định về nhà sẽ ăn thêm sau.”

Lí Cẩm Khang kinh ngạc, không ăn cay. Khó trách cả đêm gần như chỉ uống nước, đây là quán ăn Tứ Xuyên, Tiểu Tùy và nhóm Đường Nghiêu đều là đám không cay không vui : “VẬY, Ba Ba, đến nhà tôi, tôi nấu bữa khuya cho cậu được không?”

“Tôi chọn món a.”

“..... Nga.”

Nhóm người đi tiệc hôm nay còn tiếp tục đi quán bar làm tầng hai, Thư Thích thì theo Lí Cẩm Khang về nhà, phát hiện tủ lạnh nhà hắn cái gì cũng có, nhất thời mặt mày rạng rỡ hẳn lên.

“Đây vốn là chuẩn bị cho các cậu mà, ai biết là gần đến lúc thì lại hủy,” Lí Cẩm Khang cởi áo khoác ngoài, lộ ra bên trong là chiếc áo là một chiếc áo len thẫm màu rộng thùng thình. Hắn quen tay đeo tạp dề, hỏi : “Muốn ăn gì? chọn món gì dễ tiêu hóa chút.”

Thư Thích suy nghĩ hết nửa ngày, tuy rằng nói là tự do chọn lựa nhưng Lí Cẩm Khang lại tuyên bố bỏ qua những “đề xuất mạnh mẽ” của mình. Cuối cùng anh đành vung tay để Lí Cẩm Khang tự xử đi.

Thư Thích đi đến phòng ngủ của Lí Cẩm Khang, quen thuộc mở máy vi tính, vừa lên QQ liền thấy Đại Nữ một mình chơi trong diễn đàn nội bộ.

Tiểu Trùng Tử : Nhị Nữ đi công tác.

Tiểu Trùng Tử : Lão đại không biết bị ai bắt cóc.

Tiểu Trùng Tử : Công quân cũng không ở TOT

Ba Tường Quân : Đại Nữu

Tiểu Trùng Tử : A a a, lão đại!

Ba Tường Quân : Bình tĩnh.

Tiểu Trùng Tử : Lão đại, anh và công quân đều không onl TOT

Ba Tường Quân : Ủ, tôi đang ở nhà anh ta ăn bữa khuya.

Tiểu Trùng Tử : O. O Anh thế nào lại chạy đến nhà anh ta.

Ba Tường Quân : Tiện đường.

Tiểu Trùng Tử : Chính là đã trễ thế này, lão đại vẫn còn tiện đường đến nhà công quân người ta.

Tiểu Trùng Tử : Lão đại

Ba Tường Quân : Hử?

Tiểu Trùng Tử : Lão đại, anh không phải là, thực sự yêu thích anh ta chứ?

“Được rồi, tôi bưng qua đó cho cậu nhé?” Âm thanh vang dội từ phòng bếp, đánh gãy vấn đề của Đại Nữu cũng như ngắt ngang câu trả lời của Thư Thích.

“Được, bưng qua đây.” Thư Thích cũng lớn tiếng đáp lại.

Vì thế Lí Cẩm Khang thật cẩn thận, dè dặt bê bát mì nóng hổi qua bên cạnh máy vi tính. Thư Thích cầm lấy đĩa, nhìn qua một lượt, cư nhiên so với lần trước còn phong phú hơn.

Lí Cẩm Khang ngồi một bên đưa khăn giấy, một bên giảng giải : “Lần trước nguyên liệu có hạn, lần này tôi khẳng định là so với lần trước còn ngon hơn.” Còn dễ tiêu hóa và đầy dinh dưỡng nữa chứ.

Ai dè Thư Thích vẫn không hài lòng : “Cá rán còn không?”

Lí Cẩm Khang không ngờ anh lại được một thước lại muốn tiến một bước như vậy : “Cái đó là đồ đông lạnh, lúc nấu không có bỏ vào, hiện tại mới lấy ra thì chưa già đông, lần tới cho cậu ăn sau.”

Khuôn mặt Thư Thích không chút cảm xúc, tay cầm đĩa chọc chọc bát mì.

Lí Cẩm Khang đành cam chịu số phận, xoay người dùng nước nóng làm tan đá mấy miếng cá rồi mới nhét vào bát Thư Thích : “Ngâm nước mì một chút hăng ăn.”

Thư Thích chôn mặt trong bát nhẹ gật đầu, chỉ chỉ cái ghế bên trong : “Cậu cầm ghế lại đây, tôi ăn thì cậu lên mạng chơi đi, Q của cậu có người gọi.”

Lí Cẩm Khang khởi động QQ xong liền thấy mấy cái avar nhảy lên không ngừng.

Hắn mở lần lượt từng cái một, đầu tiên là Tiểu Trùng Tử trong diễn đàn nội bộ gào thét mấy tiếng “Lão đại?”, Lí Cẩm Khang xem thử một chút, định bụng nói cho cô nàng kia biết lão đại của cô đang ăn, thành ra lại nhìn thấy câu hỏi khiến cả tâm hồn đều chấn động.

Lão đại, anh không phải là thực sự yêu thích hắn chứ?

Lí Cẩm Khang khe khẽ liếc mắt sang vị lão đại vô cùng tao nhã, xinh đẹp đang ăn đến quên mình kia. Cẩm Khang đảo đường nhìn quay về màn hình, đập vào mắt lại là câu hỏi nhắc óc kia nhưng bên dưới lại không có câu trả lời của Thư Thích. Hắn suy đi nghĩ lại, vẫn là quyết định tắt khung chat đi.

Ngoài ra còn có QQ tổ kịch, còn diễn đàn fan, cũng có hai người chuẩn bị đến tìm Đạo Tước Diện mời tiếp kịch. Lí Cẩm Khang mở văn kiện “Kịch” trong ổ D, phát hiện đã gần hai mươi bộ hăm hại, đành bắt đầu dĩ cự tuyệt yêu cầu mời hắn tiếp chủ dịch, nhưng không hiểu tại sao, Lí Cẩm Khang lại cảm thấy mình hơi lung lay.

“Này, cậu thật nhiều hăm hại a.” Thư Thích đã ăn xong phân nửa bát mì, tốc độ dần dần chậm lại, liếc qua cửa sổ QQ liền thấy bộ sưu tập gần hai mươi file hăm hại.

“Cho nên tôi muốn từ chối bộ này, nhận diễn viên đào kép thôi.” Lí Cẩm Khang khổ não.

Thư Thích cầm đĩa nhìn hần, mặt mờ tiếp lời : “Vây từ chối a.”

“Chính là tôi cảm thấy tôi sắp bị thuyết phục rồi.” Lí Cẩm Khang phát sầu.

Thư Thích suy nghĩ chút, đặt chiếc đĩa vào tay Lí Cẩm Khang : “Cầm giúp tôi, cậu mở ra đi, tôi nói cho.”

Lí Cẩm Khang còn chưa hiểu gì, ngây ngốc tiếp nhận chiếc đĩa, tiếp đó liền nhường chỗ lại cho Thư Thích. Cũng chỉ thấy anh ngồi xuống rồi bắt đầu cạch cạch đánh chữ.

Fantan-sy : Đao Tước Diện đại nhân, vai diễn này thực sự không phải cậu thì không được a, chỉ có âm sắc, diễn xuất, kỹ xảo của cậu mới xứng. Tìm đâu ra thanh âm hồn hậu, âm trầm như của cậu đây?

Fantan-sy : Chúng tôi thực sự sẽ không sót ruột, cậu khi nào thuận tiện thì làm a, tuyệt đối không thúc giục TAT cầu tiếp kịch.

Đao Tước Diện : Gần đây bề bộn, chỉ lo các bộ hãm hại cũ, trừ làm diễn viên đào kép còn không không tiếp kịch mới.

Fantan-sy : Bộ này lời văn không tồi, phong bình cũng hay lắm, rất thông thoáng, không tìm cho nó được một công âm tâm linh tương thông, tôi thật sự không biết nói sao với chính mình a, Đao Tước Diện –sama có thể hay không giúp đỡ tôi đi, chấm nước mắt.

Đao Tước Diện : Gần đây bề bộn nhiều việc.

Fantan-sy : Đại nhân thực sự không được sao? Vây bạn đến khi nào? Chúng tôi có thể chờ mà.

Đao Tước Diện : Hai năm chờ được không?

Fantan-sy :Được rồi, ô ô đại nhân không thể hợp tác thật đáng tiếc.

Đao Tước Diện : Chúc các người tìm được người thích hợp hơn.

Thư Thích đóng khung chat, cầm đĩa tiếp tục sự nghiệp ăn uống, anh thật sự là rất bận, nếu không nhanh lên sợi mì đều nguội mất.

Lí Cẩm Khang trợn mắt há mồm, chết lặng : “Vì sao tôi từ chối thì không được.”

“Lòng dạ mềm yếu, khẩu khí khách sao.” Thư Thích một câu liền đâm trúng tim đen.

Lí Cẩm Khang thở dài, đổi chỗ cho Thư Thích, mở vỏ tìm diễn viên đào kép ra. Kỳ thực muốn nói nhần tâm cự tuyệt, bản thân không phải không hiểu, chẳng qua kịch hãm hại thật sự hay lắm, ngoài ra cũng cảm thấy gần đây không phải là quá bận, tinh thần phấn chấn cũng có thể tiếp kịch mới, nhưng là chờ mấy ngày nữa công việc sẽ lại vô cùng căng thẳng, hoàn toàn không đủ khả năng theo đuổi bộ hãm hại này. Xem ra mình phải nhần tâm một chút.

Nhìn Thư Thích thoải mái ăn xong, Lí Cẩm Khang vội vàng nhận lấy cái bát : “Ăn no chưa?”

“Tạm tạm,” Thư Thích miễn cưỡng nói, “Dù sao cũng sắp đi ngủ rồi.”

Lí Cẩm Khang vốn định đứng lên dọn nhà bếp, nghe đến đây liền sững sờ. Đây làCậu ấy muốn về sao?

“Tôi muốn tắm rửa.” Thư Thích lên tiếng.

“Hả?”

“Phòng tắm của trường học bây giờ đã đóng cửa rồi, tôi tắm ở đây đi.”

“Được, được, tôi đi lấy quần áo cho cậu. Cậu lần trước để quần áo lại đây, vừa lúc có thể dùng để thay.”

Anh gật gật đầu.

Lúc anh tắm xong thì gặp Lí Cẩm Khang cầm đóng quần áo bản chuẩn bị đi giặt : “Ba Ba, quần áo của cậu, có muốn giặt luôn không?”

Thư Thích nhẹ nghiêng đầu, tay lau lau mái tóc ướt nước: “Nếu như thuận tiện?”

“Dù sao cũng phải giặt, không có gì.”

Thư Thích khoan khoái bằng lòng : “Vậy được rồi.”

Vì thế Thư Thích lại mặc bộ lần trước, quần áo mới lại bị để lại.

Lúc này đã gần mười một giờ mười, anh hiền hòa đề nghị : “Quá muộn rồi, cậu ngày mai cần đi làm chứ?”

“Cần a.”

“Vậy đi ngủ đi, mai tôi tự mình về trường học.”

“Hả?”

“Hôm nay tôi cùng cậu ngủ một đêm được chứ? Tôi mệt lắm rồi.”

“Hả? Nga!”

Thư Thích thoải mái lau khô tóc liền chui vào ổ chăn ấm áp, bởi vì đã có kinh nghiệm ngủ nhờ giường người ta, anh tự do lấn chiếm mà cũng không thèm trưng cầu ý kiến chủ nhà, đến cả lời khách sáo hỏi xem người ta phải chăng là ngủ sô pha cũng không có.

Thư Thích đích thật là mệt mỏi, vừa mới được ngâm nước nóng, tẩy rửa toàn thân đến cả người thư sướng, lúc này lại nằm trong ổ chăn bông xốp mềm mại, trong lòng cảm thấy thỏa mãn, không bao lâu liền say trong mộng, nhưng người nằm bên cạnh lại không may như vậy.

Người ngày nào cũng có giấc ngủ ngon như Lí Cẩm Khang lần đầu tiên hiểu rõ cái gì là tinh thần phấn chấn dồi dào, tâm viên ý mãn khiến mất ngủ. Người kia nằm ngay bên cạnh mình, không hề phòng bị, nhẹ nhàng hít thở trong đêm đông giá buốt này. Khí tức của Thư Thích cứ lảng lảng tản ra khắp gian phòng, ve vãn các giác quan của hắn, sạch sẽ mà mỏng manh.

Lí Cẩm Khang trong bóng đêm mở to hai mắt. Hắn nhớ tới câu hỏi của Tiểu Trùng Tử, lão đại anh không phải là thật sự yêu thích hắn chứ? Thư Thích chưa đưa ra câu trả lời, nhưng trong lòng Lí Cẩm Khang cũng đoán được ít nhiều. Thái độ của Thư Thích rất thản nhiên cho nên bản thân cũng không thể nói đùa.

Lí Cẩm Khang lại có điểm chán nản, rồi lại cảm thấy đương nhiên, không phải là đã biết ngay từ đầu, con người tên Thư Thích này ở một nơi rất cao mà loại người như mình khó mà với tới được. Hắn không phải là cam chịu, cũng không phải là tự ti quá đà, nhưng chỉ ít hắn hiểu rõ cái gì là môn đăng hộ đối, cái gì là thích hợp vừa vặn.

Không có ai hỏi Lí Cẩm Khang một chút rằng, hắn có thích Thư Thích hay không? Lí Cẩm Khang cũng sẽ không có cơ hội nói với người khác rằng, hắn dường như đã yêu người kia rất nhiều.

12. Chương 12: Cam Tâm Tình Nguyên An Phận

Ánh trăng trong suốt ngày rằm âm lịch xuyên thấu qua bức rèm trước cửa sổ, len qua các kẽ hở hờ hững, vẽ những đường cong tình nghịch lên đó, đem đến cho căn phòng một mảng quang huy lẫn tẩn, nhàn nhạt. Lí Cẩm Khang hơi nghiêng thân mình, dư quang trên khóe mắt liếc về người đang say giấc nồng bên gối.

Chỉ có điều mới hai tháng trước, Đường Nghiêu còn cổ vũ hắn nên chấm dứt cảnh độc thân, khi đó hắn còn cười khổ than không ai chịu yêu, mà lúc này đây, Lí Cẩm Khang lại vướng vào một mối tình đơn phương không chút tiền đồ.

Loại tâm cảm vi diệu này ngay từ lúc bắt đầu đã vô pháp văn hồi. Bởi rằng Lí Cẩm Khang là một tên tri độ, hay do hắn chưa từng trải qua yêu đương, cho nên cái thứ tình yêu gì đó đều chưa cảm nhận một lần, khiến thời điểm tâm can bị chiếm giữ lại tỉnh tỉnh mê mê, cùng nhau hợp tác lại không để tâm, không lo lắng, vì một lời nói của đối phương mà chợt vui chợt buồn cũng không chịu nghĩ suy đến cùng. Để rồi đến khi một mình chìm trong bóng đêm tĩnh lặng, chỉ vì một câu hỏi gọn gàng dứt khoát của Đại Nữ, chỉ vì người đang ngủ đến bình lặng an ổn bên thân, mới phát hiện thứ cảm tình không có chỗ nào để ẩn giấu đang lớn dần, lớn dần bất rể, ghim sâu vào trong tâm khảm.

Nguyên lai hẳn sẽ có lúc đặc biệt chiều có một người như vậy, sẽ lưu tâm đối phương có giữ lời hứa không, có hay không sinh bệnh, đến ngày tụ hội, sẽ vì cú điện thoại của người ta mà vui sướng không thôi, sẽ quý trọng từng giây từng khắc bên nhau. Hết thấy thì ra đều có lý do.

Đã không còn là cái tuổi thanh niên độc thân ngây thơ, Lí Cẩm Khang dụi đầu vào gối tự tránh bản thân, quả nhiên hai chữ “ngu ngốc” Thư Thích mắng hẳn không sai chút nào, phổi nhiều kịch tình cảm đam mê sinh sinh tử tử, núi không mòn, hợp trời đất như vậy, các loại công quân cùng tình hình cầu huyết đều đã diễn qua ít nhất một lần, thế nhưng đến khi người thật lên sân khấu lại thất bại.

Không thể phủ nhận rằng tâm tình Lí Cẩm Khang hiện đang rất hỗn loạn. Lần đầu tiên trong đời thật tâm yêu thương một người, nói thế nào cũng là chuyện trọng đại, trong nháy mắt, trong đầu Lí Cẩm Khang có một ý nghĩ đi tìm mấy tên bạn như Đường Nghiêu, Tiểu Tuyền nhờ tư vấn,... lướt qua nhưng trong nháy mắt kế tiếp liền tự bác bỏ ý tưởng này.

Tình cảnh của Đường Nghiêu, Tiểu Tuyền lúc bắt đầu vốn không có sự chênh lệch, không ngang hàng, cùng với tình cảnh của chính mình không thể so sánh.

Bởi vì Thư Thích ngủ bên cạnh, Lí Cẩm Khang cũng không dám trăn trở, đành phải nén lại nội tâm đang ào ào dậy sóng, kết thúc cuộc nội chiến trầm mặc. Đồng chí Lí Cẩm Khang luôn luôn quy củ lại là lần đầu tiên làm chuyện tự vấn lương tâm.

Trong đêm tối an tĩnh, Lí Cẩm Khang nhờ chút ánh trăng ngoài cửa sổ, lén lút khởi động nửa người trên, dè dặt hôn trộm một cái lên đôi môi người trong lòng. Trên làn môi xinh đẹp kia còn sót lại vị kem đánh răng thanh lương mát lạnh của Lí gia.

Thư Thích đang ngủ lại rụt rụt đầu làm Lí Cẩm Khang sợ đến mức ngừng thở, may là anh chỉ là vô thức liếm môi trên, không biết có phải là mơ thấy tên ngu ngốc nào đó đang nấu cho món gì ăn ngon hay không.

Về việc hôn trộm thân mật giúp Lí Cẩm Khang chấp nhất hẳn lên, mặc kệ cân xứng hay không cân xứng, mặc kệ khoảng cách khó mà với tới, mặc kệ bên kia có chịu tiếp nhận hay không, chính hẳn của một lòng một dạ hướng về người ta là được rồi, về phần quyết định của Thư Thích, vậy xem duyên phận thôi.

Lập ra được kế sách theo đuổi tình yêu, tâm tình Lí Cẩm Khang cuối cùng cũng được lao nhanh trên con đường hướng về tương lai sáng lạn. Là người nhận ra tính hướng và tình yêu vô cùng chậm chạp như hẳn, trong vòng một đêm vừa hiểu rõ được lòng mình lại quyết định được tâm ý, quả thực là rất đáng khen ngợi.

Ngày thứ hai tỉnh lại, Thư Thích thì thần thanh khí sảng, còn Lí Cẩm Khang thì đeo thêm hai vành mắt đen sì.

“Này, cậu không ngủ được sao?” Thư Thích vừa khoan khoái đánh răng vừa hỏi.

Lí Cẩm Khang ngáp một cái, chết cũng không thừa nhận : “Không a, rất ngon.”

“Theo lý thuyết, tôi ngủ không hư lắm a?” Thư Thích đảo mắt nhìn, một bộ hơi hơi ngờ vực tự vấn.

Phục vụ xong bữa sáng, Lí Cẩm Khang mới đưa Thư Thích về trường. Anh ra đến cửa còn cố trình bày : “Tôi có thể ngồi xe bus về trường, bốn mươi phút là đến rồi.”

Lí Cẩm Khang sờ soạn đồng quần áo phơ trên ban công, đúng là chưa kịp khô, đành quay người lại dẫn Thư Thích đến ga-ra : “Không có gì, tôi đi làm thuận đường.”

Về phần nếu mà “thuận đường” thì vì cái gì mà Lí Cẩm Khang đi làm sớm hơn một giờ so với mọi ngày thì chỉ có Lí tài xế biết là được rồi.

Lí tài xế đến văn phòng làm việc liền cũng như các đồng sự trong ban onl QQ. Thân là nhân viên kỹ thuật của một công ty game, chu kỳ công việc thực chất phân rất rõ rệt, gặp thời thì vội vàng, giống như làm trâu làm ngựa, lúc thì nhàn nhả tự to tự tại đến vô lý.

Thư Thích đã online rồi. Lí Cẩm Khang không biết từ khi nào người kia ẩn mà mình lại thấy rõ được. Đương nhiên tên ngu ngốc trong miệng Thư Thích sẽ không phát giác ra lý do. Diễn đàn nội bộ lại đang bùng bùng khí thế.

Lạc Vũ Vô Thanh : Nương a, tôi ngày mai là có thể trở về rồi TAT

Tiểu Trùng Tử : Nhị Nữ, tôi rất nhớ cô TOT

Lạc Vũ Vô Thanh : Đại Nữ, ôm chầm.

Ba Tường Quân : Vậy lần này tụ họp đi.

Tiểu Trùng Tử : Lão đại, chào buổi sáng, đã từ nhà công quân về rồi à?

Ba Tường Quân : Ủ, đang tra tài liệu. = =

Lạc Vũ Vô Thanh : Cái gì, cái gì(1)! Các người đã tụ hội?! Khi tôi không có mặt?!

Tiểu Trùng Tử : Nhị Nữ bình tĩnh, đó là lão đại và công quân, không có chuyện cho chúng ta TOT

Lạc Vũ Vô Thanh : Gào khóc, gào khóc, lão đại!

Đao Tước Diện : = =

Tiểu Trùng Tử : Công quân !

Tiểu Trùng Tử : Ông chủ đến đây, Nhị Nữ vậy xem, nhớ kỹ lát nữa thuật lại, bỏ chạy.

Lạc Vũ Vô Thanh : Gào khóc, ngao, công quân! Cậu có hay không áp xuống ăn luôn?

Đao Tước Diện : Cái gì mà áp xuống ăn luôn?

Lạc Vũ Vô Thanh : Lão đại chúng tôi là không tự nhiên nữ vương thụ, phải chủ động ra tay a! Nắm đấm.

Ba Tường Quân : Cút!

Đao Tước Diện := =

Nghĩ thông suốt tâm tư chính mình, lại xem đến trêu chọc của mọi người, Lí Cẩm Khang liền cảm thấy toàn thân có phần không được tự nhiên, vin cố có công việc mà đào tẩu.

Nghĩ đến cuối tuần liên hoan, Lí Cẩm Khang thành thật lên mạng tra thực đơn. Không cho phép bản thân làm chuyện gì khiến người ta thất vọng. Bất quá hẳn chỉ là đối với bản thân đang chìm trong huyền tưởng có được tình yêu lại thập phần vừa ý.

Lạc Vũ Vô Thanh : Còn bạn sao?

Đao Tước Diện : Không có gì, làm sao vậy?

Lạc Vũ Vô Thanh : Ách, thực ra, có một vấn đề hơi ngại nói ra.

Đao Tước Diện : Phốc, hỏi đi.

Lạc Vũ Vô Thanh : Được rồi, lão đại chúng ta về phương diện mồm mép tương đối kín, cho nên công quân, cậu cùng lão đại thực sự không có việc gì chứ?

Đao Tước Diện :

Lạc Vũ Vô Thanh : Tôi động đến cậu sao?

Lạc Vũ Vô Thanh : Nếu là bất luận kẻ nào, tôi nhất định sẽ không nào tàn đến nỗi đi hỏi bản thân đương sự chuyện này, chẳng qua lại là lão đại cho nên tuy là ngại ngùng nhưng vẫn muốn thử hỏi một chút, lão đại thoát nhìn như cái gì cũng không để ý, nhưng thực ra lại rất dễ tổn thương TAT

Đao Tước Diện : Được rồi, tôi hiểu rồi.

Đao Tước Diện :Thật đúng là không có gì.

Lạc Vũ Vô Thanh : Ài, được rồi, nghe được đáp án như vậy lại cảm thấy thất vọng a.

Đao Tước Diện := =

Đao Tước Diện : Thất vọng?

Lạc Vũ Vô Thanh : Nói tôi BLX cũng được, cậu phải hiểu là với tư cách là một hủ nữ mà nói tất cả đều mong ước về một tình cảm đồng tính tuyệt đẹp, cùng với tư cách của một người bạn là mong ước bạn bè được hạnh phúc. Nếu các cậu đã nói không có gì, tôi cũng yên tâm lão đại sẽ không vì thế mà tổn thương, nhưng lại thất vọng vì cậu không thể đem hạnh phúc cho lão đại TAT Thật mâu thuẫn.

Đạo Tước Diện : Cô suy nghĩ nhiều rồi.....

Lạc Vũ Vô Thanh : Ủ, dù sao đã nói là không có gì, vậy tôi đi ăn cơm đây, huy

~Lí Cẩm Khang được năm chữ “đem hạnh phúc cho lão đại” khích lệ, trong nháy mắt tràn đầy ý chí chiến đấu mãnh mẽ cùng từng kỳ vọng thật thà nhất. Kiểm nén xúc động đang dâng trào, Lí Cẩm Khang vắt óc tìm mưu kế, tiếp theo nên làm cái gì đây?

Không nên hỏi đồng chí Đạo Tước Diện đang được làn khí màu phấn hồng bao phủ suy cho cùng hẳn thích Ba Tường Quân ở điểm nào nhất, chắc chắn hẳn sẽ không hiểu gì hết mà hỏi vặn lại : Người tốt như Ba Tường Quân, chẳng lẽ không đáng để thích?

Sở dĩ mới nói giao trái tim cho một người là liên tục điểm tô cho hình tượng của người đó trong tâm trí, ai nói tình yêu cần phải có đạt yêu cầu đây?

Nói không chừng là thời điểm bị người kia nói lời lạnh nhạt châm chọc lại cảm thấy người này rất hấp dẫn, là lúc đối phương bị cuốn vào những lời đồn nhảm mà lòng dâng lên cảm phấn không dứt, là lúc hiếm khi được người kia nói lời ngọt ngào, trái tim nhỏ bé khẽ run rẩy vui mừng. Kia đều là cảm giác động tâm đây sao?

Đồng chí Đạo Tước Diện đáng thương không tự mình cảm nhận được giai đoạn đầu tiên của chứng bệnh, một lần chẩn đoán đã bệnh vô phương cứu chữa, càng thảm hơn là hẳn lại đối với căn bệnh nan y này lại vô cùng thỏa mãn.

Hoàn chương 12.

(1)Nguyên văn là (shen4ma3) nghĩa là thần mã, là một từ thường dùng trên mạng Trung với nghĩa là “Cái gì?” (: shen2me).

13. Chương 13: Ân Cần Mà Thận Trọng

Ngày thứ sáu tụ họp người người mong chờ đã đến, hơn nữa vì cái người tên Ba Tường Quân lãnh đạm thờ ơ bạc bẽo nào đấy mà bốn người lại đang gặp nhau ở một cái KTV gần trường học. Trên nguyên tắc là sẵn sóc hai nàng phải dùng tàu điện ngầm làm phương tiện, nhưng thực ra đây là nơi cách trường Thư Thích gần nhất mà cũng các nhà Lí Cẩm Khang cũng không quá xa.

Trong một tuần này Lí Cẩm Khang có thể cảm nhận được bầu không khí trong diễn đàn nội bộ so với ngày bình thường còn vi diệu hơn, xôn xao hơn. Lí Cẩm Khang chưa kịp kể đến nỗi hiểu lầm hai cô nàng kia là bởi vì muốn gặp mình nên mới điên cuồng như vậy. Thư Thích không có thói quen ăn uống tiệc tùng mỗi lần gặp mặt, Đại Nữ, Nhị Nữ tuy rằng tính hướng ngoại nhưng dù sao vẫn có cái rụt rẻ tự nhiên của nữ giới, vì thế hai cô nàng mặc dù đã cùng Thư Thích gặp mặt nhưng hoàn toàn là chuyện nửa năm trước rồi.

Lí Cẩm Khang đến trước cửa trường Thư Thích đón người, xem anh hôm nay ăn mặc khá lịch sự, cũng có thể là do ánh mắt nhận biết của mỗi người mỗi khác mà từ trang phục của Thư Thích lại cho hẳn cảm giác rất thành thực. Mặc dù trên thực tế, tuổi tác của hai người chênh lệch không nhiều, nhưng nhờ cái không khí sự phạm nơi đây giúp Thư Thích chưa lấy nhiễm hơi thở của xã hội tất bật, từ tính cách đến cách ăn mặc đều hiển thị vẻ trẻ trung, càng không đề cập đến khuôn mặt trẻ măng khác với tuổi của anh.

Thư Thích thoải mái lên xe rồi bắt đầu đánh chén cơm trưa Lí Cẩm Khang mang đến đựng trong cặp lồng giữ nhiệt. Vốn lịch trình là anh đến chỗ hẳn ăn trưa, xong xuôi hai người mới đi KTV, thế mà Thư Thích đến đêm qua mới thông báo cho Lí Cẩm Khang thầy cố vấn có việc. Thành ra lại là Thư Thích chịu đói chờ cơm ăn.

“Cậu tuần này cũng bận nhiều việc?” Lí Cẩm Khang vững vàng lái xe, một bên giống như lơ đang hỏi thăm.

“Ừ, hạng mục đến thời kỳ kết thúc, công việc bề bộn. Làm sao thế?”

“Không có gì, chỉ là không thấy cậu đâu.” Bất luận là trên mạng hay ngoài đời đều không thấy bóng. Lí Cẩm Khang đã muốn chậm rãi tiến đến, để rồi đến khi nhận được tin nhắn hồi đáp của người kia dù chỉ một chữ hay một ký tự đều chứng minh người ta đang rất bận.

Tiểu Trùng Tử đã tới từ sớm, chờ đến lúc Lí Cẩm Khang và Thư Thích đã vào chỗ ghế lô ngồi trước rồi. Hai người cũng không ca hát, thưởng thức nhạc nền dịu dàng, thanh âm hài hòa ngân nga, vang vọng khắp căn phòng. Thư Thích tựa vào góc, híp mắt nghỉ ngơi còn Lí Cẩm Khang lại gửi cho Nhị Nữu một tin báo.

Tiểu Trùng Tử vừa mở cửa đã trực tiếp bổ nhào vào bên người Thư Thích. Thư Thích không đeo kính thành một bộ dạng lúc nào cũng ngẩn ngơ, phát hiện cái bóng mờ mờ đang lao thẳng về phía mình, anh vội vàng đỡ lấy. Đại Nữu túm cánh tay Thư Thích, kịch liệt lay lay : “Lão đại, em nhớ anh muốn chết. Mỹ nhân để gia hôn một cái.”

Đại Nữu đương nhiên không thật sự sẽ hôn nhưng Lí Cẩm Khang đã sớm nắm chặt cốc nước ép hoa quả trong tay. Thư Thích nhẹ hướng Lí Cẩm Khang ra hiệu một cái : “Nhạ, công quân của các cô.”

Đại Nữu lần lượt ngồi quay từ bên Thư Thích sang Lí Cẩm Khang, híp mắt cười tà đánh giá : “Công quân quả nhiên cao lớn, rắn rỏi, ngọc thụ lâm phong, chỉ có điều phối với lão đại mỹ nhân nhà chúng tôi vẫn là tiện nghi cho anh rồi.”

Lí Cẩm Khang ngờ nghệch cười xòa : “Đúng là tiện nghi cho tôi.”

Lúc này tiếng cửa mở rầm một cái, tiếp theo là một cô gái, mái tóc buông dài thò đầu vào.

“Nhị Nữu ~” Đại Nữu kêu lên liền chạy lên tóm lấy Nhị Nữu ngoài cửa, rồi đồng thời cả hai người nhảy vào chà đạp Thư Thích. “Lão đại a ~!”

Thư Thích liên tục rụt lùi về phía sau : “Phi lễ chó sờ.”

Lí Cẩm Khang đứng ngoài dờ khóc dờ cười.

Nhị Nữu và Đại Nữu ôm nhau thắm thiết một hồi, rồi lại lập tức chuyển hứng thú say mê sang kiểm tra xem xét công quân : “Nhan sắc cũng không tệ lắm, phải quan sát tỉ mỉ cẩn thận đi, ha ha.”

Lí Cẩm Khang vô cùng lễ độ, tự giới thiệu một lượt bản thân : “Đạo Tước Diện , rất vui được gặp.”

Nhị Nữu khẽ cung tay làm lễ : “Lạc Vũ Vô Thanh, biệt hiệu Nhị Nữu, rất vui được gặp.”

Đến lượt Tiểu Trùng Tử cũng gia nhập thêm vào : “Tiểu Trùng Tử, biệt hiệu Đại Nữu, rất vui được gặp.”

Thư Thích là người duy nhất vẫn gói mình chui vào góc ăn dưa gang, đối với hành vi đùa giỡn công quân của hai người kia hoàn toàn không mặc kệ.

Từ khi Đại Nữu và Nhị Nữu đến, mấy cái ghế lô nhỏ nhỏ nhất thời náo nhiệt hẳn lên. Thư Thích bắt đầu chịu chuyển động cơ thể mệt mỏi, sau đó lại không chịu được lời mời niềm nở, nhiệt tình của Nhị Nữu, một nhóm bốn người bọn họ dĩ nhiên là ca cái gì liền hát cái đó. Càng chơi càng phô trương náo nhiệt, diễn lại các vai mình từng phối, thỉnh thoảng tách ra tự hát một hồi phiên bản phân liệt tự công tự thù, hoặc là hát đối đáp... đợi đến khi hoàn hồn ra khỏi cửa hàng giọng đều đã khàn khàn.

Lí Cẩm Khang thật ra phải hát không nhiều, an phận làm chức vụ hầu hạ, cung cấp đồ ăn thức uống , bật bài hát theo yêu cầu, gọi nhân viên phục vụ, vân...vân... Việc gì hắn cũng ôm đồm hết. Dù sao ở trong mắt hắn, hai cô nàng kia vẫn là trẻ con, mà Thư Thích lại là người mà hắn còn chiều chuộng hơn nữa. Tuy là người bên cạnh người ta chưa hẳn đã là hắn.

Lên xe tiến về Lí gia, Nhị Nữu chạy trước mở cửa phó lái làm Lí Cẩm Khang còn nghĩ cô muốn ngồi phía trước. Ai dè Nhị Nữu khanh khách cười nắm ống tay áo Thư Thích dắt đến : “Ài, lão đại, anh ngồi đây.”

Thư Thích nào đâu biết khách khí, được nữ sinh kém tuổi nhường chỗ mà vẫn rất thản nhiên. Nhị Nữu hoàn thành mỹ mãn nhiệm vụ, thỏa lòng thỏa dạ : “Không sai, không sai, công quân vừa hao tài vừa miễn phí, không mất sức, phải thế mới được nha.”

Thư Thích quay người nhìn Nhị Nữu ngồi phía sau cười lạnh : “Cô nói cái gì hả?”

Nhị Nữ đem mặt chôn trên bả vai Đại Nữ, người đang cười đến cả người cũng phát run, tựa như trốn tránh ánh mắt giết người kia : “Người ta cái gì cũng chưa từng nói.”

Vừa vào đến cửa, Lí Cẩm Khang đã bận rộn, xắn tay áo bày hoa quả, đồ ăn vặt, mở Tivi trong phòng khách rồi lại ngược xuôi trong bếp.

Nhị Nữ thập phần tự nhiên, chạy tới quần lấy Thư Thích an nhàn ngồi trên ghế sofa, cọ cọ tay anh, ở bên tai lén lút thì thầm : “Lão đại, công quân đúng là một tiểu công tốt a.”

Đại Nữ cũng ngồi xuống bên cạnh Thư Thích, vừa vui vẻ cắn quả táo, vừa gật đầu : “Lão đại, tuyệt đối cực kỳ trung khuyến, tuyệt đối thích hợp với anh ~”

Thư Thích ngó ngó bên trái lại liếc liếc đằng sau, quần bách lên tiếng : “Cút!”

Thương Lí Cẩm Khang một mình lẻ loi trong bếp núc, Nhị Nữ từ ngoài tiến vào, xắn tay áo tương trợ : “Công quân, tôi giúp anh a, nấu đồ ăn sẽ không nhưng rửa rau thì vẫn được , hi hi.”

Lí Cẩm Khang cười cười, không có ý khước từ.

“Anh không hi vọng được cùng nấu ăn với lão đại chúng ta hả?” Nhị Nữ bắt đầu buông ý xấu, trêu chọc người ngoài kia không xong, chẳng lẽ lại không trêu nổi người trong này hay sao?

“Không không a, tôi một mình làm là được rồi, thật đấy.”

Nhị Nữ ban đầu vốn định vỗ vỗ lên vai Lí Cẩm Khang bày tỏ an ủi, thế nhưng trên tay cô đều là nước, đành phải từ bỏ ý định : “Thực ra không cần thất vọng, lão đại đối với vị dầu mỡ của phòng bếp dị ứng rất mạnh, bình thường không bao giờ tiến vào nơi như này.”

Vị dầu mỡ ? Lí Cẩm Khang sững sờ. Lần trước anh còn dựa vào cửa phòng bếp nhìn hẩn nấu cơm mà một chút biểu hiện cũng không có a.

Nhị Nữ cau mày, trông theo sắc mặt đăm chiêu của Lí Cẩm Khang : “Anh nói lão đại đối với anh không có ý nghĩa gì, tôi còn thật không tin. Tôi biết mấy người trong giới mà họ một chút cũng không dây dưa quyến luyến chẳng chút giống bạn bè bình thường như hai người.”

Lí Cẩm Khang lần này là đại quăn : “Tôi chưa từng nói qua.”

“Có ý gì?” Nhị Nữ mẫn tuệ nhạy bén, đã đánh hơi được mùi JQ là nhất định phải tiếp tục khai thác : “Anh chưa từng nói qua Anh đối với lão đại không có để ý?”

“.....Cô ra ngoài đi, tôi muốn cho rau vào nấu, sẽ bắn đấy.”

“Ài, ài, không phải như thế đâu, “Nhị Nữ nghiêng đầu, hạ tai, “Này, anh là có ý đó đúng không? Theo đuổi lão đại nhà chúng ta, tôi và Đại Nữ tin anh nhất định làm chơi ăn thật a, anh tin không?”

Trên mặt Lí Cẩm Khang vẽ rõ hai chữ lưỡng lự, Nhị Nữ lại không ngừng cố gắng : “Anh có biết lão đại chúng tôi thích ăn hoa quả gì chưa? Biết anh ấy là người nơi nào không? Có chú ý anh ấy khẩu vị ưa thích là gì, thích màu gì, quần áo hăng gì? Có biết anh ấy hay say xe, nên cải thiện thế nào, biết anh ấy ghét nhất dạng người gì, biết anh ấy dùng các ngày nghỉ để làm gì không?”

Lí Cẩm Khang cuối cùng cũng phải đầu hàng : “Đại tỷ, tôi chịu rồi.”

“Hi hi.” Nhị Nữ vừa lòng thỏa ý, quả nhiên là bị chất vấn cho ra bằng được. Từ lúc gặp mặt đã phát hiện ánh mắt người này nhìn lão đại một tác cũng không rời, lại còn ôn nhu chăm sóc chu toàn cho dù chịu oán trách.

Hiện tại đối lại là Đại Nữ đăm chiêu. Tuy rằng là dùng kế dụ địch, bức người ta đem tình cảm thú nhận, nhưng nguyên nhân rõ ràng là quan tâm lão đại nhà mình, còn muốn cô giúp đỡ một phen hay không, dĩ nhiên là còn phải xem biểu hiện của công quân.

Trước khi Lí Cẩm Khang bê thức ăn đặt lên bàn liền túm lấy Nhị Nữ, dùng hàm khí cầu khẩn khẩn nhủ : “Cái kia, xin đừng nói có cậu ấy.”

“Không có can đảm?” Nhị Nữ sắc bén vặn hỏi.

Lí Cẩm Khang lắc đầu, không phải là không dám, mà là ít nhất cho mình một khoảng thời gian hạnh phúc ở bên người kia, ít nhất là trước khi ngã bài cho mình thêm vài phút, tuy rằng cảm thấy hi vọng thành công không lớn, nhưng ít ra hẳn là nên cố sức sao cho thập toàn thập mỹ, nói vậy, cho dù thất bại, chí ít..... chí ít cũng không tiếc nuối đi.

Nhị Nữ lúc này lại đứng đắn mà đáp : “Kỳ thực, tôi cũng mong anh hay cố gắng.”

Lí Cẩm Khang cảm kích, nhẹ cười : “Thực rất rõ ràng sao?”

“Cái gì rõ ràng?”

“Chính là tôi đối với cậu ấy.....”

Nhị Nữ bật cười khe khẽ : “Xem đối với người nào thôi, lão đại đối với bản thân không chút nhảy bèn, chưa hẳn anh ấy đã biết, yên tâm đi.”

“Còn chưa xong?” Âm thanh thanh lãnh đột nhiên truyền đến bên tai khiến hai người hoảng sợ. Là Thư Thích đứng ngay tại cửa bếp nhíu mi hỏi.

“Xong rồi.” Lí Cẩm Khang sợ bóng sợ gió, vội vàng đáp lời.

Thư Thích thoải mái gạt đầu, hết sức hùng hồn mà gai góc, khách khí nói : “Đói bụng.”

Lên đến bàn ăn, hai vị cô nương kia hiển nhiên là vì tay nghề của Lí Cẩm Khang mà ăn một hồi lại khen một hồi, Thư Thích mặc kệ các cô âm ỉ, tự mình ngồi chén trái cà.

“Cậu thích ăn cà?” Lí Cẩm Khang có chút bất ngờ.

“Ừ.” Thư Thích nhàn nhạt lên tiếng : “Tôi nói, bốn người ở đây đều giống như tôi không làm việc a.”

“Lão đại, ngài không cần đánh bóng bản thân, không cần vội vàng.” Đại Nữ xun xoe lấy lòng.

“Tôi đang tìm việc.”

“Cái gì?” Trái tim đáng thương của Lí Cẩm Khang nhẹ run rẩy, sao lại cứ cảm thấy bất an chứ?

“Tôi đã là tiến sĩ năm cuối rồi, tìm công việc không phải là điều rất bình thường sao?”

Đại Nữ nói chen vào giữa hai người : “Lão đại, anh tính tìm việc ở đâu? Anh sẽ ở lại Bắc Kinh chứ? Hay là về nhà?”

Thư Thích khoan khoái đem cơm nuốt xuống, ngay khi người nào đó đang rơi vào thấp thỏm, băng quơ trả lời : “Rồi nói sau.”

14. Chương 14: Giận Dữ Đến Hỗn Loạn

Từ khi Đào Tước Diện và Ba Tường Quân liên tiếp phát kích CP, dĩ nhiên trên danh mục, các cô nàng nhiều chuyện kiến thiết lên diễn đàn CP đã nói không phải là diễn đàn JP để YY hai CV mà là hợp nhất diễn đàn fan. Người chỉ cầu mong bình yên như Đào Tước Diện vào ngày đầu tiên đã không biết bị bạn tốt nào kéo vào diễn đàn, đợi đến khi đầu óc lí giải được đây là diễn đàn gì, thì hẳn đã nhúng chàm rồi, không thể quay đầu.

Ba bốn ngày sau, cái diễn đàn cấp cao kia cũng đã đủ quân số. Lí Cẩm Khang tra một lượt, phát hiện Ba Ba vẫn không onl. Kỳ thực các diễn đàn fan đều chỉ là mấy đứa nhỏ, thấy thế nào cũng không thể đến gia nhập thành một cái diễn đàn cp, vậy mà lại thấy Đại Nữ, Nhị Nữ cũng chạy vào.

Lí Cẩm Khang mở Q của Tiểu Trùng Tử, thấp thoáng cảm thấy Đại Nữ là có chuyển bị mà đến.

Tiểu Trùng Tử : Công quân hộ trợ thu cái này đi.

Đào Tước Diện : Cái gì?

Tiểu Trùng Tử : Chúc tết.

Đào Tước Diện : ?

Tiểu Trùng Tử : Xã đoàn chúng ta phát động, không phải là sắp sang năm mới sao, tập hợp lời chúc Tết của các CV, chỉ cần nói với thính giả vài lời là được rồi ~ Công quân, please a.

Đạo Tước Diện : Nga, được. Khi nào cần?

Tiểu Trùng Tử : Nhanh một chút, trong vòng một tuần.

Đạo Tước Diện : Được, lập tức chuẩn bị cho cô.

Tiểu Trùng Tử : Hắc hắc, tôi còn chưa tìm lão đại của chúng tôi, công quân, cơ hội cho anh

~Đạo Tước Diện : Cái gì?

Tiểu Trùng Tử : Tìm lão đại thu lời chúc a, công quân, anh đi đi

~Đạo Tước Diện : (Lau mồ hôi)

Tiểu Trùng Tử : Anh đã ở diễn đàn đấy a.

Đạo Tước Diện : Ủ, bị kéo vào.

Tiểu Trùng Tử : Đám trong kia có người nói xấu lão đại, anh sẽ làm gì?

Đạo Tước Diện : Đám kia không phải là hợp nhất diễn đàn sao? Vì cái gì sẽ nói xấu Ba Ba?

Tiểu Trùng Tử : Anh tự đi nhìn đi, đúng rồi, đừng quên bảo lão đại thu lời chúc a.

Đạo Tước Diện : Nga.

Lí Cẩm Khang đóng Q riêng, đi xem lịch sử trò chuyện của cái họ gọi là diễn đàn CP, mới giờ lại được năm trang, đã bắt đầu nhìn ra vấn đề. Kịch do Đạo Tước Diện và Ba Tường Quân hợp tác đã vượt qua hai ba bộ, không biết trong một lần hợp tác kia là do đối người phối thụ âm, đem Ba Tường Quân làm bia đỡ đạn cho người trước. Vì thế có cô nàng trong đây cứ chỉ trích vị thụ quân trước đó lại có fan thụ quân kia đến bác bỏ, càng nói càng dốc sức, không tiếc giẫm đạp lên người khác. Thuận theo tự nhiên mà phát triển, song phương rất nhanh từ hai người bàn cãi chuyển thành hai đội nhân mã khắc khẩu, không chỉ có trộn lẫn PK mức độ yêu thích hai vị CV thụ quân trước và sau mà còn bao gồm so đo giữa mức độ thưởng thức vai diễn fan bản gốc. Cùng lúc liền có một đám tra công tra thu như thế công khai lên án xã đoàn cũng gia nhập hỗn chiến hình thành đối chiến, cuối cùng là một đám bị đâm trúng, hình thành thế lực thứ ba tham chiến.

Hôn loạn sẽ tạo thành tình trạng không giữ nổi mồm miệng, khiến lúc Lí Cẩm Khang thật vất vả mới nắm bắt được rõ ràng đại khái vấn đề, thì lại chứng kiến quần chiến đã biến thành đã trở thành đã kích cá nhân, từ tranh luận vai diễn của CV đã bàn về RP(1) của CV. Giờ khắc này cho Lí Cẩm Khang cảm nhận trọn vẹn khả năng gây thù chuốc oán của Ba Tường Quân, một cái diễn đàn JP cũng bị trà trộn antifan, đương nhiên không thể thiếu các vị fan lãnh diêm châm chọc khiêu khích trong đó.

Lí Cẩm Khang vốn đáng lẽ đã gắng sức kiềm chế, tận lực không nhảm lẫn, nhưng là chân chính chứng kiến người trong lòng bị ại đó không có lý do công kích, cũng đủ để Đạo Tước Diện bùng nổ.

Đạo Tước Diện : Xin các vị chú ý lời nói của mình.

Đạo Tước Diện : Lập diễn đàn chẳng lẽ là để cãi lộn và sỉ nhục người khác hay sao?

Đạo Tước Diện : Các vị có thể khi tôi có mặt trực tiếp phê bình tôi, nhưng đừng dùng những ngôn từ nhục mạ bạn của tôi.

Đạo Tước Diện : Muốn cãi nhau, tay ngứa, miệng ngứa, xin tự trọng.

Nói xong câu này, Lí Cẩm Khang liền chặn đi diễn đàn, tiếp nói gở cho quản lí một câu : Hoặc là quản lí tốt diễn đàn, không thì sớm giải tán đi.

Sau đó hẩn liền ẩn thân. Quản lí đại nhân vô duyên vô cớ xoát loa : Đạo Tước Diện rút khỏi diễn đàn kết hợp fan Đạo & Ba.

Cô gái bị thần tượng nghiêm khắc nhắc nhở sợ đến thiếu chút nữa là khóc, một phen hảo tâm và manh ý nhất thời hóa thành hoảng hốt và kinh sợ. Có trời mới biết những kẻ lỗ mang đột nhiên nổi bão, bất quả chỉ là do bị chạm phải nghịch lân, khó có được mà bạo phát thôi.

Lí Cẩm Khang tỉnh táo ngẫm lại cũng thấy mình có điểm quá kích động, miệng lưỡi con người gì gì đó là chuyện lực bất tòng tâm, chặn được một lần, hai lần, làm sao có thể lần nào cũng thành công ngăn phong ba đây. Bất quá ban này gặp cảnh Ba Tường Quân bị đối xử bằng những ngôn ngữ lạnh lùng như vậy, cứ nghĩ đến biểu tình nhả nhận, ôn hòa nhưng ánh mắt băng lãnh, lạnh lùng lại không nhịn được vì anh mà giận không kiềm nén được.

Đúng lúc nào lại thấy avar QQ của Đường Nghiêu sáng lên, nhớ tới lần trước Đường Nghiêu nói Tiểu Tù không cho tên đó chơi vòng phối, Lí Cẩm Khang lại vô thức gõ qua hỏi một chút.

Lí Cẩm Khang : Nghiêu Nghiêu.

Đường Nghiêu : Cậu ấy ngủ.

Lí Cẩm Khang : Tiểu Tù hả.

Đường Nghiêu : Ừ, lên gửi văn kiện.

Lí Cẩm Khang : Nga, vậy ông làm đi.

Đường Nghiêu : Từ từ, lại nói tiếp, ông cùng tên Cảnh Viễn Phàm kia tương đối quen thuộc chứ?

Lí Cẩm Khang : Vãn vậy, bạn bè thôi mà, làm sao vậy?

Đường Nghiêu : Ông có biết hẳn cùng Tiểu Tần xảy ra chuyện gì không?

Lí Cẩm Khang : Nghe nói tan vỡ, hẳn nói với tôi Tiểu Tần muốn từ chức, ông nói xem, đây là thời điểm gian khó nhất của hai người, hiện tại là lúc công ty đang phát triển không ngừng, hai người họ lại tan vỡ.

Đường Nghiêu : Ông không biết bọn họ vì sao tan vỡ ?

Lí Cẩm Khang : Tôi cũng rất kinh ngạc đây, Viễn Phàm thực rất sâu mưu, lần trước sinh nhật Nghiêu Nghiêu, hai người họ cũng rất không thoải mái.

Đường Nghiêu : Ài Tên em trai gốc của tôi.

Lí Cẩm Khang : ?

Đường Nghiêu : Tiểu Tần coi trọng trùng mỗ tên đầu gỗ, lúc trước không biết thế nào thì bại lộ, tên đầu gỗ kia hiện tại đối với nó đúng là tránh không kịp, Tiểu Tần thương tâm, quyết định dứt khoát rời xa hẳn thì tên đầu gỗ kia lại bắt đầu lảng nhảng, nói là không bỏ được một bằng hữu như nó, tôi thao, tên vương bát đản họ Cảnh kia làm tan nát trái tim thẳng nhóc mà còn trưng ra bộ mặt tươi cười, nếu không phải Tiểu Tần không nỡ, tôi đã sớm đập cho hắn một trận rồi.

Tiểu Tù bên kia an tĩnh nửa ngày làm Lí Cẩm Khang còn tưởng đối phương không còn kiên nhẫn nói chuyện với mình, mấy ai ngờ tên kia ném một quả bom oanh tạc màn hình của hắn thế này, thực sự là ngoài ý muốn mà.

Lí Cẩm Khang : Tiểu Tần, cậu ta bây giờ có ổn không?

Đường Nghiêu : Ổn hay không không phải đều như nhau sao? Tiểu Tần và tôi ở chung cũng không nhiều, đứa nhỏ kia kiên định, cần mẫn, trước kia cùng Cảnh Viễn Phàm gây dựng sự nghiệp không phải đều một lòng một dạ thay tên kia tính toán, thương lượng hay sao, tâm sự bản khoản nhưng cũng luôn đặt trong lòng, tự chịu đau đớn, chịu buồn bực, tôi muốn khuyên cũng không biết khuyên từ đâu. Lúc này hẳn uống rượu say bị tôi tra hỏi mới nói ra mọi chuyện, ài.

Lí Cẩm Khang : Thật không nghĩ đến..... Tôi vẫn cho rằng Tiểu Tần là người rất lãnh đạm, không nghĩ tới.

Đường Nghiêu : Ông cùng tên họ Cảnh kia quen thuộc, vị này nhà tôi cũng không muốn thêm phiền phức, ông lúc nào thuận tiện thì đi khuyên nhủ cái tên họ Cảnh kia đi, phải làm sao cho hai bên đều được giải thoát, đem em trai gốc nhà tôi thành cái dạng này, hẳn rồi cuộc đang tính gì trong lòng.

Lí Cẩm Khang lần đầu tiên thấy Tiểu Tuyền “xen vào chuyện của người khác” như thế này. Bản thân và Đường Nghiêu, Tiểu Tuyền ba người tuy đều cùng lớn lên trong một khu lớn, thế nhưng trong mắt Tiểu Tuyền ngoài chuyện của Đường Nghiêu thì không còn gì khác, lần này tình trạng Tiểu Tần không tốt, khiến cho Tiểu Tuyền cũng trở nên gắt gỏng.

Lí Cẩm Khang vội vàng đáp ứng. Đã nhiều ngày không cùng mấy tên bạn thân liên lạc, nói thế nào cũng nên quan tâm một chút. Nhớ tới mấy hôm trước, Thư Thích thuận miệng nhắc đến chuyện tìm việc làm, Lí Cẩm Khang lại nhịn không được bắt đầu nôn nóng, nếu mà đến lúc đó, Thư Thích không hề lưu luyến mà bay đến một thành phố khác, một chân trời khác, chính mình nên làm gì bây giờ? Lúc đấy, đừng nói là theo đuổi anh, ngay cả gặp gỡ anh, làm cho anh bữa cơm cũng khó đi.

Lí Cẩm Khang thoát mạng, lấy điện thoại cầm tay ra gọi đến cho Cảnh Viễn Phàm. Tiếng chuông vang lên thật lâu thật lâu, bên kia mới có người tiếp máy.

“Cẩm Khang? Có việc gì sao?”

“..... Đang ngủ à?” Lí Cẩm Khang để ý đến thời gian, giờ mới mười một giờ tối, cái tên cuồng công việc kia đã ngủ rồi?”

“Không, mấy ngày nay công tác bận rộn, tôi ngủ gật một chốc, lát nữa còn phải giải quyết một ít đơn hàng thanh lý.”

“Ông vẫn còn ở công ty?”

Cảnh Viễn Phàm nơi đầu dây bên kia gỡ gỡ mái tóc rối bù, trong khoảng thời gian này anh đều triệt để qua đêm tại công ty : “Ừ, Tiểu Tần đã từ chức rồi Tôi hơi bận một chút.”

“.....Ông đối với cậu ta rốt cuộc là vẫn có hứng thú?” Lí Cẩm Khang không quen vòng vo, hưởng chi Cảnh Viễn Phàm hiện tại hẳn là không có sức lực cùng tinh thần cùng mình đuổi bắt.

“Tôi” Cảnh Viễn Phàm đại khái là cũng không có ai để dốc bầu tâm sự, thành ra lại trả lời rất thành thực, “Tôi một chút cũng không muốn cậu ấy rời đi, chính là chính là nghĩ đến cậu ấy đối với tôi Tôi liền Tôi không nghĩ tới tôi và cậu ấy ngoài bạn bè ra còn có thể có quan hệ nào khác.”

“Không nghĩ tới a.... Vậy ngẫm lại xem?”

Bên kí truyền đến một trận cười miễn cưỡng, “Tôi nếu có thể suy nghĩ cẩn thận, hiện tại cũng không đến nỗi khó xử như vậy, nhìn cậu ấy lý khai mà không có cách nào tìm về được,..... Cẩm Khang, đàn ông yêu thích đàn ông, rốt cuộc là cái loại tình cảm gì?”

Lí Cẩm Khang cũng ngây ra một lúc, hồi lâu mới đáp trả : “Tôi cũng không biết, đại khái là cũng muốn đối tốt với cậu ấy, không nhìn được người ta bạc đãi cậu ấy, Viễn Phàm, ông nên nghĩ kỹ một chút, nếu như không tiếp thu được thì để cậu ấy đi, đừng Đừng.... tổn thương cậu ấy nữa, Tiểu Tần, người nọ, quả thật, trong lòng khó chịu cũng là bất động thanh sắc mà cùng ông nói lời khách sáo. Kỳ Thực, ông hẳn là so với mấy người chúng tôi hiểu cậu ấy hơn cả chứ.”

Cảnh Viễn Phàm quảng điện thoại đi, mặc cho vị khói thuốc dày đặc quanh quẩn bên thân, trong gạt tàn đã muốn tích đầy dầu thuốc lá, nếu người nọ ở đấy, hẳn là lại làm một bài thuyết giáo. Tiểu Tần đa phần lãnh tĩnh, chỉ có đối với mình mới hóa thân thành bảo mẫu lắm lời. Nếu như chính mình cẩn thận tỉ mỉ sớm phát hiện một chút thì đầu cần phải đợi đến thời điểm này mới bùng tỉnh ngộ.

Tiểu Tần là cái dạng người gì? Cảnh Viễn Phàm ôm đầu, đột nhiên không hiểu vì sao đầu đau nhức không chịu được. Người như Tiểu Tần thì ra đoạn thời gian này, hành vi và lời nói của mình đã làm cậu ấy TMD(2) hoàn toàn tổn thương.

Đêm nay Lí Cẩm Khang cũng không yên ổn mà ngủ. Người ta là ông chủ Cảnh còn bị người yêu mến làm cho buồn phiền, quả nhiên là đẳng cấp khác nhau. Lại nghĩ vẫn vợ về khả năng đi hết con đường tương lai hỗn độn phía trước, quý ngài lạc quan Lí Cẩm Khang ngáp một cái thật to, nếu Thư Thích thật sự kiếm việc ở vùng khác, chỉ cần người kia không cự tuyệt hẳn rõ ràng, đồng chí Đạo Tước Điện tiếp theo nên làm sao? DÙ sao công việc của hắn cũng không cần quan tâm đến thành phố nào, nhà ở Bắc Kinh bán đi, đến nơi khác đăng ký hộ khẩu thường trú chắc cũng không đến nỗi túng quẫn đi?

Lí Cẩm Khang giờ khắc này vẫn là nên cảm kích lão ba giàu có của hắn, tuy rằng trong nhờ trợ cấp cho không quá nhiều nhưng ít ra cũng giúp Lí Cẩm Khang có của cải riêng để tự do đổi thành phố.

Hoàn chương 14.

(1)RP : (ren2pin3) nhân phẩm.

(2)TMD : (ta1ma1de) như kiểu chữ “cmn” nhà mình ý.

15. Chương 15: Khúc Nhạc Đạo Đầu Nhốn Nháo, Lộn Xộn

Lí Cẩm Khang rất nhanh là thu xong âm thô lời chúc tết, khi tìm Thư Thích nhắc về việc này, anh cũng rất dễ chịu. Hai người ở cùng một chỗ thu âm thể nào cũng cảm thấy rất hài hòa, nghĩ kiểu gì cũng có hương vị JQ. Lí Cẩm Khang giao âm thô mà bản thân hết sức hài lòng, tâm tình hớn hở trong chốn lách.

Thư Thích mặc dù trên danh nghĩa là có hai tuần nghỉ đông, nhưng thực tế văn chương chỉ đòi hỏi đủ, thầy hướng dẫn căn bản không quá quẩn, hướng chỉ anh sắp tốt nghiệp tiến sĩ rồi. Lí Cẩm Khang cũng tính toán tâm tư, dự trù xem khi nào đưa Thư Thích ra ngoài chơi, ở Bắc Kinh hay ra ngoài thành cũng theo ý anh, dù sao bản thân còn hẳn kỳ nghỉ cuối năm. Nói như thế nào cũng phải tranh thủ lúc công việc của Thư Thích không lu bù như trước a, có thể để anh thiên về lưu lại ở Bắc Kinh này cũng tốt, dù sao mối quan hệ của hắn và anh phần lớn là ở nơi này.

Thành ra không đợi Lí Cẩm Khang lập kế hoạch cho ra ngô ra khoai, Tiểu Tần bên kia đã đến mời trước. Mấy ngày trước Tiểu Tần đã muốn về nhà ăn tết, trước khi đi gọi mọi người ra làm bữa tụ họp. Nói thật thì Lí Cẩm Khang và Tiểu Tần không quen biết, bất quá nghĩ đến trạng huống giữa cậu ta và Cảnh Viễn Phàm, Lí Cẩm Khang đương nhiên một hơi đáp ứng Tiểu Tần.

Trước khi Tiểu Tần ngắt điện thoại, cư nhiên lại nói một câu dẫn Lí Cẩm Khang mang theo Thư Thích. Nguyên văn câu nói của cậu ta là : Khi đi nhớ dắt theo người trong lòng anh nhớ thương nhé. Lí Cẩm Khang cũng đã thấu triệt. Phòng chừng với ánh mắt của Tiểu Tần, liếc mắt một cái cũng có thể nhận thấy tâm tư mình đang đặt trên Thư Thích.

Tiểu Tần, Viễn Phàm đều là người thông minh, chỉ có điều lại không nghe thấy được bản nhạc u buồn hay hay dở dở trong tâm hồn chính mình mà thôi. Lí Cẩm Khang là một bộ thổ lộ nhưng trái lại còn đã đắc ý phần chần, ý chí chiến đấu sục sôi, tuy rằng vẫn còn trên con đường theo đuổi tình yêu vất vả.

Ôm hoài lời mời liên đới của Tiểu Tùy, Lí Cẩm Khang thử thăm dò Thư Thích. Anh gần đây có vẻ rảnh rỗi, thời gian lên mạng tăng rõ rệt, cơ bản chỉ cần QQ và Sk thì tỉ lệ tìm được anh còn lớn hơn thông qua di động.

Đạo Tước Diện quyết tâm đầy mình đi gõ cửa QQ Ba Tường Quân .

Đạo Tước Diện : Ba Ba ^^

Ba Tường Quân : Ủ?

Đạo Tước Diện : Thứ tư này, bạn tôi mời khách, cũng mời cậu, thuận tiện tới không?

Ba Tường Quân : Bạn cậu mời khách gọi tôi làm gì?

Đạo Tước Diện : Không phải dù gì cậu cũng đã gặp qua sao? Chính là Tiểu Tần ở lần sinh nhật Đường Nghiêu ý.

Ba Tường Quân : Có ấn tượng, bất quá cậu ta mời khách sao lại gọi tôi a.

Đạo Tước Diện : Dù sao cũng đi cho náo nhiệt thôi, có rảnh thì tới a?

Ba Tường Quân : Ở đâu?

Đạo Tước Diện : Phúc Khang Cư, từ trường các cậu đi không mất đến nửa giờ.

Ba Tường Quân : Ủ, vậy cậu đến sớm đón tôi đi.

Đao Tước Diện : Cậu đồng ý rồi?

Ba Tường Quân : Ừ, cậu tới đón tôi mới đi, ăn không mất tiền a =. =

Đao Tước Diện : Này, cậu mỗi lần tới nhà tôi không phải là cũng ôm loại tâm tình ăn miễn phí đấy chứ T T

Ba Tường Quân : Có ý kiến?

Đao Tước Diện : Không, kính cẩn đợi ngài xa giá T T

Cứ vậy lịch trình của hai người dần được hình thành. Lí Cẩm Khang còn đang định cùng Thư Thích nói về kế hoạch nghỉ đông, nhưng rồi ngấm lại nên chờ gấp mặt rồi nói thì hay hơn, dù sao cũng là thứ tư này, nếu không thì thứ bảy vậy.

Ba Tường Quân : Này, cậu không có xã đoàn đúng không?

Đao Tước Diện : Không có, làm sao?

Ba Tường Quân : Nga, xã đoàn chúng tôi gần đây đang chiêu mộ, vừa lúc thiếu công âm, cậu nếu muốn thì tham gia đi.

Đao Tước Diện : Tôi nhớ rõ xã đoàn của cậu là Âm Duyên đi, hình như Nhị Nữ, Đại Nữ đều ở đó.

Ba Tường Quân : Nếu không phải hai cô nàng ấy là quản lí, tôi sẽ gia nhập xã đoàn sao

~~Đao Tước Diện : (Cười trộm) Post chiêu mộ dán ngay giữa diễn đàn sao?

Ba Tường Quân : Ừ.

Đao Tước Diện : Hắc hắc, tôi đi nhìn xem. Ghi qua lời thoại, cậu đi phát, chỉ là không biết khi nào cần trực tiếp khảo nghiệm.

Lí Cẩm Khang còn đang tính toán cho chuyến đi chơi của mình đây, tuy rằng tính đi chơi cùng bạn bè nhưng bản thân còn chưa bằng lòng.

Ba Tường Quân : , cậu nếu như muốn vào, tôi trực tiếp nói một tiếng là được rồi, cậu còn muốn đi thử kiểm tra của xã đoàn hả.

Đao Tước Diện : Hắc hắc, đây không phải là nhờ quan hệ sao?

Ba Tường Quân : Vốn chỉ là một cái xã đoàn mới được hai ba năm thôi, người cũng không nhiều, hiện trường khảo nghiệm gì đó đều là hình thức, bằng thực lực cùng thanh danh hiện tại của cậu, muốn vào tuyệt đối là cung nghênh đại thần, kiểm tra cái lông a.

Đây tuyệt đối là câu nói dài nhất và đầy đủ ý nghĩa nhất mà Thư Thích từng nói với hắn. Nghe được, thể xác và tinh thần của Lí Cẩm Khang đều dễ chịu, thư sướng. Quan hệ với Ba Ba Quân đang tiến lên không ngừng đi.

Mới hai ba phút đồng hồ, Ba Tường Quân bên kia liền ném lại một dãy số.

Ba Tường Quân : Số xã đoàn, vào đi.

Lí Cẩm Khang thực hành phúc, theo sát từng bước của Ba Tường Quân, từ nay về sau cáo biệt cuộc sống tự do, trở thành một công âm thuộc về một xã đoàn cụ thể. Đao Tước Diện lăn lộn trong giới vông phối đến bây giờ, thật đúng là không tiếp một thụ âm nào cả, cho dù là cường thụ, cũng đành thất lễ mà cự tuyệt. Mà cũng vì bày tỏ ý kiến như thế ngay từ khi bắt đầu, cho nên Đao Tước Diện từ trước đến nay tuyệt đối là một công âm chính gốc.

Vào diễn đàn xã đoàn, nghĩ có thể chiếm được cực liệt hoan nghênh, Lí Cẩm Khang mới nhớ đến nỗi khó xử của chính mình, gia nhập xã đoàn, hiển nhiên phải tiếp mấy chuyện cần thiết của xã đoàn. Lí Cẩm Khang tiến vào diễn đàn là thật không vì danh cũng không vì kịch, chỉ vì một câu nói của Ba Ba Quân mà vui buồn lẫn lộn. Chờ hắn phát huy xong công phu sừng sột, Ba Tường Quân đã ở trên diễn đàn thảo luận.

Ba Tường Quân : Này, đến chào hỏi một cái đi.

Lí Cẩm Khang sâu trong thâm tâm luôn hiểu một tiếng “này” này là mệnh lệnh ngay lập tức đánh chữ gửi tin đối với mình.

Đạo Tước Diện : Chào mọi người (Ôm quyền)

Xã Viên A : Phốc, Ba Tường Quân ở xã đàn trăm năm mới thấy, vừa thấy liền mang theo đối tượng scandal.

Xã Viên B : Công quân nhà Ba Ba!

Xã Viên C : Ba Ba lừa đến một công , thật là thụ tốt

CV Hồng Thiêu Nhục(1) : Nga, người ta đổ kị!

Ba Tường Quân : Cút!

Đạo Tước Diện : = =

Xã Viên A : Hồng Thiêu Nhục – sama, anh là công trong vạn công, chỉ lừa được bị động thụ thôi

Xã Viên C : A Người cũng không cần sắc bén lật chân tướng như thế.

CV Hồng Thiêu Nhục : Lệ rơi đầy mặt.

Xã trưởng : Hoan nghênh gian phu, xòe hoa.

Xã trưởng : Hồng Thiêu Nhục muốn cùng Ba Ba học tập XDDDD.

Xã Viên ABCDEF : Hoan nghênh gia nhập xã đoàn (^o^)/

~Ba Tường Quân : Này, xã quy gặp đàn cùng hưởng.

Đạo Tước Diện : Ủ.

Xã trưởng : Yêm đây về hưu TVT

Ba Tường Quân : Đừng, có chuyện muốn nói.

Xã Trưởng : Mời

~Ba Tường Quân : Anh ta trên tay có rất nhiều hăm hại, vào xã đoàn cũng là bị tôi kéo đến, tất cả mọi người đều hiểu chứ.

Xã Viên ABCDEF : Hiểu TOT

Xã Trưởng : Hiểu TVT

Ba Tường Quân : Cho nên kịch trong xã đoàn, tận lực xếp cho anh ta toàn bộ là một kỳ, ED, kịch ngắn trào phúng linh tinh các loại đều phải một lần là kết thúc, kịch dài tìm người khác.

Xã Trưởng : Đã hiểu TVT

Đạo Tước Diện : Ba Ba, cậu thật hiểu rõ tôi, hay để tôi lấy thân báo đáp đi!

Xã Viên ABCDEF : Kinh điển biểu lộ ! Ba Ba Quân!

Ba Tường Quân : Cút!

CV Hồng Thiêu Nhục : Này rất kích thích tôi T_____T

Việc tiến vào xã đoàn cứ thế mà định. Bởi rằng Ba Tường Quân hiếm khi phát ngôn, triệt để khiến cho Đạo Tước Diện cảm động đến rơi lệ, nỗ lực kiềm nén đến thứ tư tụ họp đưa người tới.

Ngày chủ nhật quý báu, bán trạch như Lí Cẩm Khang chén sạch đồ ăn, yên lặng bên bàn cơm ai thán đau khổ mà không thể biểu lộ cùng ai. Đợi đến khi hẩn thu dọn xong căn phòng, thời điểm ngồi được vào bán máy tính đã đủ khiến hẩn vô cùng thất vọng.

Mười hai giờ mười phút, Lí Cẩm Khang dạo đến diễn đàn fan của mình thấy được một đoạn nói chuyện phỉếm làm hẩn vô cùng kinh ngạc.

Fan F : Mới từ hiện trường tổ kịch “OXOX” trở về, che tâm can.

Fan S : Làm sao vậy Tiểu F?

Fan F : Ba Ba Quân lại giống như lần trước

Fan G : ?????? Sao????

Fan F : Ở hiện trường làm đến phân nửa thì đi tiếp điện thoại, gọi xong trở về tính tình liền thay đổi TUT, không đợi vài giây đã nói sorry rồi rút lui.

Fan S : Cuộc điện thoại thật kỳ lạ = = Sẽ không phải.... vấn đề tình cảm chứ?

Lí Cẩm Khang cau mày, chợt nghe tiếng điện thoại trong phòng khách vang lên.

“Ba Ba!”

“Này! Cậu ra đây với tôi đi, KTV XX, ghế lô XXX!”

Nói xong một câu, Thư Thích liền cúp máy, âm thanh ồn ào cũng tiêu thất như mộng ảo.

Khi Lí Cẩm Khang đến nơi, Thư Thích đang đứng trước micro, giọng khàn khàn mà hát không ngừng, hát sai nhạc điệu cũng hát. Lí Cẩm Khang cướp lấy micro, bên trong ghế lô nho nhỏ chỉ còn hai người nhưng vẫn hiện ra ít nhiều vẻ quạnh quẽ, nếu không kể đến cả hai đang chìm đắm trong bản nhạc đệm thê lương bi ai.

Trên người Thư Thích không hề có mùi rượu, nhưng ánh mắt đã có điểm phủ sương đục ngầu, cực kỳ giống bộ dạng ngày đó, khi mà hắn đến sân bay đón người chứng kiến một bộ dạng người kia bất lực mà vô thần. Lí Cẩm Khang có phần bất an, cầm lấy tay anh : “Làm sao vậy?”

Thư Thích giãy tay ra một chút nhưng không giãy nổi : “Này, buông tay!”

“Này, cái gì cậu luôn gọi tôi là này?” Lí Cẩm Khang cười hơi miễn cưỡng, “ Gọi tên không được sao?” Bị người ta “này” lâu như vậy, cuối cùng cũng bắt được một lần khó nghe nhất.

Thư Thích không kiên nhẫn mà quay đầu : “Vậy gọi cậu là cái gì? Dao Tước Điện?”

“Lí Cẩm Khang, tôi tên là Lí Cẩm Khang!”

“Cáp, nguyên lai cậu cũng có tên người!”

Lí Cẩm Khang lúc này mới sực nhớ ra hình như bản thân chưa bao giờ nói cho Thư Thích tên của mình : “Ừ, Lí Cẩm Khang, tiền đồ sáng lạn như cẩm, an khang khỏe mạnh.” Thời điểm cha mẹ đặt tên vẫn là mất một phen tâm ý.

“Tiền đồ sáng lạn như cẩm..... an khang khỏe mạnh.....” Thư Thích thanh âm nho nhỏ, nhẹ nhàng lặp lại một lần, âm điệu dịu dàng khiến Lí Cẩm Khang như nhũn ra, “Thật đây kỳ vọng.... Tôi gọi là Thư Thích, lúc bọn họ lấy tên này chắc hẳn là mong tôi một đời thoải mái, an tĩnh đi.....”

Lí Cẩm Khang ân cần đưa nước đến bên miệng anh, “Uống nước, có việc gì chậm rãi nói.”

Thư Thích ngoan ngoan uống hết hai chén nước, tựa như mệt mỏi mà dựa vào người Lí Cẩm Khang : “Bố mẹ tôi cuối cùng cũng ly hôn.”

Lí Cẩm Khang trong ngực khẽ động, ôn nhu nhìn vào mắt anh : “Cậu nhận được điện thoại?”

“Cáp, mắc cười, tôi bị bọn họ gọi tới thông báo, chỉ là một cuộc điện thoại, xong xuôi liền đuổi tôi đi.” Thư Thích cười khổ hai tiếng : “Kỳ thực thà như vậy, nước không hợp được với lửa, sớm tách ra, đỡ lòi thối!”

“Nói không chừng họ là vì cho cậu một gia đình hoàn chỉnh”

“Cho nên liên tục kéo dài đến hiện tại? Rất tức cười! Cho nên đem bà nội tôi cũng bức tử!”

Lí Cẩm Khang kinh ngạc, vô thức kéo Thư Thích ôm chặt vào lòng : “Cậu muốn nói sao? Không muốn thì chúng ta về đi, ngủ một giấc thật ngon, cái gì đã qua thì cho qua đi.”

Thế nhưng Thư Thích lại mãnh mẽ vùng ra : “Tôi muốn hát!”

Hoàn chương 15.

(1) Hồng Thiêu Nhục : Thệt kho tàu (Chi 5 là nói về anh này, hehe :>)

16. Chương 16: Thắng Lợi Mà Như Lọt Vào Trong Sương Mù

Lí Cẩm Khang bồi Thư Thích suốt hai tiếng đồng hồ, sau đó mới mang người về nhà. Yết hầu khô khốc của Thư Thích đã hoàn toàn không phát nổi ra tiếng nữa. Đầu tiên là hai tiếng đồng hồ ở hiện trường ghi âm, rồi lại ca hát trút giận thêm hai tiếng nữa, đến lúc anh theo Lí Cẩm Khang về nhà thì chỉ có thể dùng gặt lác để biểu đạt.

Lí Cẩm Khang pha một cốc nước mật ong cho anh nhuận hầu, mặc Thư Thích thoải mái nằm lên giường nhà Lí gia. Anh càng ngày càng tự nhiên đem nơi này thành nhà mình.

Lí Cẩm Khang vừa lên giường đã bị Thư Thích còn chưa ngủ dọc theo ổ chăn cọ a cọ, cọ tới cánh tay bên cạnh Lí Cẩm Khang. Thư Thích chớp mắt mấy cái, hiển nhiên là buồn phiền không dứt.

Lí Cẩm Khang hơi buồn cười, sờ sờ mái tóc mềm mại của anh. Đây là cách hấn đáp trả lại hành động suồng sã nhất của anh, xong xuôi liền dỗ anh ngủ thôi.

Thư Thích mất tiếng, giọng nói khàn khàn chấp nhất đọc ra hai chữ : “Dê, xôm!”

Tổ tông của tôi, tôi cho cậu mắng, quan trọng không phải là mắng dê, mà là người trong lòng mình đang ngay trong tâm tay, thời điểm khi không muốn tìm bất mãn, làm sao lại vẫn có thể bảo trì khuôn mặt ôn hòa nhả nhặn mà mắng mỗ Lí Cẩm Khang cười khổ. Người đó đang đau khổ như vậy, chẳng trách chính mình không hiểu sao lại cam tâm tình nguyện.

Đành nằm đếm từ một đến một trăm, rồi khi đến được đến chín mươi bảy, Thư Thích đã không còn động đậy. Làn mi mỏng, đen đen phủ nhẹ trên đôi mắt khép hờ, hiện lên vẻ điềm đạm nho nhã cùng dịu dàng nhu hòa không chút thích hợp với tính cách người nọ. Lí Cẩm Khang miệng lưỡi khô khốc, chỉ muốn lao xuống giường tìm cốc nước giải khát, chỉ lo một lần nữa đánh thức tiểu tổ tông.

Ngày hôm sau khi Thư Thích tỉnh lại thì đã không còn sớm, chí ít khi Lí Cẩm Khang đi làm thì anh vẫn chưa có tỉnh. Lí Cẩm Khang đem bữa sáng bày biện sẵn trên bàn, lưu lại tờ giấy, mới đành phải rời đi với muôn vàn bịn rịn.

Thư Thích khoan khoái tỉnh giấc, nhanh chóng giải quyết bữa sáng ngon lành đồng thời cũng tự giác làm theo tờ giấy note, ngoan ngoãn ngồi lưu lại Lí gia xem tivi chờ chủ nhà về, dù sao trở về cũng lại giáp mặt với tên bạn cùng phòng, dù sao theo tờ giấy chỉ thị, đồ ăn cơm nước trong tủ lạnh đều đã sẵn sàng.

Đến giữa trưa mở tủ lạnh ra ngắm, đĩa cá rán đặt ngay ở vị trí dễ thấy nhất, dựa vào số lượng cá trong đĩa mà nói, đây hiển nhiên là mới làm. Cái tên lỗ mãng ấy thật biết chăm sóc người khác. Thư Thích chợt cảm thấy chua chua liền đem tủ lạnh đại khai sát giới, giặt sạch, hoàn toàn không nghĩ sẽ gây thêm bao nhiêu phiền phức cho chủ nhà.

Lí Cẩm Khang thật là có khả năng tiên đoán, tan ca liền đi thẳng đến siêu thị, định bụng tiếp tế cho cái tủ lạnh, để sau này còn dùng.

Sau một giấc ngủ, Thư Thích đã khôi phục sức khỏe như thường, đúng là vừa cảm giác tỉnh lại đã thấy tinh thần cũng hoàn toàn sống lại, hoạt bát vui vẻ. Lí Cẩm Khang ở phòng bếp nấu ăn, Thư Thích lại dựa ở cửa phòng bếp, cùng hấn hàn huyền, tán gẫu vui vẻ.

“Cậu không phải là sợ mùi dầu mỡ sao, ra phòng khách ngồi đi, đồ ăn được tôi sẽ gọi cậu, cam đoan cậu là người đầu tiên chạm đĩa. Đừng đứng ở cửa bếp.”

Thư Thích thoải mái thay đổi tư thế, điệu bộ kiên quyết : “Tôi nguyện ý.”

“Vậy tùy cậu, đến ném thử xem món tôm nay đã đủ mùi vị chưa.” Lí Cẩm Khang mới nói đã đem một con tôm gấp tới trước mặt Thư Thích. Hấn vốn muốn đứng cách cánh cửa một chút, nhưng Thư Thích tựa hồ như đặc biệt thích ăn tôm, liền trực tiếp dùng tay cầm lấy, nói hấn ném thử đúng là mượn cớ để dung túng.

“Tôi nhớ rõ trước khi tôi học trung học, mẹ tôi cũng đôi khi sẽ xuống bếp.”

Lí Cẩm Khang ngoảnh đầu lại nhìn anh một cái. Hắn không nghĩ sẽ bức Thư Thích kể chuyện nên đương nhiên lúc Thư Thích chịu kể phải chăm chú lắng nghe.

Thư Thích quả nhiên lại tiếp tục nói : “Sau này Sau này bà ấy cơ hồ không lúc nào ở nhà. Cậu nói tốt xấu gì cũng là nhà thư hương thế gia, cả một dòng họ là giặc sư tiến sĩ, bọn họ bọn họ sao lại không biết liêm sỉ như vậy.”

Bốn chữ cuối cùng của Thư Thích cực khẽ, xém chút tan trong tiếng xào rau, dầu nổ tí tách mà nghe lại mang mang, mơ hồ. Lí Cẩm Khang dừng tay đang đảo đồ trong nồi. Thư Thích đích thật là xuất thân nhà thư hương thế gia.

Anh còn nói : “Tôi trước đây vẫn luôn hận mẹ tôi, cảm thấy bà khiến cho gia đình tôi hổ thẹn, không còn mặt mũi đối diện với bạn bè,” rồi anh lại nở một nụ cười nhạt, “Mẹ tôi là giáo sư, nhưng bà ấy tôi cảm thấy rằng tôi đã gặp qua tên con trai ở cùng bà ấy Còn có rất nhiều, người trong họ đều nói bà ấy ý vào sắc đẹp..... chơi đến điên rồi. Tôi hồi đó còn bé, còn không có hiểu rõ lớn lên một chút liền không muốn ở lại nhà, liền chạy trốn mấy cái xem mắt gia đình an bài, tôi định không kết hôn, cho nên vẫn luôn cắm đầu vào học hành..... Cậu nói xem, thật là mắc cười, tất cả mọi người đều cho rằng tôi xuất thân nhà có truyền thống về học tập nên mới học thật siêng năng, thực ra, thực ra tôi chỉ là không muốn đối mặt với cái nhà kia thôi.” Lời của Thư Thích ngắt quãng không ngừng, ngẫu nhiên lại có những chỗ nhưng phảng phất mờ hồ.

Lí Cẩm Khang múc thịt bò kho hạt tiêu từ nồi ra, rửa tay rồi cẩn thận bê cái đĩa đến trước mắt Thư Thích : “Thịt bò kho có hơi cay của hạt tiêu, cậu sợ cay, thịt bò hơi cay một chút, cậu thử xem có được không?”

Thư Thích cũng vô cùng tự nhiên cắn miếng thịt trên đĩa Lí Cẩm Khang, thịt bò mềm, non nớt lại mang vị cay thoang thoảng, cảm giác không tồi : “Cẩm Khang.”

Chiếc đĩa trong tay Lí Cẩm Khang run rẩy. Đây là lần đầu tiên Thư Thích gọi tên hắn, lại còn..... thân thiết như vậy. “Ừ ?”

Thư Thích xoay tầm mắt : “Cậu có biết bà nội tôi làm sao mà chết chứ? Bà nội tôi từ tôi hiểu rõ nhất bà nội của tôi là bị bọn họ làm cho tức chết,.... tôi trước kia chỉ tưởng mẹ tôi phóng đảng, bố tôi cùng lắm là nhu nhược không quản được vợ mình, thế nhưng thế nhưng thực ra là tôi trước đây không lâu mới nghe được, tôi có một em trai cùng cha khác mẹ,....là con của bố tôi.... Nghe đâu là lừa nữ nghiên cứu sinh của mình, thẳng cho đến khi sinh đứa nhỏ mới biết căn bản là bố tôi không muốn li hôn Lúc biết điều này, bà nội tôi bệnh cũ tái phát” Thư Thích ngơ ngẩn nhìn lên trần nhà, “Bà nội thậm chí không kịp nhìn mặt tôi lần cuối, tôi vội vã bay từ Bắc Kinh về cũng chỉ kịp tiếp tro tàn.....”

Lí Cẩm Khang không biết từ khi nào đã buông bát xuống, hai tay vừa cương quyết, vừa mạnh mẽ ôm lấy Thư Thích, mang theo chút thăm dò và an ủi dỗ dành Thư Thích : “Hiện tại bọn họ li hôn rồi, phân chia thành bố cậu và mẹ cậu, nhưng bọn họ không thể phá vỡ ảo tưởng của cậu về một gia đình hòa thuận vui vẻ.”

Thư Thích đột nhiên mỉm cười, một quyền đâm vào ngực Lí Cẩm Khang, hung tợn nhìn khiêu khích hắn : “Lí Cẩm Khang, gốc gác nhà tôi cũng nói hết rồi, cậu đâu? Dám có qua có lại không?”

Lí Cẩm Khang gờ hay tay lên, tỏ ý xin hàng : “Nhà tôi không có gì hay để nói, bố mẹ, em gái và tôi. Bố tôi là một thế hệ, chính là cái mà mọi người gọi là ông chủ lớn, mẹ tôi lớn lên bộ dáng cũng bình thường nhưng mà có tài điều khiển chồng, cho nên mọi chuyện trong nhà là do mẹ quyết định, bố tôi chính là ngài hầu tốt mà thôi.”

Thư Thích nhẹ cười : “Cậu rất giống bố.”

Lí Cẩm Khang thở dài : “Tôi thừa nhận tính tôi rất giống bố, tuy nói người bên cạnh không có ai nhưng vừa tốt nghiệp tôi đã cùng người nhà công khai, bố chưa đến một ngày thì cũng đã tiếp nhận rồi, mẹ thì vẫn còn gay gắt, nên mấy lễ mừng năm mới này tôi vẫn chưa dám về nhà, trở về sẽ lại bị đuổi đi, bố đảm bảo với tôi, trong vòng năm năm nữa sẽ khiến mẹ chấp nhận.”

Thư Thích cười nhạo hắn : “Đứa con bất hiếu.”

“Chuyện này thật là bó tay, tôi cuối cùng cũng không thể đi hủy hoại cuộc đời con gái người ta mà kết hôn, hơn nữa mẹ tôi dù ăn nói chua ngoa, bố tôi nói với tôi mấy năm nay tôi gửi về cái gì, mẹ đều giữ như báu vật, đành phải chờ mẹ tôi chấp nhận.”

Ánh mắt Thư Thích mang theo quang mang, tựa như có vài phần hâm mộ.

Lí Cẩm Khang hé hé miệng, nhẹ nhàng đưa tay bắt lấy tay Thư Thích : “Thư Thích, cậu”

“Muốn hỏi cái gì?” Thư Thích khẽ liếc, ném cho hắn dư quang nơi khóe mắt.

“Cậu cũng là con gì?” Từng ngón tay của Lí Cẩm Khang đều phát run.

Anh thẳng thắn gật đầu.

Hắn nhẹ cúi đầu về phía anh : “Cậu còn nhớ rõ, tối hôm qua cậu hát một bài, tên là “Hôm nay em phải gả cho anh” không?”

“Ừ, làm sao?”

“Kỳ thực Kỳ thực tôi lúc ấy chỉ muốn lập tức nói,” Lí Cẩm Khang nuốt nước miếng, khẩn trương lại kỳ vọng nhìn Thư Thích, hoàn toàn khoác bộ dáng hao tổn dũng khí nhất kiếp này của hắn, “Tôi muốn nói, này, cậu gả cho tôi đi!”

Thư Thích lại im lặng, ngay cả ánh mắt hay vùng giữa hai lông mày cũng không chút biến hóa, vừa nãy mang biểu cảm như nào, hiện tại vẫn y nguyên như trước.

Trọng điểm đã nói ra, Lí Cẩm Khang không còn chút tâm trí nào để ý đến tình thế : “Thư Thích, tôi sẽ đối tốt với cậu, sẽ nấu cơm cho cậu, nghe lời cậu nói khi cậu không vui, ở cùng cậu lúc cậu cần, làm tài xế cho cậu, giúp cậu gánh vác một phần trách nhiệm, cũng cậu du ngoạn” Hắn đã sắp nói năng lộn xộn hết cả lên rồi.

Thư Thích như một ông cụ, dựa lưng vào tường, nhìn Lí Cẩm Khang, ẩn sâu trong đôi mắt lóe lên chút tiếu ý : “Nhiều lời vô ích, tôi hỏi cậu a, bao ăn bao ở sao? Bao nội trợ việc nhà sao?”

Lí Cẩm Khang liều mạng gật đầu rồi lại gật đầu.

Anh gõ một cái vào đầu tên kia : “Cậu cho rằng ai cũng như cậu, vô tâm vô phế, không đối với cậu có tâm tư, tôi sẽ ngóng nghênh ở nhà cậu làm Bá Vương sao?”

Tên ngốc vô tâm vô phế lúc này lại bị hạnh phúc làm cho tan rã hết thần kinh và não bộ, sắp hồ đồ luôn rồi : “Thư Thích Cậu đây là đáp ứng có đúng hay không?”

Anh thở dài : “Này!”

“Hử.”

“Có chút chuyện tôi phải nói trước.” Thư Thích cũng hơi do dự, “Tính cách của tôi không được tốt lắm, tôi cũng không phải thực hi vọng vào tình yêu.” Nói trắng ra chính là vừa không được tự nhiên lại vừa không tin tình yêu.

Lí Cẩm Khang bày vẻ mặt thành tín nhất trông mong thủ trưởng tiếp tục phán xét.

“Cho nên tôi đối với chuyện chúng ta có thể đi được bao lâu một chút tự tin đều không có.”

Lí Cẩm Khang gật đầu, tiếp tục mang theo mong đợi mà chờ Thư Thích, đến đây đi, có bao nhiêu con mãnh thú hay bao nhiêu dòng nước lũ dù có đến tận cửa, đồng chí Lí Cẩm Khang hôm nay cũng không sợ, sẽ đánh bại hết, lực công kích không phải bình thường.

Thư Thích lại đập vào đầu hắn lần thứ hai : “Đồ ngốc, tôi nói xong rồi, cậu không có ý kiến gì sao?!”

Đồ ngốc lúc này mới kéo được hồn trở lại, hóa ra đồng chí thủ trưởng dừng lại không phải là để chuẩn bị lấy hơi mà là đang đợi mình nói tiếp.

Lí Cẩm Khang đã phá mất bầu không khí tươi đẹp mấy phút trước, thành công để Thư Thích trở nên điềm đạm, êm dịu, ôn hòa đầu phải dễ.

“Thư Thích, tôi Chúng ta tiến đến đi, tôi cam đoan, tôi sẽ cho cậu lòng tin! Thực sự!” Lí Cẩm Khang buông tay Thư Thích ra, ôm chầm lấy người. Thật ra người vừa mới hứa kia vẫn đang trong tình trạng hư hư thực thực, tối hôm qua vẫn còn là quan hệ thuần khiết, đến lúc này hai người đã coi như là có JQ người tình ta nguyện rồi. Đồng chí Lí như lọt vào trong sương mù, chỉ có điều kẻ ngu si cũng biết phải bảo trì thăng lợi.

“Có thể ăn cơm được chưa?” Thư Thích trừng mắt lườm cái tên ngu ngốc nào đó không hiểu cái gì là phong tình. Chỉ biết ôm một cái thôi sao?!

Đồng chí Lí Cẩm Khang dường như chỉ muốn đứng trông theo người ta cuối cùng cũng hồi phục lại nguyên hồn, nhanh chóng chuyển hai tay xuống hai bên hông Thư Thích : “Cậu chờ một chút, lập tức có liền.”

Thở lộ xong xuôi, không có tặng hoa dưới trăng cũng không chút gì gọi là nhu tình mật ý, thậm chí lời ngon tiếng ngọt cũng không có, đồ ngốc họ Lí dùng một bàn ăn chiêu đãi tình nhân chính thức bị câu đến nhà.

Việc này chính là sự khởi đầu, Lí Cẩm Khang cảm giác chính mình có thể trong mộng mà cũng cười tỉnh lại. Đương nhiên vấn đề quan trọng vẫn tồn tại, ví dụ như bất an của Thư Thích. Hơn nữa khẩu khí của Thư Thích cũng quá bình tĩnh, đối lập với đồng chí Lí Cẩm Khang nội tâm đã muốn nhảy loạn cào cào lên rồi, còn Thư Thích thì quá lãnh đạm, hờ hững.

Đồng chí Lí vừa đau lòng, vừa sục sôi ý chí, âm thầm quyết định về sau ở chung phải đem Thư Thích chiều cổ đặc biệt khiến người ta vô ưu vô tư mới được.

17. Chương 17: Tai Họa Do Đám Hồ Bằng Cầu Hữu

Hai người ngửa bài, nhưng tựa hồ như phương thức bên nhau vẫn không có gì thay đổi, nếu không chú ý tên ngốc nào đó vui mừng như vừa vượt qua đại nạn thì cũng chẳng ai dám tin. Thư Thích làm Bá Vương ở nhà Lí gia càng thêm hợp tình hợp lý, hoàn toàn hưởng thụ đãi ngộ với đại thiếu gia, làm Bá Vương được người hầu hạ là lẽ tự nhiên.

Lí Cẩm Khang vốn đang lo âu chuyện trường học của Thư Thích, chỉ có điều Thư Thích cũng đã tốt nghiệp tiến sĩ, bây giờ đã tự do thực sự, chỉ cần chờ đến lúc bảo vệ là được.

Cứ trong sự hài hòa như vậy, thời gian trôi qua đã đến thứ tư, Lí Cẩm Khang vừa tan sở đã chạy vội về nhà đón Thư Thích, rồi hai người lại cùng nhau đến Phúc Khang Cư.

Khi hai người đến nhà hàng, trên bàn ăn mới có Cảnh Viễn Phàm và Tiểu Tần mắt to trừng mắt nhỏ. Tiểu Tần phát hiện hai người vào cửa liền đứng dậy rót trà đãi khách. Lí Cẩm Khang kéo ghế cho Thư Thích rồi tự bản thân ngồi xuống bên cạnh anh : “Tiểu Tần, Viễn Phàm, các người đến thật sớm a.”

“Làm chủ nhà nha, chung quy lại cũng không thể để các người ngồi chờ.” Tiểu Tần đỡ đỡ chiếc kính không độ, trên mặt vẽ lên nụ cười nhàn nhạt nhưng lại hiển lộ vẻ sầu thảm.

Cảnh Viễn Phàm lấy một bao thuốc từ trong túi áo ra, đang định châm lửa hút lại thấy ba người bên cạnh, vẫn là phải đứng lên : “Tôi ra ngoài hút điếu thuốc.”

Lí Cẩm Khang chờ Cảnh Viễn Phàm ra ngoài mới quay đầu lại xem Tiểu Tần : “Viễn Phàm trên người đều là mùi khói, gần đây sao lại hút nhiều như vậy.”

Nét cười nơi khóe môi Tiểu Tần dần trở nên yếu ớt : “..... Chắc do công việc bận rộn đi.”

Lí Cẩm Khang thở dài : “Trước kia còn có cậu giúp nó, hiện tại Ài”

Thư Thích nhẹ khụ hai tiếng : “Này, anh có hút thuốc không?”

Lí Cẩm Khang không hiểu nỗi suy nghĩ của Thư Thích, vội vàng lắc đầu : “Anh không phải làm xã giao, dĩ nhiên là không hút thuốc.”

Thư Thích vô cùng thỏa mãn : “Tốt lắm, sau này cũng đừng hút.”

Lí Cẩm Khang chỉ biết gật đầu.

Tiểu Tần nhìn hai người với ánh mắt ước ao thêm muốn, nhưng cái gì cũng không nói.

Lí Cẩm Khang cũng không dám lên tiếng, xem tình trạng hiện giờ, Viễn Phàm đại khái là vẫn không chấp nhận.

Ba người lại lẳng lặng uống trà, không ai phát ra âm thanh cho đến khi hai người Tiểu Tuyền và Đường Nghiêu xuất hiện. Đường Nghiêu vừa vào cửa liền lên tiếng : “Nga, sư huynh đã đến a. Viễn Phàm đâu?”

Tiểu Tần không trả lời khiến Lí Cẩm Khang bất đắc dĩ đành thay người chịu trận : “Ra ngoài hút thuốc rồi.”

Đường Nghiêu lộ vẻ ghét bỏ : “Người này nghiện thuốc lá càng lúc càng nặng, Tiểu Tuyền nhà chúng ta cũng đã bỏ thuốc mà tên đó còn nghiện như vậy.”

Tiểu Tuyền lạnh lùng cười trào phúng : “Không biết suy xét.”

Tiểu Tần lúc này mới bày ra bộ dáng chủ nhân đãi khách, nhẹ giọng tiếp đón mọi người nhập tiệc : “Đồ ăn sẽ được đưa lên ngay, lập tức là có thể ăn, không đủ thì gọi thêm, mọi người muốn uống rượu gì?”

Ngay lúc này Viễn Phàm cũng tiến vào, xa xa ngồi lại vị trí cũ của mình, thả chiếc áo vest lên chỗ tựa, vừa vịn cùng Tiểu Tần mặt đối mặt.

Lí Cẩm Khang lắc lắc tay : “Tôi không uống rượu lát nữa còn phải lái xe.”

“Anh cũng vậy.” Tiểu Tuyền cũng đem chén rượu trước mặt rút lui.

Tiểu Tần kéo kéo khoe miệng, nở một nụ cười : “Mọi người Li rượu ly biệt mà cũng không uống.”

Đường Nghiêu trong lòng bất mãn : “Cậu không phải là chỉ trở về một năm thôi mà, cái gì mà li rượu ly biệt.”

Tiểu Tần nghiêm túc chọn mấy loại rượu có giá cả tương đối cao, đáp : “Lúc này thực sự là rượu ly biệt, tôi lần này quay về Thành Đô sẽ không quay lại Bắc Kinh nữa.”

“Cái gì?” Cảnh Viễn Phàm lại là người đầu tiên lên tiếng, “Cậu sẽ không trở về Bắc Kinh? Cậu sao lại chưa từng đề cập qua?”

Tiểu Tần cười cười : “Hôm nay xem như là chính thức thông báo cho mọi người đây.”

Đường Nghiêu cũng rất bất ngờ : “Tiểu Tần, cậu Cậu ở Bắc Kinh đã rất vất vả gây dựng sự nghiệp.... Hiện tại quay về Thành Đô không thấy đáng tiếc sao?”

Lí Cẩm Khang cũng phụ họa : “Đúng vậy, chúng tôi còn có mấy người, cậu thì một mình hoàn toàn kiếm từ xe đến nhà cửa, liệu mạng lâu như vậy mà cứ thế vứt bỏ....”

Tiểu Tần so với bọn họ càng nở nụ cười thoải mái : “Phòng ở tôi đã xử lý xong rồi, Viễn Phàm bên kia Tôi cũng coi như rút lui một phần, không có tôi vẫn có thể vận hành tốt. Hiện tại quay về Thành Đô kiếm việc cũng không khó, tôi cảm thấy rất tốt. Ngày hôm qua cũng đã cùng các bạn bè cộng sự uống với nhau một bữa, hôm nay cùng mọi người vịn lần không thể khách khí.”

Tiểu Tuyền cũng gật đầu đồng ý : “Tiểu Tần, em trở về nhà, cô cũng sẽ rất vui mừng, lúc trước em đi, bọn họ cũng rất lo lắng.”

Tiểu Tần miễn cưỡng cười nhạt : “Mẹ em chỉ sợ em ở bên ngoài ăn không được, kỳ thực em cũng đâu có khó ăn đến thế a. Anh Tuyền, mấy năm ở Bắc Kinh cảm ơn anh đã chiếu cố em, kính anh một ly.” Tiểu Tần nói xong liền ngửa đầu uống cạn chén.

Tiểu Tuyền cũng lấy trà thay rượu, nhấp một ngụm : “ Anh làm ca cũng thật hồ thẹn. Công việc hay cái gì cũng chưa từng giúp đỡ được em. May mắn là Tiểu Tần mạnh mẽ, cũng coi như một thân áo gấm về làng. Trở về cũng tốt.”

Cảnh Viễn Phàm ở một bên nghe được, hai mày nhíu chặt.

Lí Cẩm Khang cũng thấy sững sờ, Tiểu Tần người này tửu lượng cũng quá cao đi? Trong lời nói của Tiểu Tuyền thì đều ẩn ẩn dao găm thuốc súng, không tránh có phần hối hận khi mang Thư Thích đến đây, trận

chiến này có chỗ nào giống một buổi liên hoan, rõ ràng mà một bữa ăn để giãi cá chém thớt mà. Chỉ có điều nhìn Thư Thích một lòng một dạ tập trung tinh thần ăn uống, ngay cả liếc mắt một cái cũng không thêm, Lí Cẩm Khang cũng yên tâm một chút.

Tiểu Tần hết kính Tiểu Tùy, lại đem chén rượu hướng về Đường Nghiêu : “Đường Nghiêu, xét cho cùng thì anh cũng là chị dâu của em, cạn chén nhé?”

Đường Nghiêu hơi hơi nhú mi, không nhìn ra được là làm sao hay đang luyến tiếc Tiểu Tần, bưng một ly đầy cùng Tiểu Tần cùng ly : “ Tiểu Tần, trở về mọi thứ đều hài lòng.”

Tiểu Tần ung dung đáp lại : “Chắc chắn, mọi thứ đều hài lòng.”

Lí Cẩm Khang chờ Tiểu Tần uống hết, không đợi cậu rót đầy rượu liền bê chén trà của bản thân : “Tiểu Tần, thuận buồm xuôi gió, tôi uống trà, cậu cũng không cần uống rượu, sẽ tổn hại sức khỏe.” Ngửa đầu liền cạn chén.

Thư Thích cũng nhẹ nhàng cầm cốc bia : “Tôi dùng bia, cậu thích gì cũng được, đi đường cẩn thận.”

Tiểu Tần dường như thật là cao hứng : “Cẩm Khang thật có phúc khí. Hôm nay chén rượu này tôi dù thế nào cũng không thể tránh.” Nói rồi cậu uống liền một lúc hai chén đầy. Uống xong liền ho một trận dữ dội.

Lí Cẩm Khang thấy mà kinh hãi, tửu lượng dù tốt thế nào cũng không nên uống như vậy a. Thoạt nhìn tình trạng sức khỏe của Tiểu Tần, chung quy lại vẫn là đau khổ tích tụ không tan, trong tâm chỉ sợ là vô cùng thống khổ.

Cảnh Viễn Phàm không đợi Tiểu Tần trì hoãn, nâng hai chén rượu đi đến trước mặt Tiểu Tần, buồn bực trong chốc lát mới mở miệng : “Không đi không được sao?”

Tiểu Tần cúi gầm mặt xuống, lặng lẽ lắc đầu.

Cảnh Viễn Phàm uống cạn chén của chính mình, còn không đợi Tiểu Tần tiếp nhận chén trên tay đã tự mình uống luôn cả chén của Tiểu Tần : “Tiểu Tần Tôi, đối với cậu không”

“Ài, anh sao lại uống cả phần của tôi, sắp tâm ép tôi cũng phải uống hai chén đây mà!” Tiểu Tần nhanh chóng cắt đứt lời nói của Cảnh Viễn Phàm, “Hôm nay uống cho thật đã, sau này chưa hẳn đã còn cơ hội.”

Lí Cẩm Khang dứt khoát không nhìn tới hai người đang cùng ly một cách mệt mỏi kia, chuyên tâm gấp rau, rót trà cho Thư Thích. Anh giương mắt nhìn hẩn một cái, rồi lại cúi đầu tiếp tục nhiệm vụ, cái Phúc Khang Cư gì gì đó làm ăn không tồi, quả thực là không chút phụ lòng cái giá cả của nó.

Thư Thích đặc biệt chung tình với món lươn. Đó cũng là món anh ăn được nhiều nhất. Lí Cẩm Khang âm thầm ghi nhớ gia vị cùng hương vị đặc trưng của chúng. Phòng bếp Lí gia hẳn là có thể cho ra món ăn như vậy đi.

“Mòn tôm nướng này không ngon bằng anh làm.” Thư Thích làm hết phận sự biểu dương đầu bếp nhà mình.

Lí Cẩm Khang vừa lòng vừa ý : “Rất biết phân biệt, đó là cách làm gia truyền đấy.”

Thư Thích cười cười giễu cợt hẩn : “Anh lừa người à.”

Bữa tiệc này đại khái là chỉ có Thư Thích ăn đến thư sướng cả người, Lí Cẩm Khang ở một bên bận rộn hầu hạ, Đường Nghiêu thấy Tiểu Tùy không được tự nhiên cũng không có tâm tình ăn cơm, về phần Cảnh Viễn Phàm và Tiểu Tần, phiên muộn ngồi uống, căn bản là không chạm đến đĩa.

Tiểu Tần mở to mắt đục ngầu đi thanh toán, Tiểu Tùy đi theo đỡ cậu thì Tiểu Tần lại vùng vẫy, xoay người chạy về chỗ ghé lòi ra một cái vali : “Nhà của em đã xử lý xong, mấy ngày nay bận thu dọn một chút.”

“Không phải này kia cậu mới bay về Thành Đô sao?” Lí Cẩm Khang nhú mày, mấy ngày này Tiểu Tần muốn đi đâu?

“Đúng vậy.” Tiểu Tần bước đi có điểm loạn choạng, nhưng nói chuyện vẫn rất lưu loát : “Cho nên hai ngày này ở lại khách sạn.”

Nghe thế, tên nát rượu kia liền tức giận, đi qua túm lấy cánh tay Tiểu Tần kháng nghị : “Tiểu Tần cậu được lắm a, bạn bè của cậu đều chết sạch rồi phải không mà cậu muốn đi khách sạn?”

Sắc mặt Tiểu Tùy cũng mau thuận, anh là định đưa Tiểu Tần về nhà mình.

Cảnh Viễn Phàm thấy Tiểu Tần không trả lời càng thêm bất mãn, trực tiếp kéo người ra ngoài : “Không phải, không phải chỉ vài ngày sao, ở chỗ tôi! Cũng không phải không có, không có một gian phòng cho cậu ngủ!”

Hai vành mắt Tiểu Tần nhanh chóng chuyển hồng, hung hăng đẩy Cảnh Viễn Phàm một cái : “Giả bộ?! Giả bộ như chưa từng xảy ra việc gì, trốn tránh tôi lâu như vậy là ai hử!”

Mấy người đứng ngay tại bên cạnh đồng bàn ghế, tới tới lui lui khiến tất cả khách khứa đều đổ dồn hai mắt hướng về bên này. Tiểu Tùy kéo Tiểu Tần, Lí Cẩm Khang ngăn trụ Cảnh Viễn Phàm, hai người không phải người yêu, sao cứ nhiên lại thành vai vô phụ thế này?

Cảnh Viễn Phàm dựa vào hơi say, gạt Lí Cẩm Khang lao tới bên người Tiểu Tần : “Lão tử! Lão tử mới không giả bộ, đi, đi nhà của tôi, xem, xem xem lão tử có phải là giả bộ hay không!”

“A,” Tiểu Tần lạnh lùng cười khẩy, “Đi.”

Hai người kia cứ vậy liền kề vai sát cánh ra cửa khách sạn bắt taxi ngênh ngang mà đi, lưu lại bốn người hai mặt ngơ ngác nhìn nhau. Người bên này cản không được, không cản cũng không được. Ngăn lại thì sao chứ, vạn nhất phá hủy nhân duyên của hai người thật không phải tội lớn sao. Chính là không cản, vậy để hai cái tên say xỉn kia với nhau sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Tiểu Tùy nhìn vali bị vứt dưới đất : “Cái này chúng ta cầm đi thôi, Cẩm Khang, các ông cũng về đi.”

Lí Cẩm Khang gật gật đầu, đưa Thư Thích ra lấy xe.

“Này, hai người kia sao lại thành ra thế này a?” Thư Thích tựa người vào lưng ghế, cơn no rượu say mới tò mò hỏi.

Lí Cẩm Khang xoay người sang cài dây an toàn cho anh, dọc đường đi lại ngồi kể chuyện hai người kia tưởng tượng rõ ràng cho người kể bên.

“Tiểu Tần phải quay về Thành Đô, vốn ban đầu là hai người họ hợp tác làm ăn, Tiểu Tần vừa đi, vài năm tâm huyết đều hóa thành bọt nước, mang về chính là một thân một mối.” Hoặc là một trái tim tràn đầy vết thương không thể lành lại.

Thư Thích hơi đăm chiêu : “Không nhìn ra anh cũng rất thương xuân nhớ thu.”

Lí Cẩm Khang hàm hậu mà cười. Thương xuân nhớ thu thì không hẳn nhưng hình như có chút cảm khái bồi ngủi mà thôi.

18. Chương 18: Phẩm Chất Tốt Gặp Biến Không Loạn

Khi xe chạy đến giao lộ, Thư Thích đột nhiên lên tiếng : “Rẽ trái.”

“A?”

“Em quay về trường học.”

Lí Cẩm Khang ra vẻ hậm hực : “Nga. Bất quá đồ dùng của em không phải đều ở chỗ anh sao?”

Thư Thích chống tay nâng cằm : “Đồ gì?”

Không phải là một bộ quần áo và đồ dùng hàng ngày sao. Lí Cẩm Khang không hé môi, theo phân phó đưa người về cửa gần ký túc xá của bọn họ.

Xe vừa mới dừng lại, điện thoại của Thư Thích liền vang lên. Lí Cẩm Khang đem người ấn lại trong xe, đứng ngoài trời mà nghe điện thoại, tay không phải là sẽ đông lạnh hết sao.

“Điện thoại của ai vậy?” Lí Cẩm Khang vừa nói vừa giúp Thư Thích tháo dây an toàn.

“Bạn cùng phòng, “Thư Thích nhìn Lí Cẩm Khang, trong nháy mắt lóa lên ý cười nơi khóe mắt, “Hắn đang nói là quên chìa khóa, lầu cao mà lại buồn ngủ, đang lo không vào được ký túc xá đây.”

Lí Cẩm Khang cúi gầm đầu.

“Này, anh không tiễn em vào sao?” Thư Thích khoan khoái đưa tay chọc chọc tay hắn.

Lí Cẩm Khang đáp ứng một tiếng rồi đem người đưa đến tận chân ký túc. Tình trạng đèn đuốc toàn bộ lầu nghiên cứu sinh vẫn còn sáng trưng, Thư Thích quét thẻ từ mở cửa rồi lại đột nhiên dừng lại.

“Làm sao vậy?” Lí Cẩm Khang một bộ khó hiểu nhìn anh.

Thư Thích quay lại nhìn vào mắt hắn : “Qua đây.”

Lí Cẩm Khang mờ mịt, không hiểu chuyện gì, bất quá vẫn theo bản năng đi đến trước mặt Thư Thích. Anh đứng trên bậc tam cấp, vừa vặn bù đắp độ cao chênh lệch giữa cả hai. Thư Thích nhẹ cúi xuống, ở trên miệng của Lí Cẩm Khang cắn mạnh một ngụm : “Đồ ngốc.” Máng xong liền mặc kệ tên ngốc đang ngán ngơ liền quay người đẩy cửa lên lầu, thẳng cho đến khi bóng lưng cũng không còn thấy.

Đồ ngốc lúc này mới kịp nhận ra mình đã bị khinh bạc, nhìn trái nhìn phải đều không thấy ai, may mà lúc đó không có người.

Đồ ngốc liếm liếm môi, tâm tình vui sướng xoay mình quay về xe, lái xe về nhà.

Điện thoại tra hỏi của Đường Nghiêu rất nhanh đã gọi đến. Lí Cẩm Khang vừa mới về đến nhà, đánh răng được một nửa thì di động đã kêu lên không ngừng. Lí Cẩm Khang vội vàng nhỏ đám bột trong miệng, tiếp điện thoại.

“Cẩm Khang!”

“Đây, làm sao vậy?”

“Nói, ông cùng học trưởng của tôi là sao hả?” Đường Nghiêu bên kia vừa mới tắm rửa xong, đánh lên giường một cái.

“Cái gì hả?”

“Giả ngốc cái gì?! Lần trước sinh nhật tôi vẫn còn mập mờ, hôm nay đã rõ ràng mang người đến tiệc tiễn Tiểu Tần, nói, học trưởng của tôi sao lại đến ?”

“Bởi vì Tiểu Tần mời cậu ấy a.”

Đường Nghiêu lại đập một cái, vừa hay đạo vào cái gối trên đùi : “Thiết, các ông không có JQ thì Tiểu Tần sẽ mời học trưởng sao? Tôi không dám hỏi học trưởng nên mới hỏi ông, nói mau nói mau, các ông không phải là thông đồng cấu kết chứ?” Nga, bạn học Đường Nghiêu đúng là đối với sư huynh của mình tôn sùng mù quáng a.

“Cậu ấy đáp ứng rồi thử xem.” Lí Cẩm Khang đành đầu hàng.

“Nga Cẩm Khang, ông được lắm. Mới nói ông nên tìm một người bạn đời, ông liền tìm được! Tìm thì thôi đi lại còn cao tay tìm được đúng Đại sư huynh mắt cao hơn đầu của chúng tôi!”

“Đại sư huynh?”

“Ừ, anh ấy là học sinh đầu tiên của lão thầy rùa biển dạy chúng tôi, học sinh giỏi nhất. Ài, đừng nói sang chuyện khác, ông làm sao nhận thức học trưởng.”

“Võng phối a, chúng tôi nhận thức đã lâu.” Tính đúng ra cũng khoảng tầm ba năm đi.

“Như vậy cũng được?! Học trưởng mà lại yêu trên mạng a!” Tiếng Đường Nghiêu hét lên chói tai.

“Ông trấn tĩnh một chút đi a.” Đừng đem người của tôi hù cho chạy mất.

Đường Nghiêu lại lên cơn bát quái : “Ài, học trưởng của tôi là 0 hay là 1?”

“Ách Tôi cũng không xác định.” Dù sao Lí Cẩm Khang cũng cảm thấy trên hay dưới cũng không phải là vấn đề, tuy rằng chính mình vẫn được bọn họ xét là công âm chính cống, chỉ có điều Thư Thích muốn như nào bản thân đều có thể chiều ý. Đương nhiên với điều kiện của bản thân mà nói, Lí Cẩm Khang vẫn là có khuynh hướng lên mặt trên đi.

“Không xác định? Các ôngcòn chưa có làm?”

Ông còn có thể trực tiếp hơn sao? Lí Cẩm Khang đau đầu bó tay : “Ông có ý kiến gì?”

“Cẩm Khang! Tôi nghiêm túc mà nói là ông rất không chủ động!”

“Cáp?”

“Học trưởng của tôi tuyệt đối là vạn năm cấm dục, ông cứ nhiên lại không nhớ rõ mà chủ động tiến lên! Vấn đề tính phúc đó đồng chí!” Đường Nghiêu vô cùng đau lòng nuối tiếc, “Tuyệt đối chí ít cũng phải có một lần chủ động a!”

“.....Nghiêu Nghiêu, ông rất kích động đi?” Lí Cẩm Khang đỡ trán thở dài, “Còn có a, ông cùng Tiểu Tuy là ai chủ động?”

“.....Kháo.”

Điện thoại bên kia đột nhiên truyền đến vài tiếng thở dốc mờ ám, sau đó lập tức bị cúp máy.

Phỏng chừng Đường Nghiêu kia là tự chuốc họa vào thân, tự dâng mình lên miệng cọp rồi. Lí Cẩm Khang tắt máy điện thoại. Kỳ thực cũng không phải hắn không nghĩ đến phương diện này, nhưng là thái độ của Thư Thích khiến Lí Cẩm Khang có chút nhầm mắt đưa tay, chỉ sợ tiến lên một bước sẽ làm cho người ta mích lòng bỏ đi. Hắn nhớ tới những bộ tiểu thuyết mà hắn đã từng phối qua, bề ngoài đều là sau khi bày tỏ liên lần lên giường, thậm chí ngay cả muốn biểu lộ cũng lẫn trên giường để bày tỏ, không khỏi cười hắc hắc, mấy cái loại tiểu bạch thụ, thánh mẫu thụ, đại hiệp giáo chủ thụ gì gì đó, đều không thể cùng so sánh với Thư Thích!

Lí Cẩm Khang nhắm nhắm lời một bài ca, thư thả quay về toilet tiếp tục công việc đánh răng, tình cảm chưa ổn định, đồng chí còn cần nỗ lực a.

Sửa soạn xong xuôi cũng đã gần đến giờ đi ngủ ngày thường, thế nhưng trong khoảng thời gian này, Lí Cẩm Khang vẫn trong tình trạng hăng tiết gà như như gặp được chuyện mừng, ngủ muộn dậy sớm vẫn có có tinh thần gấp trăm lần. Hắn đáng lẽ đã đến giờ đi ngủ nhưng lại chạy đến mở máy tính. Lúc này mới phát hiện ra diễn đàn nội bộ đang tán gẫu về đề tài gì đó mà khí thế sôi nổi ngất trời. Từ khi đối với Thư Thích sản sinh tâm tư, Lí Cẩm Khang thừa nhận, tình cảm đối với cái diễn đàn nội bộ này cũng sâu đậm hơn nhiều.

Đạo Tước Diện : Cư nhiên đều còn onl a.

Tiểu Trùng Tử : Lão đại, anh không nên ngại biện, anh cả bản không phải là công 0.

Tiểu Trùng Tử : A Công quân!

Lạc Vũ Vô Thanh : Công quân ~ Lão đại, anh ấy nói anh ấy không phải là thụ =0=

Ba Tường Quân : Cô cút đi!

Đạo Tước Diện : Chân tướng trọng tâm câu chuyện.

Ba Tường Quân : Không còn sớm, đều đi ngủ đi.

Tiểu Trùng Tử : Lão đại, người ta ngày mai không cần dậy sớm.

Lạc Vũ Vô Thanh : Giận, Chị đây ngày mai phải dậy sớm tiếp giá 0 Ông chủ cũng không cần một tuần đi tuần tra một lần chứ a, lệ rơi đầy mặt.

Đạo Tước Diện : Đều ngủ đi, giữ gìn làn da, hắc hắc.

Tiểu Trùng Tử : Công quân, lời này anh nói hắn là nên nói với lão đại chúng tôi

~Lạc Vũ Vô Thanh : Lão đại, anh xem công quân cũng khuyên anh phải bảo vệ da dẻ, các anh hắc hắc.

Tiểu Trùng Tử : Lão đại, anh phải cố gắng a! Nếu như công quân ruồng bỏ anh thì sao bây giờ!

Ba Tường Quân : Anh ta dám!

Lạc Vũ Vô Thanh : Gàò khóc, ngao, Lão đại, anh đã thú nhận không chút kiêng dè mối quan hệ của cả hai rồi =0=

Đạo Tước Diện : = =

Mới được có một lát, lúc Lí Cẩm Khang cùng Đại Nữ Nhị Nữ phân biệt dùng QQ riêng nói chuyện một lúc, khẩu khí ngữ điệu thói quen linh tinh các loại đều có một loại ẩn ý, đến khi Lí Cẩm Khang chứng kiến hai người trong Q riêng phát hai câu giống nhau như đúc “Chúc mừng công quân (Ồm quyền)” thì chấm mồ hôi, may mắn là kiểu chữ của hai người khác hẳn nhau.

Lí Cẩm Khang hồi đáp từng câu cảm ơn trong Q riêng của từng người, lúc này mới phát hiện ra ba người chơi chung vô cùng thẳng thắn. Ít nhất các câu trả lời của Thư Thích cũng chưa từng có ý định che giấu hay trốn tránh.

Tiểu Trùng Tử : Ghen tị chết người ta a. Mới đầu năm chúng ta mới ước định cùng làm khuê nữ ở giá, hiện giờ lại chỉ còn em cũng Nhị Nữ vẫn như cũ trông khuê phòng trống vắng, lệ rơi lã chã TOT

Lạc Vũ Vô Thanh : Lão đại trước đây chỉ là lão đại của chúng ta, thêm nữa thì cũng chỉ là sama của fan, hiện tại lão đại chỉ là thụ mà công quân nuôi trong nhà, nhân tiện mang theo lão đại của chúng ta TAT

Ba Tường Quân : Đêm nay đủ rồi a, hiểu chưa?

Tiểu Trùng Tử : Hiểu! Nhị Nữ cùng đi ngủ đi, chúng ta dành giường đơn gối chiếc mất ngủ để hai người bọn họ tiếp tục thể giới hai người đi TOT

Lạc Vũ Vô Thanh : Lão đại hôm nay không ở nhà công quân sao? 0. 0

Tiểu Trùng Tử : Ngốc, cho nên bọn họ mới muốn ở trên mạng gần nhau hơn a.

Lạc Vũ Vô Thanh : Gàò khóc, ngao, đã hiểu! Đại Nữ ngủ ngon, lão đại và công quân ngủ ngon.

Ba Tường Quân : Đều ngủ đi, ngủ ngon.

Diễn đàn cuối cùng cũng tĩnh lặng trở lại thì Lí Cẩm Khang lại nhận được tin tán gẫu tư.

Tiểu Trùng Tử : Công quân, anh cần đặc biệt chú ý chăm sóc lão đại chúng tôi nha, lão đại vô cùng yếu đuối, mỏng manh, miễn cảm đó TOT

Lạc Vũ Vô Thanh : Chúc mừng công quân, chuyện này mong hãy tiếp tục nỗ lực (^o^)/~ Lão đại xù lông, vẫn là tương đối dịu ngoan, dứt khoát là một cực phẩm nam nhân, công quân hãy từ từ uốn nắn lão đại.

Lí Cẩm Khang lại phân biệt trấn an hai cô, trong lòng vẫn là rất biết ơn các cô dāvì lão đại của mình mà can đảm.

Hai người kia cũng rất nhanh là rời mạng, ngày mai Lí Cẩm Khang còn phải đi làm, cùng Thư Thích tùy tiện hàn huyên mấy câu liền bị đối phương đuổi xuống.

Hắn trong lòng thư thái tiến vào ổ chăn, nói như thế nào, Thư Thích cũng đã ở trước mặt Đại Nữ, Nhị Nữ ngầm thừa nhận quan hệ của cả hai a. Lúc này đây, Lí Cẩm Khang mới cảm nhận được sâu sắc sự thật.

Từ khi hai người bắt đầu quyết định thử một chút, hình thức bên nhau của cả hai cũng không có gì biến hóa, vẫn y như cũ, một người cam tâm tình nguyện chăm sóc mà người kia lại được chiều cổ đến tự do thoải mái, trực tiếp dẫn đến việc Lí đồng chí cũng không có xác định rõ ràng cảm giác quan hệ hai người đã biến đổi theo chiều hướng sáng lạn.

Mà giờ phút này đây, chuyện xưa một lần nữa được nhắc đến, những lời đối phương hay nói kia lại tràn đầy cảm giác bất đồng. Trước kia là coi khinh và không thêm đếm xỉa, hiện tại rõ ràng là ngầm ngầm thừa nhận. Loại hình bức cung của kẻ thứ ba đã hoàn toàn thức tỉnh Lí Cẩm Khang, những ước vọng ngày trước và các vụ scandal, chính tại khoảnh khắc này đây đã hóa thành sự thật, mà những tâm tưởng vui sướng ở

thời khắc thổ lộ thành công đã tiến vào chiếm giữ từng tế bào, từng tác cơ thể, thẳng cho đến lúc này, hần mới chậm rãi cảm nhận thực rõ ràng.

Tính toán không ít trong cái vòng phối gian gian khổ khổ nhiều năm, chơi giả làm thật chỉ sợ cũng không có mấy người. Không kể đến các lần gặp dịp thì chơi, nói đến tình cảm chân thành cũng không chỉ có mình Lí đại ngốc này, thế nhưng nghĩ đến hai người thanh đôi, mà Thư Thích lại là nhân vật chính, Lí Cẩm Khang vẫn là ở trong ổ chăn không nhịn được cười trộm thỏa nguyện.

Kỳ thực ra nói là thử xem, nhưng trong thâm tâm mình, hần vẫn biết Thư Thích là đối với tình yêu có chút tiêu cực nên mới ra đề nghị nhượng bộ như vậy. Thử xem? Làm sao có thể chỉ là thử được, dù thế nào cũng phải dốc cạn sức lực buộc chặt người ta bên người a!

19. Chương 19: Ọi Thứ Được Vạch Trần Rõ Ràng

Lúc hai người gặp nhau lần nữa đã là sắp cuối năm rồi. Thành phố Bắc Kinh hoa lệ rơi một trận tuyết lớn, rợp phủ lên từng mái nhà và đường phố, nhiệt độ không khí vì tuyết rơi dày đặc mà hạ xuống âm mười độ. Lí Cẩm Khang tan tầm liền lái xe nhanh chóng về nhà.

Tới đến tiểu khu, Lí Cẩm Khang vừa mới xuống xe liền thấy được Thư Thích toàn thân quần áo dày tròn xoe đng ngồi chồm hổm trên bãi cỏ trước nhà Lí gia, không biết là đang làm cái gì, khi không còn toát ra tia chớp loang loáng.

Lí Cẩm Khang tiến đến phía sau anh, ngồi xổm xuống hỏi : “Đang làm cái gì đây?”

Thư Thích không lên tiếng, dùng ánh mắt ra hiệu hướng về mấy cái dấu tay vô cùng kỳ công in đậm trên tuyết.

Lí Cẩm Khang thò tay ra nắm lấy tay phải nhét trong túi áo khoác ngoài của Thư Thích, lạnh ngắt : “Ngón tay sẽ đóng băng a.”

Thư Thích không chút để ý hần, vẫn như cũ tập trung vào viết viết lên bức tranh thiên nhiên. Hần có chút hiếu kỳ : “Ài, em đang viết cái gì đây?”

“Anh không biết chữ hả? Sao không tự mình xem đi?” Thư Thích không chút khách khí rút phất tay phải đang được ủ trong tay Lí Cẩm Khang, vươn tay mô tả công trình vĩ đại mới hiện lên trên nền tuyết trắng.

Lí Cẩm Khang dựa vào hướng ngón tay Thư Thích chỉ để phân biệt các hình thù để lại, ở xa hình như là một con động vật có vú, ngò, chỉ có thể nói là dường như bởi vì thực sự không thể nhận ra là con mèo hay con chó hay là một loài động vật có bốn chân nào khác. Vì để không làm phiền Thư Thích bên cạnh mắt tập trung, Lí Cẩm Khang lời nhận xét nào cũng không nói.

Gần chỗ anh mờ hồ là chữ trung, chữ của Thư Thích tựa hồ như so với anh cũng không khác lắm. Cứ việc khoa tay múa chân chỉ chỗ trên mặt đất, cũng hoàn toàn nhìn ra được nét bút sắc bén ẩn ẩn lực mạnh mẽ, rất khó tưởng tượng đó là do một con người dáng vẻ thư sinh gầy yếu mảnh khảnh nhưng khô ngò anh tuần viết lên.

Hai chữ “Thư Thích” cô độc, le loi nằm lặng lẽ trên một mảng trắng xóa mênh mông. Lí Cẩm Khang nghĩ suy một lúc, liền thò tay viết. Rất nhanh, ba chữ đặt trước hai chữ Thư Thích vô cùng khí phách, kết lại thành đôi. Hần đối với ba chữ tên mình chỉnh tề in trên tuyết mà tự thấy thỏa lòng thỏa dạ.

Thư Thích đứng một bên liếc mắt một cái rồi lại thu về, cũng không trách cứ Lí Cẩm Khang dùng thứ bút phát non nớt phá hủy toàn bộ tổng thể mỹ cảm. Mà nói đến mỹ cảm, Thư Thích đối với bức tranh kia cũng không phải là vô cùng hài lòng.

Lí Cẩm Khang lại đi qua, lúc này Thư Thích đã viết sắp xong ba chữ “Ba Tường Quân”, bởi vì bút pháp tương đối được trông trải, ba chữ này lại cho cảm giác sắc bén sáng sủa, sống động như thật, rất có thần khí. Thư Thích trộm liếc Lí Cẩm Khang một cái, sau đó liền chụp ảnh lưu ba chữ Ba Tường Quân to dùng vào điện thoại. Lí Cẩm Khang hai mắt liếc nhìn, lần này quả thật không có dũng khí đem tên mình đặt cạnh bút tích của Thư Thích.

Thư Thích xảo quyết cười cười, rồi lại chìa tay viết dưới “Ba Tường Quân” ba chữ “Đạo Tước Diện”. Lí Cẩm Khang chăm chú nhìn biểu cảm trên khuôn mặt anh, trong khoảnh khắc đã quên băng đi hai người là đang đứng giữa trời tuyết lạnh giá. Thư Thích viết xong, ngay lập tức chụp lại ba chữ rồng bay phượng múa, mạnh mẽ khỏe khoắn mấy tấm liên tục.

Chờ Thư Thích chụp xong, Lí Cẩm Khang tràn đầy hào hứng, khắc sâu vào trong tâm khảm sáu chữ kia. Chữ Lí Cẩm Khang không thể nào coi là đẹp dễ nhưng bố cục bức tranh lại trông gọn gàng, phù hợp vô cùng, thậm chí còn chiếm được một tia tán dương lẫn khuất trong ánh mắt của Thư Thích.

Thư Thích lưu xong đồng ảnh chụp liền qua loa xóa đi tên họ hai người trên tuyết, chỉ để lại hai cái ID nổi bật : “Được rồi, đi thôi.”

Lí Cẩm Khang bước nhanh lên trước, dưới sắc trời hôn ám, mờ mịt vươn tay dắt Thư Thích. Hai người hướng về phía khu dân cư, bỏ lại sau lưng sáu chữ đầy khí phách cùng với con vật mà ai có khả năng nhận biết siêu việt mới nhận ra là con mèo con lưu lại tại nền tuyết trắng phiêu diêu.

Ăn xong cơm tối, Thư Thích nhanh chóng đổi hình avatar SK của mình thành ảnh chữ “Ba Tường Quân” trên tuyết ấy.

Lí Cẩm Khang thu dọn sạch sẽ nhà bếp mới thư thả theo kịp bước chân Thư Thích, mở mấy bức ảnh “Đạo Tước Diện” trong máy điện thoại Thư Thích, sửa thành avatar của mình. Đồng thời, khi hai người cùng nhìn danh sách bạn, trong phút chốc chứng kiến nhóm bạn tốt cùng lúc hiện online, thực dễ dàng có thể thấy một đôi avatar chứa tình cảm Cp, không chỉ có avatar giống nhau như đúc, mà người có chút nhãn lực đều có thể thấy đây là bút tích của cùng một người.

Đương nhiên hai CV được coi như là bán tử bán hồng (1) như hai người, đám bạn trong list tuyệt đối không phải là con số nhỏ.

Bất quá cứ như vậy vừa nóng hổi vừa chậm rãi lan truyền. Trong bản ghi chép chọc ghẹo mới nhất của một cô nàng nào đó là “Kinh hãi bắt gặp người nào đó cùng người nào đó vui vẻ để avatar đôi, oa ca ca.”, ngay tức khắc đã có hồi âm viết “Cùng kinh hãi bắt gặp, quả nhiên là chơi giả làm thật sao XD”,. Vì thế bên dưới nổi tiếp nhau hóa thành một chuỗi thảo luận mãnh liệt ——

“Cầu mong được minh bạch, hỏi thường tò mò.”

“Đưa ra gợi ý : Trung khuyến công nào đó và nữ vương thụ nào đó.”

“Nga nháo, JQ này thực là thoát ẩn thoát hiện, chữ này là ai viết đây, ai viết đây?”

“Chữ này cảm giác rất đẹp, rất có lực, cảm giác là bút tích tức giận mạnh tay, cực 3 quả dưa chuột là Đạo Tước Diện viết.”

“Nếu đã có người cực Đạo Tước Diện, vậy chỉ có thể cực Ba Tường Quân, 5 quả dưa chuột! Tỉnh tỉnh a, công âm chưa hẳn là công, thụ âm chưa hẳn là thụ!”

“Kỳ thực có hay không ai nghĩ đến đây là một fan nào viết, phân biệt gửi cho hai vị sama, hai vị sama lại vừa vắn đồng thời đổi avatar?”

“Ngô, nếu là fan viết, thực ra cũng không quá tin tưởng có cô nàng nào lại viết được chữ khí khái đàn ông như thế này a!”

“Cũng không tin, Ba Tường Quân sama cũng ngạo kiều, khó mà tin anh ấy sẽ dùng thứ quà tặng fan viết, hừ hừ”

“Chẳng lẽ là Đạo Tước Diện sama viết cho Ba Tường Quân? Chân tướng, cầu xin chân tướng!”

“Nga nháo, hai vị này thật là diễn giả làm thật đi nhớ tới trong giới võng phối cũng có một đôi nổi tiếng khác.”

“Lầu trên nói Đạm tiểu thụ sao? Lé mắt.”

“Cảm giác Đạm tiểu thụ và hậu kỳ đại nhân nhà hần là scandal a, chẳng lẽ là chuyện thật? Cầu chân tướng!”

“Lú lo lú lo, kiên quyết tin tưởng JQ của Đạm tiểu thụ và hậu kỳ đại nhân đã chạy đến hiện thực.”

“Kỳ thực ta muốn nghĩ đến chính là Ly Đồ đại nhân và vị được hấn bao bọc kia có thể hay không đi đến hiện thực.”

“JQ này đang ở giai đoạn manh, làm sao có thể khiến người ta bình tĩnh đây ~”

Lí Cẩm Khang kéo đến phần sau liền phát hiện quần chúng đã xiên lệch sang vấn đề khác, hấn cũng vui vẻ lây. Nếu như để toàn bộ khán giả biết tường tận cái avar câu hai người, vậy không phải càng thêm chấn động sao? Cứ để cho lời đồn đại ở lại tình trạng khiến người ta u u mê mê, mà đoán sai đi thôi.

Thư Thích đánh răng xong quay lại phát hiện Lí Cẩm Khang ngồi ôm máy tính vẻ mặt cười đến đê tiện. Anh tiến đến trước mặt nhìn nhưng cái gì cũng không nói, chỉ hừ nhẹ một tiếng rồi ngồi ngay sang bên cạnh hấn. Thư Thích vốn thích tự do tự tại, thanh nhàn dễ chịu, cùng với fan trước nay không có qua lại gì nhiều, trừ bỏ lần ca hội sinh nhật đầu tiên trên đời đó, bình thường thực sự rất ít khi trả lời tin nhắn của fan các loại, hôm nay dù bất quá lại thối qua ngay trước mắt, đương nhiên vẫn không câu dặt nổi hứng thú của Thư Thích.

QQ của Thư Thích lại đúng lúc này vang lên, Lí Cẩm Khang trực tiếp đổi chỗ ngồi với anh.

Thư Thích khoan khoái hớp ngụm nước mới mở khung tán gẫu, cư nhiên lại là Ly Đồ ngàn năm không chủ động đến gõ cửa.

Ba Tường Quân : Đại thần, cậu nghĩ gì lại gọi tôi (Khinh thường)

Ly Đồ : Tôi chuẩn bị bộ kịch lịch sử không tưởng ấy, mời cậu phối vai Vương gia.

Ba Tường Quân : Tôi sao lại nghe nói kịch đấy của cậu đã khởi công rồi?

Ly Đồ : Ừ, thông báo đã thu âm thô rồi, muốn mời cậu phối vai kỳ một đất diễn rất nhiều nhưng trong thông báo không có. Sắp tới thuận tiện không?

Ba Tường Quân : Thành a, phát lời kịch đến đây, muốn đến hiện trường phải thông báo trước.

Ly Đồ và Thư Thích hiệp đàm thập phần cấp tốc, bên này thương lượng một cái đã có kết quả, bên kia Ly Đồ đã đem Thư Thích kéo vào diễn đàn tổ kịch.

Lí Cẩm Khang sếp lại gần nhìn mới biết trong cái tổ kịch ấy quả nhiên toàn cao thủ, ngoại trừ vị tân nhân gần đây nhà Ly Đồ, Lam Xoa Xoa. Bất quá gì đó vân vân, Lí Cẩm Khang vẫn là biết chút đỉnh, tỷ như Ly Đồ đối với người mới này vô cùng săn sóc cùng bảo vệ.

Xem xét vài lần các nhân vật trong diễn đàn, Ly Đồ quả thật là ra sức rất mạnh tay, dự định làm một tổ kịch vô cùng hoành tráng. Tâm trí và chấp nhất suốt hai năm vẫn không thuyên giảm, khiến cho người cảm thấy đạo gần đây vòng phối trở nên buồn tẻ vô vị như Lí Cẩm Khang thoáng có chút cảm động. Vì thế hấn bèn dùng Q của mình gửi cho Ly Đồ một cái tin.

Đạo Tước Diện : Hắc, cầu vậy xem.

Ly Đồ : Vậy xem? Cái diễn đàn tổ kịch của tôi?

Đạo Tước Diện : Đúng vậy.

Ly Đồ : Là vậy xem hay là người hầu?

Đạo Tước Diện : Hả?

Ly Đồ : Không phải là nhị thiếu gia nhà cậu vừa mới bị tôi kéo vào sao? Nhớ cậu tiến vào cũng không phải đơn thuần là vậy xem, hầu hạ chủ nhân đi?

Lí Cẩm Khang vừa định rút lại lời, Ly Đồ đã gửi đến lời mời vào diễn đàn. Quả nhiên người đàn ông thoát nhìn như nghiêm túc đứng đắn này đối với phong ba biến hóa trong cái giới vòng phối nhỏ hẹp này lại vô cùng hiểu rõ.

Thư Thích lại hừ một tiếng, đối với phương pháp Lí Cẩm Khang chủ động yêu cầu tiến vào diễn đàn vậy xem này từ chối cho ý kiến, bản thân thì trực tiếp quảng mình nằm ngửa trên giường lớn của Lí gia.

Lí Cẩm Khang xoay mình, trong nháy mắt nhìn lướt qua thân ảnh người kia. Thư Thích ăn mặc khá nhiều, nhưng sau khi cởi áo lông thì lại hiện lên dáng người đơn bạc, phong phanh. Lí Cẩm Khang nhìn chỗ áo len trước ngực phập phồng lên xuống theo từng hơi thở kia mà ngẩn người.

Thư Thích nghiêng mặt, nhìn chằm chằm biểu cảm của Lí Cẩm Khang : “Anh đang xem cái gì đó?”

Lí Cẩm Khang lúc này mới hoàn hồn trở lại, lẩm bẩm : “Không thấy cái gì cả”

Khóe môi Thư Thích thoáng vẽ lên dáng cười. Một nụ cười hiểm thấy làm cho cả gương mặt lại có một loại sống động khó có thể tưởng tượng nổi.

“Thư Thích, em lễ mừng năm mới..... về nhà sao?”

Thư Thích lại đổi thành tư thế nằm ngửa mặt lên trời : “Làm sao?”

“Lễ mừng năm mới a, anh chắc là không về nhà,” Lí Cẩm Khang rời khỏi máy tính, ngồi ở mép giường, “Cho nên muốn hỏi em một chút. Nếu như Nếu như em không về nhà, chúng ta tìm một thành phố nào đó du ngoạn đi?”

Thư Thích từ trên giường với lên gõ cốc vào đầu Lí Cẩm Khang : “Du ngoạn cái đầu anh, Tết âm lịch người đông như vậy, em mới không muốn ra ngoài.”

Lí Cẩm Khang xoa xoa trán đau : “Vậy Em có ý tưởng gì không?”

Thư Thích xem xét vẻ mặt của Lí Cẩm Khang, hồi lâu mới nói như hạ quyết tâm : “Em định về quê. Anh đi cùng em đi.”

20. Chương 20: Muông Thú Rục Rịch Nổi Dậy

“Về quê?” Lí Cẩm Khang kinh ngạc nhắc lại.

“Ừ, là quê của bà nội em, khi còn bé, em đã đi theo bà nội rất nhiều năm, sau khi ông nội qua đời, bà đã quay về quê bà ở nông thôn, năm nay là giỗ đầu của bà, em... em muốn quay về nhìn xem.”

“Nhà em ở đó còn có người trông coi nhà cửa sao?”

“Nhà cửa ở nông thôn không cần phải để ý, hơn nữa còn có thân thích trông giúp, “Thư Thích đưa tay ra túm ngà Lí Cẩm Khang, “Thế nào, đi cùng em không?”

Đôi mắt sáng lấp lánh của Thư Thích cứ cào cào vào lòng Lí Cẩm Khang, đôi trong ngực hấn từng cơn ngứa ngáy, nhột nhạt, vì đó mà ảnh hưởng tới hít thở không thông trong nháy mắt, có tác dụng vô cùng hiệu quả. Lí Cẩm Khang cẩn thận lấy tay chạm vào hai má của Thư Thích, quả nhiên là nhẵn nhụi, mềm mại, tinh tế lại mang theo chút lạnh lạnh như trong tưởng tượng. Tính tình hay cáu kỉnh của Thư Thích quả thực không tốt, nhưng là từ trên diện mạo mà nói, hướng về phía đôi mắt to tròn xoe thanh tú, từng đường nét khuôn mặt đều vô cùng hợp thẩm mỹ.

“Như thế nào?” Thư Thích hiểm khi có được tâm tình tốt đẹp nhưng quả thực là bị rửa trôi đi mất, trở mình nằm đè lên trên người bên cạnh, hai tay nắm chặt mặt người ta bóp nhéo, “Anh cảm thấy à?”

Cơ mặt Lí Cẩm Khang bị nhéo, bịn rịn giải thích lúc này có vẻ không thích hợp lắm, chỉ có thể liều mạng gạt đầu.

Thấy vậy Thư Thích mới chịu giảm bớt lực đạo trên tay, người cũng không ngồi dậy, vẫn cứ như cũ ghé trên thân Lí Cẩm Khang : “Anh nói xem anh một bộ ngu ngốc như vậy rốt cuộc có cái gì tốt?” Biểu cảm của Thư Thích thật là hết sức nghi ngờ, giống như anh đang quay cuồng trong câu hỏi rốt cuộc làm sao anh ại coi trúng tên ngốc này.

Lí Cẩm Khang lấy tay đỡ lấy người đang dồn hết sức nặng vào mình : “Ngô, người rất thông minh chỉ sợ em bắt nạt không nổi đi?”

“Ý của anh là em bắt nạt anh?” Thư Thích hung thần ác sát ghì cổ Lí Cẩm Khang, hơi hơi dùng sức, mười phần dọa dẫm.

“Khụ khụ,” Lí Cẩm Khang cầu xin tha thứ, “Có người cam nguyện nghe lời em, cho em thỏa hiệp, như thế không tốt sao?”

Thư Thích cười đến gian xảo, cúi gần bên tai Lí Cẩm Khang thủ thủ : “Đồ ngốc, anh sẽ không nghĩ ngầu nhiên bắt nạt lại em đấy chứ?”

Lí Cẩm Khang lúc này thật sự là bị kinh động đến rồi, nếu như hần đoán không sai, ừ, vành tai bị người kia mờ ám chạm chạm chắc chắc là đã đổ au rồi bắt nạt.....Lí Cẩm Khang vui đến mức có hơi hoang mang. Ý Thư Thích là cho phép hần hành động sao?

Lí Cẩm Khang mạnh mẽ trở mình một cái, ngay lập tức vũng vàng đem thân thể nhỏ bé mảnh dẻ của Thư Thích áp dưới thân, theo sau là nụ hôn kiềm nén bao xúc động.

Thư Thích nhẹ xoay mặt làm cho nụ hôn của hần được chuyển đến má và vành tai, hô hấp hỗn loạn lúc này mới chậm rãi trật tự. Kháo a, người này lúc thì ngây người, ra ám hiệu một lúc liền biến thân.

Quần áo trên người Thư Thích rất nhiều, Lí Cẩm Khang lột bỏ chướng ngại vài lần mới có thể chạm vào trong. Cảm giác bàn tay tiếp xúc với làn da phần eo làm cho Thư Thích rung mình một cái, rồi rất nhanh, nơi vừa được hần chạm vào đó lập tức trở nên nóng rực, ngứa ngứa mà tê dại.

Ngón tay mang theo những vết trài mỏng do làm việc nhà ma sát làn da trước ngực Thư Thích, kích thích đến mức anh chỉ có thể theo bản năng ôm lấy cổ Lí Cẩm Khang. Ở bên nhau bao lâu, đắm chìm giữa sự dịu dàng chăm sóc khiến anh tưởng lầm người đàn ông này lúc nào cũng sẽ ôn nhu, điềm đạm. Thời khắc nhiệt tình như lửa thế này quả thật đã chứng minh phán đoán của anh sai hoàn toàn, cho dù người này chiều chuộng khoan dung với mình đến đâu, thì khi ở trên giường lại hiện rõ vẻ hung mãnh và chiếm đoạt như người thường.

Dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết đám quần áo vướng víu, thân thể hai người cũng đều đã dấy lên lửa nóng, Lí Cẩm Khang tựa hồ không hề còn chút cố kỵ, nhanh chóng dẹp bỏ mọi chướng ngại vật. Thư Thích chỉ có thể miễn cưỡng ném ra một câu cảnh cáo : “Nàyquần áo chỗ đấy không cần cần.....”

Đại khái là Lí Cẩm Khang vẫn nghe lọt tai, lưu luyến không rời nơi đó trong chốc lát rồi lại không hề lưỡng lự đem môi lưỡi di chuyển.

Kỳ thực phần tiền hí làm có chút cầu thả, sau hàng ngàn cái hôn ập xuống liền qua loa dùng dầu bôi trơn khuếch trương. Thư Thích không tin là Lí Cẩm Khang không đủ sẵn sàng. Hần có lẽ là có chút khẩn trương, lại quá mức kích động, hơn nữa cả người đều tản mát khí tràng vội vã lại ần ần.

Thư Thích nén người chịu đựng cảm giác khó chịu do ngón tay đang vội vàng xao động hấp tấp trong cơ thể. Để rồi đến khi chân chính bị tiến vào mới nhận không được rên rỉ một tiếng đau đớn, khớp hàm cắn chặt cũng không còn sức ngăn cản cổ họng phát ra thanh tức. Tên hỗn đản, thật sự là quá đau mà.

Tên hỗn đản lúc này mới dừng lại một chút, thả những nụ hôn nhẹ bằng, cuốn đi từng giọt mồ hôi lạnh trên gáy Thư Thích, chờ cả hai người cùng thích ứng mới tiếp tục tiến hành di chuyển.

Đến khi cả căn phòng lại chìm trong tĩnh lặng là lúc cả hai đều cảm thấy sức cùng lực kiệt. Thư Thích vận lực đẩy đẩy tên vẫn còn đang dính trên người, ách tiếng trách mắng : “Y như dã thú!”

Lí Cẩm Khang cũng có chút thẹn, nhỏ giọng : “Thực xin lỗi Thư Thích Em có khỏe không?”

Thư Thích thử động động cơ thể rồi cau mày : “Em muốn tắm rửa.”

“Vậy em chờ một chút a,” Lí Cẩm Khang phi như bay, soạt soạt hai cái liền dùng chăn mền bao gọn Thư Thích, mặc kệ bản thân trần như nhộng đứng trên mặt đất : “Anh đi mở cho nước nóng lên một chút, em nằm nghỉ tí đi.”

Thành ra khi Lí Cẩm Khang lần nữa quay lại phòng ngủ, Thư Thích đã mơ mơ màng màng say ngủ rồi. Tuy rằng Lí Cẩm Khang chưa từng có kinh nghiệm, nhưng không đến nỗi không có chút thương thức, lại càng không phải là chưa từng tìm hiểu qua, lập tức quyết định tự mình tắm rửa sạch sẽ cho Thư Thích.

Hơi nước mù mờ bao phủ cả phòng tắm. Thư Thích miễn cưỡng treo trên người Lí Cẩm Khang, đôi mắt híu hờ tựa như đang say giấc nhưng lại như tỉnh táo, tùy ý để hần phục vụ đến nơi đến chốn. Đầu sở gáy

tội lại đang cần thận tỉ mỉ, tẩy rửa sạch sẽ hậu quả trên người Thư Thích nhà mình, may là không có phát sinh sự kiện đổ máu gì đó.

Kỳ thực Lí Cẩm Khang vẫn có phần ngẩn ngơ, cảm giác tựa như không thực. Mấy ngày trước mới bị Đường Nghiêu thăm dò chuyện yêu đương, còn chính mình lại cứ chìm trong YY mộng lung mà chờ đợi, cứ nhiên chuyện tốt đẹp thế này lại thuận theo tự nhiên mà xảy ra. Thực sự là giấc mộng đẹp khó mà tưởng tượng nổi. Dĩ nhiên Lí đồng chí hoàn toàn không có lo lắng, bọn họ rõ ràng là quan hệ yêu đương, chậm trễ không ăn mới tương đối không giống bình thường.

Tắm sạch sẽ rồi, Lí Cẩm Khang lại thần tốc trong tích tắc đem chăn đệm dọn dẹp, đến lúc ôm Thư Thích trong ngực nằm lên giường, cảm giác mỹ mãn thoải mái mới lan tỏa, đưa Lí đồng chí chạy về hướng mộng đẹp.

Sáng hôm sau Lí Cẩm Khang là vì đau nhức mà tỉnh lại, mở mắt liền thấy một mảng đen tuyền ngay trước mắt. Hắn đem Thư Thích gỡ xuống, giải thoát có phần cổ đang trong miệng anh : “Sao lại cắn anh a.”

Thư Thích toàn thân tràn đầy ủy khuất lại đan xen những tia căm hờn, dè dặt âm thanh thể hiện bất mãn trong lòng : “Dựa vào cái gì mà chỉ mình em khó chịu.”

“Khó chịu?” Cả người Lí Cẩm Khang ngay lập tức căng cứng, “Khó chịu thế nào?” Vừa nói chuyện, bàn tay cũng đã muốn đi xuống chỗ thắt lưng Thư Thích dò xét.

“Cút!” Thư Thích xoay chuyển thân, tâm tình chìm trong sầu não.

Lí Cẩm Khang chậm trễ nhớ lại mấy cái kịch đam mỹ ngày trước hắn đã phối, màn H nào cũng là sáng sớm ngày hôm sau thụ quân vẫn còn ngủ trong lòng công quân, bị công quân bóp mũi tỉnh lại : “Ngốc ơi, còn đau không?” Hoặc là “Thân ái, em có khỏe không?”. Sau đó thụ quân sẽ xấu hổ, ngượng ngùng hoặc là thẹn quá hóa giận, dù sao cũng là đồ mặt trốn tránh ánh mắt người ta.

Nhìn dáng vẻ vị trong lòng mình này, đừng nói là đồ mặt thẹn thùng, cố gắng đừng đen mặt là đã tốt lắm rồi. Về phần ngốc ơi hay đồ ngốc các loại, Lí Cẩm Khang có cho tiền cũng không dám gọi. Dù sao chính hắn bị gọi là đồ ngốc có vẻ thích hợp hơn.

Bất quá Lí đồng chí thuộc dạng cực kỳ bao che khuyết điểm cộng thêm cực độ trung khuyển vẫn như trước, đối với cảm giác người yêu oán giận vẫn là vừa lòng đẹp ý. Lí Cẩm Khang nhẹ nhàng di chuyển đầu Thư Thích đang gối trên tay mình, dự định đứng dậy làm bữa sáng. Cuối tuần không cần phải đi làm nhưng bữa vẫn phải ăn.

“Anh làm cái gì?” Thư Thích tuy rằng đang đưa lưng về phía người nọ nhưng lại đối với hành động của Lí Cẩm Khang nhạy bén vô cùng khiến cảm giác bất mãn lại xôn xao.

“Đói bụng chưa? Anh đi làm chút đồ ăn, em muốn ăn cái gì?”

“Anh đói?”

“..... Anh thật không đói, bất quá anh sợ em đói a.”

Thư Thích một phen tóm tay Lí Cẩm Khang lại, tiếp tục gối lên như trút cảm phần của chính mình : “Em cũng không đói, trước tiên để em nằm đã.”

Lần này nằm thẳng cơ hồ tới gần giữa trưa. Thực ra lúc trước Lí Cẩm Khang có chút đói bụng, chỉ có điều Thư Thích không nhúc nhích cũng không đứng dậy nổi. Hắn cũng không phải quá trì độn, Thư Thích như vậy tám phần là không được tự nhiên. Về phần cơ thể có lẽ là nguyên nhân tâm ý, cũng thật khó nói.

Đúng giữa trưa, Lí Cẩm Khang đun một nồi cháo, lại như lần trước cho thêm một đồng nguyên liệu phong phú. Thế nhưng Thư Thích lại đối với nồi cháo nóng hổi không chút vừa lòng. Anh muốn ăn tôm Lí Cẩm Khang nướng. Ngô, còn có quả cà.

Lí Cẩm Khang vội vàng dụ dỗ người ta : “Việc này, nghe nói ăn thức ăn lỏng tương đối tốt.”

Thư Thích vặn ngược lại hắn : “Nghe nói? Ai nói?”

“Ách....” Lí Cẩm Khang không hề nghĩ đến Thư Thích sẽ tra hỏi cái vấn đề này, “Tiểu Tuy.”

“Vị kia nhà Đường Nghiêu hả.” Thư Thích gật đầu, tỏ vẻ tin tưởng đối với đáp án này. Cuối cùng anh cũng ngoan ngoan ăn mấy miếng cháo, “Lại nói tiếp, không biết hai người bạn kia của anh thế nào.”

“Viễn Phàm và Tiểu Tần?”

“Ừ, chính là họ. Ngày đó không phải là đi cùng nhau sao.” Thư Thích cũng là thuận miệng nói lên, đầu óc cũng không có tập trung.

Còn Lí Cẩm Khang hiếm khi lại trầm mặc suy nghĩ, nhớ tới những chuyện Đường Nghiêu nói cho mình, sáng sớm ngày thứ ba sau lần tụ hội, Tiểu Tần đã vọt tới nhà Đường Nghiêu lấy lại hành lý, Đường Nghiêu còn nói, ngày đó Tiểu Tần không chỉ có tinh thần rồi tinh rồi mà bước đi còn tựa như không vững.

“Phát gốc gì hả?” Thư Thích cầm đũa đâm vào người hân.

“Không có gì.” Lí Cẩm Khang hoàn hồn trở lại, cũng không nghĩ sẽ đem những chuyện phiền toái đó ra làm ảnh hưởng đến Thư Thích, “Ài, em đã ăn hai bát lớn, còn muốn ăn thêm?”

Thư Thích trừng mắt lườm hân : “Không được?”

“Anh là sợ em ăn nhiều sẽ khó chịu.” Lí Cẩm Khang lầu bầu, đương nhiên là không có can đảm chạm đến giới hạn sức ăn của Thư Thích.

“Mấy ngày nữa phải mua vé, không sắp đến tết âm lịch, em sợ là không mua được.”

Lí Cẩm Khang gật đầu đồng ý : “Muốn mua vé tàu hay là vé máy bay? Đến trạm nào?”

Thư Thích đến đầu cũng không thèm nâng lên một lần : “Anh đi mua?”

“Anh gần đây rất nhàn, em ra đường cũng không tiện.”

Như vậy thì Thư Thích cũng không chút khách khí : “Nếu không thì chúng ta ngồi máy bay đi, đặt trên mạng là được rồi, đến đến Thượng Hải đi, rồi ngồi ô tô đường dài, như thế tương đối gần.”

Lí Cẩm Khang âm thầm đem chuyện này nhớ kỹ, vé máy bay từ Bắc Kinh đến Thượng Hải chưa chắc là dễ mua, tốt nhất là lát nữa lên mạng nhìn xem.

Thư Thích đang suy xét một chút rồi lại nói : “Chúng ta ở chỗ đây,qua tết âm lịch còn có một tập tục rất có ý nghĩa, anh đi theo cũng không thiệt thòi.”

Lí Cẩm Khang đột nhiên cảm thấy tức cười : “Anh vốn chưa bao giờ thấy thiệt thòi.”

“Ừ, có điều trong nhà chắc không có gì, chúng ta phải tự nấu ăn rồi.” Thư Thích ngẩng đầu, nét mặt ngốc nghếch ngẩn ngơ, “Trước đây đều là bà nội nấy, bà sẽ là bánh trôi đủ các hình dáng cho em, ngon vô cùng.”

Hân cầm lấy tay người yêu, trải qua chuyện thân mật, về chuyện đụng chạm đương nhiên là tự nhiên hơn rất nhiều : “Không có gì, anh làm cho em.”

“Anh biết làm?” Thư Thích bày ra bộ mặt không chút tín nhiệm.

“Học là được.”

Bất tri bất giác, sự tồn tại của người kia đã dần dần trở thành một thói quen, không hẳn là toàn lãng mạn phong tình, nhưng lại ngập tràn ôn nhu, dịu dàng.

21. Chương 21: Cùng Nhau Thiên Sơn Vạn Thủy

Càng gần đến Tết Dương lịch, mọi thứ lại càng ồn ào náo nhiệt dị thường. Lí Cẩm Khang một bên chọn đồ vật này nọ, một bên muốn tránh để lạc mất người kia.

Thư Thích lưu luyến không muốn rời đồ chơi bằng da thuộc với nhung, mặc Lí Cẩm Khang phát hiện ra hy vọng của mình quá xa vời. Hân chen đến bên người Thư Thích, ân cần thăm dò : “Thích cái này sao?”

Ngoài dự kiến là Thư Thích lại dùng ánh mắt khó hiểu nhìn hân : “Chẳng lẽ anh không thích?”

Trong âm thanh siêu hỗn độn ầm ỹ, Lí Cẩm Khang cũng không có nghe được thực rõ ràng chính xác, chỉ đành ngưng ngưng cười xòa rồi dẫn người đi dạo khu đồ ăn vặt, đột nhiên Thư Thích lại cất bước đi về phía trước, đem một con gấu bông đáng yêu để vào xe đẩy hàng.

Nguyên bản chuyến du lịch trong dự tính đã biến thành hành trình đến Giang Nam, mặc dù vé máy bay của hai người là thẳng hướng về Thượng Hải, nhưng thực ra quê Thư Thích là một thôn nhỏ gần Tô Châu, xuống máy bay cần phải ngồi ô tô khách một quãng đường dài. Vậy nên trước khi xuất phát mới cần làm một chuyến tiếp tế vật tư.

May mà cách nhà Lí Cẩm Khang không xa là trung tâm Gia Nhạc Phúc(1) , hai người chỉ cần thông thả đi dạo từ nhà cũng đến được. Sẽ thật thoải mái nếu như siêu thị không phải chen chúc chật chội như thế này Thư Thích nhìn người đàn ông đang tỉ mỉ chọn từng loại trái cây kia, khó chịu nhưng lựa chọn đến đây thật không sai.

“Đi mua ít thịt, tối nấu cho em ăn, mai còn phải lên máy bay.” Lí Cẩm Khang từ trong biển người vươn tay tóm lấy Thư Thích, người đang long nhong dạo chơi, đến trước mặt mình, “Cẩn thận kéo lạc.”

Thư Thích đi theo sau hắn, hai tay đút túi, cứ như vậy thông thả nhàn nhã. Tùy ý vị kia nhà anh bận đông bận tây lại còn tăng thêm việc giám hộ cậu nhà. May mà chính gia chủ cũng không hề để ý bản thân treo trên mình một đồng chức vụ.

Thật vất vả cuối cùng cũng xong xuôi mọi thứ, sau khi Lí Cẩm Khang đẩy xe đến quầy thanh toán, đối diện là cô nhân viên thu ngân mặc bộ đồng phục đỏ chót, lộ ra nụ cười ngọt ngào nói với hắn : “Chào quý khách, của ngài tổng cộng là hai trăm năm mươi bảy tệ.”

Lí Cẩm Khang cũng đáp trả bằng một nụ cười, tay sờ túi áo mới trơn tròn mắt. Siêu thị đông đúc, hắn trước khi ra cửa đã lấy hết ví tiền với điện thoại trong túi ra đưa cho Thư Thích đang nhàn tản đến phát điên. Bất hạnh chính là hàng người quá dài, Lí Cẩm Khang thật sự không nỡ để Thư Thích chịu chen lấn khổ sở trong đoàn người, đành bảo người ta ra ngoài trước chờ mình. Cái này ... thật bi tráng.

Không đợi nét mặt Lí Cẩm Khang lộ ra nụ cười xấu hổ, trên vai đã nhìn thấy một mảnh đen đen quen thuộc cầm tiền chụp lên : “Đồ ngốc, không mang tiền sao?”

Thư Thích cười như không cười ném cho hắn một ánh mắt. Lí Cẩm Khang vội vàng tiếp lấy cái ví người ta đưa : “Hắc hắc, thực là quên mất.” Vừa nói, tay vừa rút từ trong ví ra ba tờ màu hồng nhạt đưa cho nhân viên.

“Trước tiên cho anh mượn a, có lấy lãi đấy 50% thế nào?” Thư Thích đứng một bên cười cười châm chọc.

Nghe vậy, Lí Cẩm Khang cười khổ : “Anh dùng thì cũng dùng rồi, hiện tại đối ý hữu dụng sao?”

Thư Thích lại cười đến đắc ý : “Ừ, cứ như vậy, qua một ngày liền gấp đôi.” Nói xong liền cứ thế ngênh ngang mà đi.

Lí Cẩm Khang đem gấu bông kẹp dưới cánh tay, hai tay xách hai túi đồ lớn, trước khi đi còn hướng cô nhân viên thu ngân đang đứng gần tò te chết lặng mỉm cười nhẹ nhàng rồi mới phóng nhanh đuổi theo Thư Thích.

Thư Thích đứng chờ ở cửa thang máy, thấy Lí Cẩm Khang đi đến liền đưa tay định xách hộ một túi nhưng hắn lại tránh ra một chút : “Em ôm con gấu bông đi, túi to rất nặng.”

Thư Thích không thêm cảm kích ý tốt của hắn, tự tay giành xách một túi : “Cái thứ đồ trẻ con nào đó, em mới không ôm.”

Lí Cẩm Khang đứng dờ khóc dở cười : trẻ con.... trẻ con em còn mua để làm gì a?

Ban đêm, Thư Thích lại đem con gấu bông vào phòng ngủ đưa cho Lí Cẩm Khang : “Quà tặng.”

“Quà?” Lí Cẩm Khang đeo lên vẻ mặt nghi hoặc, hỏi lại anh : “Quà tặng gì a?”

Thư Thích thần nhiên chui đến cổ thủ trước máy tính, đầu cũng không thèm ngoái ại nhìn hắn một cái : “Tặng quà nhất định phải có lí do sao?” Nói xong thì chia chia mặt bàn để máy vi tính đáng yêu của Lí Cẩm Khang, “Em đoán anh hẳn là yêu thích mấy thứ đồ này đi.”

Lí Cẩm Khang nghe sở thích của mình cùng với “mấy thứ đồ này” theo miêu tả của Thư Thích hình như có liên hệ : “Vậy Thư Thích, em thích cái gì ? Anh hình như còn chưa từng tặng quà cho em a.”

Anh chỉ lắc đầu : “Không cần, bao ăn bao ở bao việc nhà là đủ là.”

Lên QQ, Thư Thích để lại một câu trong diễn đàn nội bộ, thông báo mình về quê ăn tết, sẽ không lên mạng nửa tháng. Trong tình trạng không thể lên mạng, Thư Thích tuyệt đối lười bấm điện thoại để gửi tin. Lúc này hiển nhiên Đại Nữ và Nhị Nữ đều ở, hô to một cái rồi lại lao vào hàn huyên tâm sự, thuận tiện bất được cơ hội anh xuất hành có công quân đi theo, đương nhiên là phải chọc ghẹo một phen.

Thu phục được hai cái người này, Thư Thích lại đi đến mấy cái tổ kịch của mình lên tiếng một chút, thông báo muốn thu âm cũng phải đợi đến qua lễ mừng năm mới, thuận tiện nhả vào QQ của Lí Cẩm Khang, dặn hân cũng đi tổ kịch dạo một vòng, khai báo rõ không có khả năng ghi âm.

Kỳ nghỉ đông gần tới, rất nhiều CV bất tiện không thể ghi âm là chuyện bình thường, thế nhưng chuyện nước đến chân mới nhảy thế này có thể coi là hiếm thấy. Bất quá trong cái vòng internet lẩn quẩn này vốn luôn có hai mặt thật giả cùng tồn tại, khiến cho người ta chân chân giả giả gây ngốc khó mà phân cho rõ ràng. Người trêu chọc có nhưng đương sự lại chỉ cười cười liền dễ dàng biến thành một hồi vui đùa. Dù sao tin theo mấy lời đồn vu vơ nào đó, cũng chỉ phù hợp với mấy thứ YY nào tàn, bao giờ cũng không đảm đương nổi kết cục.

Từ Bắc Kinh đến Thượng Hải cũng chỉ mất hai tiếng ngồi máy bay, nhanh không đến khó mà tưởng tượng nổi. Nhưng mà từ phi trường lại phải ngồi một chuyến ô tô đường dài mới đến bến xe Tô Châu, lại tiếp tục hành xác thêm hai tiếng trên phương tiện giao thông công cộng. Một đường liên tục hết lên lại xuống, đợi đến khi đến được quê Thư Thích đã là nửa đêm rồi.

Thôn nhỏ miền nam được bóng đêm che phủ, Lí Cẩm Khang chỉ cảm nhận được bầu không khí ẩm ướt lạnh lạnh và sự tĩnh lặng của đêm đông nơi thôn quê.

Nhà ở quê của Thư Thích ở ngay đầu làng, một tòa nhà hai tầng cùng một cái sân nhỏ phía bên trong. Bóng đêm sâu thẳm. Thư Thích đi trước lấy chìa khóa mở cửa vào nhà, hai người rửa mặt mũi sau một ngày mệt nhọc rồi lập tức đi ngủ.

Gian phòng ở của Thư Thích đã nhiều năm không có ai ở, may mắn là thân thích ở quê biết lễ mừng năm mới Thư Thích lại muốn về đây nên đã sớm giúp phơi giường chiếu. Sợi tơ tằm mỏng manh làm sao đủ để tránh rét. Hai người lui tới trong hai tầng chần mèn nhưng vẫn không thấy ấm áp.

“Sớm đã nói với anh, mùa đông phương nam khó sống hơn Bắc Kinh, vừa lạnh vừa không có nắng.” Thư Thích nằm trong lồng ngực Lí Cẩm Khang cọ cọ xát xát hồi lâu, rốt cục trong đôi mắt sáng ngời cũng lóe lên tia hài lòng, “Trước khi tắt niên, em muốn đi thăm mộ của bà nội, sau tết em lại phải đi thăm nhà thân thích. Tuy rằng nhà chúng em bình thường cũng không hay cùng thân quyến qua lại, chỉ có điều đã trở về thì cũng phải đi thăm hỏi xem thế nào.”

“Ừ, dù sao anh cũng đi cùng em.” Cảm giác cho Lí Cẩm Khang biết từ khi Thư Thích về đây có vẻ vui hơn nhiều. Tuy là thoát nhìn như thực mệt mỏi nhưng lại không che được niềm vui sướng phấn khởi trong tâm hồn kia, “Hôm nay không còn sớm nữa rồi, đi ngủ đi.”

Thư Thích dùng đầu đỉnh đỉnh lỗ tai Lí Cẩm Khang, đang dùng sức cọ sát nhưng cuối cùng cũng dừng lại : “Vậy ngủ đi.” Trầm mặc hồi lâu, thanh âm trong trẻo tinh tế của Thư Thích lại vang lên trong đêm tối : “Đồ ngốc, anh làm sao lại.... coi trọng em chứ?” Em có cái gì tốt a, tính tình nóng nảy, tâm tính cũng không tốt.

Nửa ngày cũng không nhận được lời đáp trả, Thư Thích có phần nổi cáu, người này sao lại không có bị lạ giường vậy, vừa nằm xuống đã có thể ngủ nhanh như thế. Đang lúc Thư Thích tâm cũng đã chết, định bụng đi ngủ, người nọ lại lên tiếng.

“Thư Thích, ngô, Ba Ba....” Lí Cẩm Khang có hơi nói năng lộn xộn, “Anh nói em không được giận a.”

“Em không tức giận.” Thư Thích khẳng định đảm bảo.

“Ừ, Vừa mới đầu, là bởi vì cho anh gặp em vài lần, em cũng đều trong tình trạng không tốt, anh thì bị mấy tên bạn xấu xa kia phê bình nhiệt liệt xen vào việc riêng của người khác, nói khó nghe là ngay cả yêu mến anh cũng chưa từng bận tâm lo nghĩ. Cho nên cũng chỉ muốn khuyên bảo em vài lời, sâu đó lại cùng em tiếp xúc càng nhiều, liền càng để tâm, đặc biệt là em từ nhà trở lại Bắc Kinh gọi điện thoại cho anh. Bộ dáng em lúc đó khiến anh thực lo lắng. Kỳ thật anh sau này phân tích, anh một bên cảm thấy Ba Ba tài cao không phải người thường như thế, một bên lại cho rằng Ba Ba rất cần người quan tâm, chăm sóc, em nói anh có quá mâu thuẫn không?” Lí Cẩm Khang ngừng lại một lát nhưng Thư Thích cũng không tiếp lời, chỉ nắm tay hần yên lặng đến khó chịu.

Lát sau, Lí Cẩm Khang lại tiếp tục nói : “Để tâm, để tâm, sau đó để không được, đợi cho đến khi anh phát hiện anh thực ra rất mừng khi chuyện bất quai của chúng ta bị tuyên truyền, cũng đã không kịp rồi Anh nguyên bản còn nghĩ chỉ nên hy vọng một chút, anh đối với em tốt là được rồi để đến ngày anh không nhìn được mà bày tỏ với em hoặc là em không còn kiên nhẫn à đi tìm người khác.....”

Lời hần muốn nói tự dừng lại cứ nghẹn lại trong cuống họng. Thư Thích trở mình, vô cùng thuận lợi cấn lên đôi môi nói dai nói dài của Lí Cẩm Khang. Ban đêm tĩnh lặng khiến thanh âm môi lưỡi giao triền lại trở nên sống động hơn bao giờ hết, vang vọng hòa tan vào bầu không khí băng lãnh, còn đặc biệt khiến người ta động tình. Lí Cẩm Khang từ bỏ trước, sau đó hần liền gắt gao ôm lấy Thư Thích nhà mình : “.....Hôn nữa anh sẽ không kiềm chế nổi bản thân đâu.”

“Thế thì sao?” Thanh âm Thư Thích từ trong ngực Lí Cẩm Khang truyền ra vừa buồn bực vừa trầm thấp.

Lí Cẩm Khang cộc lốc mỉm cười : “Hôm nay em đã mệt chết đi được, hơn nữa ngày mai còn có chuyện cần làm Thư Thích, em ý, em lại vừa nghĩ cái gì thế?”

Thư Thích nâng nửa người trên, hai tay đỡ lấy cằm hỏi : “Em? Em a,” Tay lại thò ra vỗ vỗ lồng ngực vừa làm đệm người, : “Cảm thấy người này cũng không tồi a, nấu ăn ngon, tính tình tốt, không cần uống phí.”

Lí Cẩm Khang lại có phần ủ rũ, tuy tăng đã sớm chuẩn bị tâm lý, sẵn sàng nghe không phải là lí do như vậy.

“Cho nên a, em hiện tại ngẫm lại rất hối tiếc, anh nói xem, người ngu như vậy, ngốc như vậy, chịu nhẫn nhục như vậy,” Thư Thích vừa nhéo nhéo vành tai mềm mại của Lí Cẩm Khang, thanh âm chột thấp xuống mỉa mai hoặc, “Em sao làm sao lại không sớm gặp hơn một chút chứ?”

Trên internet, nếu biết nick của nhau cũng tính là thân quen, nếu chỉ nghe được thanh âm liền có thể thành bằng hữu, tại sao lại muộn như vậy Tại sao sau nhiều năm quen biết như vậy mới phát hiện ra đối phương không giống những người khác chứ?

Lí Cẩm Khang siết chặt vòng ôm buông lỏng, áp ủ lấy thế giới trong lồng ngực, lòng vừa chua xót vừa thỏa mãn trào dâng, lan tràn khắp tứ chi. Cảm giác có được tất cả mọi thứ trên đời cũng chỉ thế này đi?

Hai người lúc trước chỉ là bày tỏ qua loa, quyết định ở cùng một chỗ cũng gần như là xúc động kích thích, tính cách lại vừa khéo khắc chế lẫn nhau dẫn đến khó mà giao lưu như các đôi bình thường, từng chút từng chút tích lại trong lòng tạo thành bất an không thôi. Để rồi tại đây, trong một đêm đông giá lạnh, chút lạnh đậm cùng lo sợ nghi hoặc đều tuôn trào thành ý niệm, rợn rợn, dồn dập chân thực đến không ngờ.

Hoàn chương 21.

*Chú thích:

(1) Tập đoàn Gia Nhạc Phúc: được thành lập năm 1959, là trung tâm lớn nhất đa dạng về các cửa hàng lớn và hàng hóa dịch vụ, là đại lí bán lẻ số 1 của Châu Âu, là tập đoàn bán lẻ đứng thứ hai thế giới.

22. Chương 22: Du Lịch Cùng Nhau Vui Đến Quên Trời Quên Đất

Khi Thư Thích đi thăm mộ, Lí Cẩm Khang đứng nghiêm chỉnh ngay ngắn đằng sau. Hai mắt Thư Thích đều phiếm hồng nhưng rốt cuộc cũng không có giọt lệ nào rơi xuống. Hần đợi cho đến khi anh đứng lên mới đối với người thân đã qua đời của anh, vừa trịnh trọng vừa thành thật hứa hẹn chắc chắn : “Bà nội, xin người yên tâm, cháu cùng Thư Thích nhất định sẽ chăm sóc lẫn nhau thật tốt.”

Thư Thích bị sự nghiêm túc của hắn làm cho sửng sốt, nhỏ giọng nói : “Tính tình Thư Thích không tốt.”

Lí Cẩm Khang lại cầm lấy tay anh : “Anh cảm thấy tốt lắm rồi.”

Hai người nắm tay băng qua khu rừng tang dày đặc, trở về thôn nhỏ vắng lại kia.

“Này, em kỳ thực rất ích kỷ.” Thư Thích giống như không còn lòng dạ nào quan tâm đến đám cỏ dại đã héo rũ ven đường, “Rất vô tâm....”

“Sao lại nói vậy?” Lí Cẩm Khang quan sát vẻ mặt của anh, “Anh cảm thấy em thế là tốt lắm rồi.”

“Ngô, trước đây, lúc bà nội còn sống.... Em bởi vì không muốn về nhà giáp mặt bố mẹ, thấy cái gia đình kia, cho nên lễ mừng năm mới thường viện cớ ở lại trường, vì thế Kỳ thực em đã gần ba năm rồi chưa thăm bà nội.....”

Lí Cẩm Khang xoa xoa đỉnh đầu anh : “Bà nội em khẳng định sẽ không trách em.”

Thư Thích trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng gật đầu.

Gia đình cách vách nhà Thư Thích có bán gạo, trong thôn cái gì cũng có đủ, sáng sớm mỗi ngày đều có chợ sớm, vấn đề lương thực cho hai người cũng không cần bàn.

Lí Cẩm Khang dần dần phát hiện thái độ đối xử của Thư Thích có sự khác biệt rất lớn. Tỷ dụ như đối với hắn thì Bá Vương như vậy, chưa bao giờ quần ăn mặc diện nước, dường như vô cùng yên tâm thoải mái, đương nhiên bản thân Lí Cẩm Khang cũng không để bụng là được.

Chỉ có điều như đối xử với thân thích lần này, bất ngờ là Thư Thích lại rất khách sáo, trên thực tế mấy mớ rau như vậy căn bản là không đáng mấy đồng, mấy năm nay ở nông thôn các loại xí nghiệp tư đều phát triển, cho dù chút tiền còn con ấy cũng chẳng mấy ai tính, vậy mà Thư Thích lại chấp nhất muốn trả tiền. Mặc đối phương khách khí không nhận, Thư Thích cũng tuyệt đối phải tặng lại cái gì đó. Loại thái độ này cũng không chỉ là cử chỉ khách sáo, thậm chí có thể gọi là cố chấp, khiến cho người ta tự dưng cảm thấy có chút khoảng cách thờ ơ.

“Thực ra Thư Thích, em không cần thiết phải để bụng chút tiền ấy.” Lí Cẩm Khang vừa làm một con cá trắm to, vừa thử khuyên nhủ anh.

Thư Thích từ trong ví rút ra tờ năm mươi tệ xanh biếc để trả tiền gạo : “Tính toán rõ ràng không có gì không tốt.”

Lí Cẩm Khang nhất thời nhanh nhẩu, thuận miệng nói ra một câu : “Vậy em chưa bao giờ cùng anh tính toán rõ ràng đến vậy a!”

Động tác trên tay Thư Thích chợt khựng lại, hung hăng trừng Lí Cẩm Khang, nghiêng răng đầy phần nộ hỏi hắn : “Tốt, vậy cho anh tính toán xem tôi tổng cộng thiếu của anh bao nhiêu?”

Lí Cẩm Khang không dám lên tiếng, chịu thua.

Cuộc sống nơi thôn làng giản đơn mà bình thản, ly khai thành thị ngày đêm đảo điên ồn ào ầm ĩ, ly khai thế giới internet bao phủ, thậm chí nhiều lúc còn quên mất nắm chặt điện thoại bên người, trải qua khoảng thời gian như vậy, Thư Thích nhàn rồi đến nỗi cơ hồ có ác cảm. Buổi chiều khí trời nắng ráo, hai người cùng nhau đi dạo trên đồng ruộng tiêu điều, gần đó là một con đường nhỏ sạch sẽ nhưng gập gềnh, xa xa là một mảnh ruộng xanh mênh mông kéo dài đến cuối chân trời; đợi đến khi mưa đêm rả rích giăng phủ, đóng cửa ngôi nướng khoai lang mật, ăn bánh chưng, mấy món hiếm khi trở thành đồ ăn vặt hằng ngày. Ban ngày thoải mái ăn uống, đêm đến lại chen chúc trong cùng một ổ chăn. Trừ bỏ không có hệ thống sưởi ra, ngày hôm đó thật có thể nói là hoàn mỹ.

“Ngô, em cũng không nghĩ đến trở về.” Thư Thích khoan khoái gấp bánh mật ra khỏi nồi, hương thơm ngọt ngào của vùng vương vấn, cảm giác không tồi.

Lí Cẩm Khang tháo tạp dề xuống : “Nếu không thì ... ở đến khi chúng ta tiêu hết tiền rồi đi kiếm việc làm.”

Thư Thích cũng gật đầu : “Anh còn bao nhiêu tiền gửi ngân hàng? Chúng ta tiêu từ từ, ăn cứ ba bốn năm không thành vấn đề chứ?”

Lí Cẩm Khang phi thường hợp tác : “Cũng có thể bán nhà ở Bắc Kinh, chiếu theo sức ăn của chúng ta thế này, ít nhất cũng có thể qua được nửa đời người đi.”

Năm mới, Thư Thích dẫn theo Lí Cẩm Khang đến nhà mấy người họ hàng, con cháu nhà nội đều đã có con cái, cụ bà còn có khí lực ôm chặt chọc cười, con mắt lơ mờ cười đến cong cong. Cụ nhà chăm chặt một chút liền có điểm mệt, ôm đứa nhỏ cũng nhờ nhờ trong tay một lúc lâu thế khiến người khá mỏi, cháu dâu rất nhanh tiếp lấy đứa bé, ôm lấy con ngồi xuống bên cạnh.

Cụ bà cau mày vươn tay kéo Thư Thích lại gần, đối với đứa cháu học thức cao này hết sức tán thưởng, dùng tiếng địa phương xúc động bồi hồi kể lại chuyện gia đình. Bà nội Thư Thích so với cụ bà cũng không nhỏ hơn mấy tuổi, nhưng tới đám cháu đồng trang lứa, Thư Thích trái lại lại lớn hơn cháu trai người ta bốn năm tuổi. Cụ bà vuốt vuốt bàn tay Thư Thích, trong mắt ánh lên hàng ngàn yêu thương, oa a, người xem, đứa nhỏ nhà chúng ta đều có mặt búp bê, tuổi tác của đứa nhỏ này cũng nên cưới vợ rồi, con mắt của cụ không dùng được nếu không đã chọn cho nó một nàng dâu xinh xắn rồi.

Lời của cụ đương nhiên chỉ là nói đùa nhưng lại khiến cho sắc mặt của Thư Thích trở nên đỏ ửng. Thân thích ở nông thôn đối với việc làm mai làm mối lúc nào cũng nhiệt tình vô cùng, cũng tự cảm thấy bản thân trèo cao, làm mai là tự nhiên bất quá vẫn là đàm tiếu mà thôi, sẽ không thực sự mang đến phiền phức cho Thư Thích. Hai vị phụ mẫu trong nhà kia li hôn xong liền đường ai nấy đi, dường như cũng rất ăn ý cùng quên đi đứa con trai Thư Thích duy nhất, các vị thân thích cũng từ đó mà xa cách. Hiện giờ xem ra, Thư Thích cười khổ tự giễu, cư nhiên lại có cảm giác cô độc.

“Ài, cụ à, đứa bé tên là gì vậy? Là con trai đi? Khỏe mạnh kha khá quá, thực là khả ái a!” Lí Cẩm Khang tiến lại gần, đùa đứa bé cười khúc khích.

Tai cụ bà con chưa ngễnh ngãng, nhưng mà nghe không hiểu tiếng phổ thông, cháu dâu bên cạnh đành kiên nhẫn làm người phiên dịch. Cụ nhà nghe rõ rồi, cười đến mức trên mắt hiện lên toàn nếp nhăn, đứa bé đúng là con trai!

Thư Thích vuốt ve đứa trẻ Lí Cẩm Khang muốn bế trên tay : “Đi đi, anh sẽ ôm sao, cẩn thận đánh rớt.”

Lí Cẩm Khang ngượng ngùng vò đầu, hẳn cũng không thật sự muốn ôm, vấn đề đánh lạc chủ đề gì gì đó thì ra hẳn đúng là không có tài năng. Thư Thích bên kia đã tiếp lấy đứa bé ôm trong tay, cẩn thận đỡ bằng đầu gối.

Đứa bé mới chập chững học đi không chút an phận ở trên đùi Thư Thích lại càng lanh lợi, rõ ràng không nên đứng dậy nhưng lại cố tình đem sức nặng của bản thân chống lên hai cái chân bé xiu xiu. Thư Thích cẩn trọng đỡ lấy nách đứa nhỏ, hai tay ôm lấy. Đứa bé lập tức quơ quơ hai tay trước ngực Thư Thích, đôi mắt lóe tinh quang nhìn Thư Thích, trong nháy mắt liền đem tay chọc vào khóe mắt Thư Thích, miệng cười khanh khách.

Mẹ đứa bé thấy vậy cũng cười : “Cục cưng, ánh mắt bác nhỏ lớn lên rất đẹp, cục cưng nhà ta cũng phải có một đôi mắt đẹp như thế.”

Lí Cẩm Khang ngồi một bên quan sát biểu cảm Thư Thích bị đứa bé giẫm đạp lên đùi, trong bụng có chút tư vị là lạ a. May mà trong buồng truyền đến tiếng gọi ăn cơm, già trẻ lớn bé xung quanh đều đứng dậy ngồi vào mâm, đứa nhỏ không ngờ lại vô cùng yêu thích Thư Thích, dựa vào lòng bác nhỏ xa lạ ngủ vù vù, ngay cả phân nửa bát cơm trưa cũng là đích thân Thư Thích đút, khiến cho người làm cha làm mẹ của bé cũng phải dở khóc dở cười.

Ông nội bé cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ : “Cục cưng từ trước đến nay ăn cơm rất ít, hôm nay trái lại thật ngoan.”

Thư Thích dịu dàng cười cười, nhà cụ bà có sáu miệng ăn, bốn đời sống chung, trên có già dưới có nhỏ, giữa là hai đôi vợ chồng hoàn thuận vui vẻ, nhà của năm gia đình nhưng lại hữu danh vô thực. Bất quá cuộc sống đầy đủ mỹ mãn như này đúng là điều mà ai cũng ước ao mà không có.

Lí Cẩm Khang bóc vỏ cua, cho thịt vào bát Thư Thích, lại còn múc sẵn cho anh một bát canh gà. Thư Thích ôn nhu cầm thìa đút cho đứa bé, mà mọi người trên bàn ăn cũng không ai cảm thấy hành vi sẵn sóc của Lí Cẩm Khang có phần nào không phù hợp. Lí Cẩm Khang phát hiện ra đầu bếp chính là cậu nhà

chồng cũng là bố của đứa nhỏ liền vui vẻ bàn bạc : “Món cà hôm nay làm ngon quá a, buổi tối tôi cùng anh bàn một chút, thăm quan thăm quan a!”

Buổi tối, khi hai người rời khỏi nhà cậu nhà chồng, thương cảm nhất chính là đứa nhỏ nhà người ta, duỗi cánh tay ngẩn ngủ nức thịt hướng về phía Thư Thích khoát khoát. Lí Cẩm Khang cũng rất là kinh ngạc, ai cũng biết Thư Thích không phải người thiện tâm, thậm chí có vài phần lãnh đạm, cư nhiên lại được đứa nhỏ yêu thích đến thế này thực là chuyện khó mà tưởng tượng nổi. Đứa bé nhất định là hợp ý khuôn mặt mỹ mạo của Thư Thích rồi.

Đứa bé đáng thương đã bị chồng bác nhỏ gắn lên người tội danh háo sắc như thế ngay trước cửa nhà.

Thư Thích đành đứng trong sân bông đứa nhỏ thêm một lát, trời sao buổi đêm sáng lấp lánh, đẹp vô cùng, chính là không khí rất lạnh, Thư Thích sợ bé lạnh, rốt cục cũng hung hăng rút lòng trả bé lại có cha mẹ.

Đến tối về nhà, Lí Cẩm Khang trong ổ chăn cuộn lấy Thư Thích, ngủ ngủ cần cổ anh.

Thư Thích để mãi càng không kiên nhẫn nổi, đẩy hẳn ra hỏi : “Anh làm sao a, hơi nóng cũng phun đầy cổ em, ướt.”

“Ngô, anh phát hiện chuyện quan trọng, trên người em có hay không có một loại mùi đặc biệt, thằng bé kia làm sao lại dính lấy em,” Lí Cẩm Khang không biết thân biết phận, tay còn luồn xuống cách quần sờ soạng bấp dùi Thư Thích, “Để anh nhìn xem, trên đùi có phải đã bầm tím hết không”

Thư Thích bị quấy nhiễu đến ngứa ngáy, tát một cái đẩy hẳn ra : “Kháo! Trừ anh ra ai đã làm qua sự tình này a!”

Lí Cẩm Khang chột dạ.

Nhìn vậy, Thư Thích chỉ đành thở dài : “ Đứa nhỏ có bao nhiêu cân a, giẫm lên cũng không đau. Bất quá đứa bé kia rất đáng yêu, không những không nhận sinh, lại còn đối với người bác nhỏ từ khi nó sinh ra đến giờ chưa gặp lần nào này quần quýt như vậy, thực sự là ngoài dự tính.”

Lí Cẩm Khang đương nhiên không dám vô trách nhiệm mà nói với Thư Thích phỏng đoán “Thằng bé đó là ham muốn sắc đẹp của em”.

Giữ chặt góc chăn của hai người, Lí Cẩm Khang lại dán vào sát một chút : “Em thích trẻ con sao?”

Thư Thích nhìn lên trần nhà : “Không biết khi nào xem qua cái thiệp....”

“Hử?”

“Là nói bất linh của chúng ta ý, chỉ thích chơi với trẻ con nhưng không thích chăm sóc trẻ con,” Anh nháy mắt mấy cái, “E cảm thấy rất có đạo lý, đùa chơi còn có điểm dễ thương, đứt cơm cũng còn có thể nhưng mà đợi đến lúc đêm hôm khóc nháo hay là đái dầm vân vân, em nhất định sẽ thấy đặc biệt phiền.”

Lí Cẩm Khang không dám lên tiếng. Phân tích thật thấu đáo a!

Cuộc sống mười ngày đi chơi nhàn nhã, các món ăn thôn quê thanh mềm, dầu mỡ thịt cá ngày tết, tất cả đã khiến Lí Cẩm Khang phải tăng thêm mấy cân, còn Thư Thích, cho dù ăn nhiều bao nhiêu, cơ thể vẫn là gầy gò thanh mảnh như trước.

Ngày mừng bẩy đầu năm, hai người lại ngồi máy bay quay về Bắc Kinh, bỏ lại cuộc sống tự do tự tại, vui đùa thoải mái, không chút gò bó mất tự nhiên lại nơi thôn dã Giang Nam phía sau. Đây có thể chưa hẳn là hồi ức hạnh phúc náo nhiệt nhất lưu lại trong trí nhớ Thư Thích nhưng chắc chắn là cái tết năm mới ấm áp, không chút lạnh lẽo, cô quạnh nhất anh từng trải qua.

23. Chương 23: Cuộc Tự Hội Phong Trần Mệt Mỏi

Trở lại Bắc Kinh đúng vào một ngày nắng ráo, Thư Thích gần như vừa mới xuống máy bay đã nhận được điện thoại của Nhị Nữ. Tiếng cười khoái trá vui sướng của cô nàng sau lời chúc tết quen thuộc vang lên trong điện thoại, chờ đến lúc Thư Thích cúp được điện thoại, Lí Cẩm Khang đã lấy xong hành lí của hai người, đứng chờ từ rất lâu rồi.

“Cô ấy nhờ em chuyển cho anh câu Năm mới vui vẻ.” Thư Thích nhét điện thoại vào túi áo, tay kia vươn đến chỉnh lại chiếc khăn quàng xộc xệch trên cổ Lí Cẩm Khang cho tử tế.

“Không có chuyện gì khác chứ?”

“Chuyện khác?” Thư Thích làm bộ dáng suy nghĩ một lúc, có vẻ như Nhị Nữ nói rất nhiều, “Hình như là nói mấy ngày nữa sẽ có một buổi tụ họp.”

“Tụ họp gì?”

“Cái gì mà cuộc gặp gỡ của giới vông phôi ở Bắc Kinh, hình như là hằng năm đều có, đã diễn ra được nhiều năm rồi, những người trong giới ở Bắc Kinh có vẻ như đều đến qua rồi đi, anh chưa nghe nói qua bao giờ sao?” Thư Thích cảm thấy kỳ quái nhìn Lí Cẩm Khang.

“Nga, em nói cái đấy hả,” Lí Cẩm Khang cuối cùng cũng hiểu, “Thật ra thì có nghe qua, nhưng anh không phải là người trong đoàn thể, cũng không có ai kéo anh đi, mà anh một thằng đàn ông thì sẽ không chạy đến chỗ các cô gái để xem nào nhiệt.”

“Em thì từng đến tham dự.” Thư Thích có vẻ xúc động, “Đại Nữ Nhị Nữ mỗi lần có đều cho em biết, có đôi khi không lay chuyển được thì phải đi, năm ngoài em đã gặp bọn Đạm Ngữ.”

“Ha ha, là Đạm Ngữ và vị hậu kỳ kia nhà hần sao?”

Thư Thích thoải mái gật đầu : “Hai người kia còn đồng ca cái bài gì đấy, nghe rất hay, nghe nói là bản gốc không chỉnh sửa, chỉ là thích thì hát”

“Vậy năm nay em đi không?” Lí Cẩm Khang vẫy tay gọi một cái taxi bên đường, chạy ra đằng sau nhét vali vào cốp.

“Anh thì sao?”

“Anh hả, xem em thế nào rồi anh mới quyết.”

“Vậy thì đừng đi, rất ấm ỉ, em sẽ nói lại với Nhị Nữ.”

Lí Cẩm Khang mặc dù ngoài miệng không nói gì, nhưng thực ra trong lòng lại đang cao hứng tràn đầy. Thư Thích tuy có lúc khó hầu hạ nhưng thỉnh thoảng lại sẽ lộ ra một chút đáng đáp ý lại khiến cho Lí Cẩm Khang từ đầu đến chân đều vui rên.

Điện thoại của Lí Cẩm Khang cũng vang lên, mang đến bao nhiêu khó nhọc để ngừng lại Đường Nghiêu dong dài chỉ muốn cùng nhau ăn một bữa. Hần cúp điện thoại liền quay sang xin ý kiến của Thư Thích về việc cuối tuần có việc hay không.

“Anh lại làm sao vậy?” Ngồi liên tục từ giao thông công cộng đến máy bay, Thư Thích đã nhuộm phần mệt mỏi.

“Tiểu Tuy bảo chúng ta đến nhà hần liên hoan.” Lí Cẩm Khang kéo cả người Thư Thích dựa vào người mình, “Em không có việc gì thì chúng ta đi đi, ngày trước, cứ đến năm mới là anh lại đến nhà bọn họ tụ tập.”

“Bọn họ mỗi năm đều không về sao?” Thư Thích ngáp một cái.

“Công tác của Tiểu Tuy càng là cửa ải cuối năm càng bận rộn, cho nên bọn họ rất ít đi đâu ngày tết nhất, ngược lại mùa hè nắng to lại sợ cảm nắng.”

“Nga, vậy đi thôi” Thư Thích nhẹ nhàng than thở, “Đó là lí do nói nước ở nơi xa vẫn là không tốt a.”

Bạn bè hai người cũng đều ở cùng một thành phố, công việc của họ cũng đều ở chỗ này. Đô thị này cũng có thể coi là quê hương thứ hai, là chỗ trốn tránh khi không thể đối mặt với gia đình, cũng là nơi bao dung lúc bọn họ yếu đuối nhất. Phải li khai nơi này, nhất thiết phải cắt đứt rất nhiều, bao năm ký ức sinh hoạt, cuộc sống quen thuộc đến mức đã thành thói quen, cát bụi dữ dội mùa xuân, cái khô nóng của mùa hè, mùa thu ngắn ngủi và tuyết phủ trắng khi đông về, không nói đến tốt xấu, nhưng đã cùng với bầu không khí nơi đây tạo thành sự quen thuộc khó mà thay đổi. Còn có những người bạn tại đây quen được, bạn cùng lớp, và tuổi thanh xuân một đời người đã trải qua nơi này.

Thư Thích liếc nhìn những tòa nhà cao tầng quen thuộc lướt nhanh theo hướng xe chạy qua cửa sổ, trong lòng âm thầm quyết định.

Thư Thích ở Lí gia ngủ như chết tròn một ngày, thì thu thập hành lí trở về trường học, hừ không trong nhà theo nửa tháng trống trải lại dâng lên, may mà đúng lúc công việc của Lí Cẩm Khang cũng lu bù, không thật khó không theo thói quen.

Buổi liên hoan cuối tuần Lí Cẩm Khang nói cũng đã đến. Thư Thích lại không hề nhàn hạ, đã sớm cùng Đường Nghiêu chạy từ trường sang nhà của Tiểu Tuyền. Hai người cùng nhau chôn đầu trong bếp nhặt rau. Đến khi đầu bếp Lí trực tiếp nhìn đến hiện trường sản xuất mấy món ăn sủi bọt kia thì vừa mừng vừa lo lẫn lộn.

Thư Thích nhìn vị kia nhà mình lại phải bận rộn trong bếp nhà khác thì có chút bức dọc : “Các người bình thường không ăn cơm sao?”

Đường Nghiêu đang gọt hoa quả, bị Thư Thích hỏi một câu mà giật nảy cả mình, hồi lâu mới phản ứng được, nguyên lai Học trưởng lạnh lùng lại vì chuyện bất công đối với Lí Cẩm Khang mà phẫn nộ.

Đường Nghiêu cười mỉa ai kia : “Này không phải do trù nghệ của Lí Cẩm Khang quá tốt đi. Bất quá cũng là trước đây hần đơn độc nên có thể một tay giải quyết đồ ăn, còn bây giờ để hần ở nhà em nấu đồ ăn quả thực có chút không thích hợp.”

Thư Thích bị xỏ xiên, thế nhưng lại đặc biệt trầm mặc : “Vậy nhóm các người bình thường ăn gì?”

“Ngô ...” Đường Nghiêu mút mút nước của trái cây còn sót lại trên đầu ngón tay, “Bình thường ai rảnh rỗi thì người đẩy làm, chỉ có điều em thời gian trống rỗng đối nhiều. Tiểu Tuyền thì rất bận.”

Thư Thích lại nhìn theo bóng dáng người kia đang bận rộn việc bếp núc, có chút đăm chiêu.

Lúc này Tiểu Tuyền cũng đã trở về, vừa vào cửa cũng đã chạy thẳng vào bếp khiến Đường Nghiêu cắn ngón tay cười hì hì. Đây tuyệt đối là hiệu quả vì có học trưởng ở đây. Tiểu Tuyền trước kia cũng chưa hề cùng Lí Cẩm Khang có chút khách khí.

Thư Thích trên bàn cơm căn miếng cà thơm nồng, Lí trung khuyến khích thực là có trù nghệ thiên phú, chỉ ở nhà cậu nhà chồng quan sát một hồi liền đem cách làm món ăn kia ghi nhớ đến tám chín phần.

Lí Cẩm Khang cười ha ha, lại tiếp tục gắp vào bát Thư Thích một quả cà : “Thế nào?”

Thư Thích chưa kịp đáp lại thì tiếng chuông cửa vang lên. Đường Nghiêu vội vội vàng vàng vừa chạy ra vừa nói thầm : “Ai lại đến vào lúc này a.”

Tiểu Tuyền đem đôi dưa Đường Nghiêu tùy tiện vứt xuống bàn xếp lại cho cẩn thận, thì đột nhiên nghe thấy Đường Nghiêu đứng ở cửa gào to : “A, Viễn Phàm, sao ông lại tới đây, ăn cơm chưa? Chúng tôi đang ăn đây, cùng ăn đi!”

Cảnh Viễn Phàm đi theo Đường Nghiêu vào nhà, sắc mặt uể oải, tiến vào cũng không chào hỏi mọi người mà trực tiếp đi đến trước mặt Tiểu Tuyền hỏi : “Tiểu Tuyền, ông Có số điện thoại hiện nay của Tiểu Tần không?”

Tiểu Tuyền buông dưa trên tay xuống, cũng nhìn thẳng Cảnh Viễn Phàm : “Làm sao?”

Lí Cẩm Khang nhìn Thư Thích vẫn đang vô tư thoải mái rồi lại nhìn Đường Nghiêu đag lo lắng không yên, chỉ có thể đứng ngoài bình tĩnh quan sát. Cảnh Viễn Phàm thất hồn lạc phách ngồi phịch xuống cái ghế Đường Nghiêu mang ra cho hần, quay ra nói tiếp với Tiểu Tuyền : “Cậu ấy, cậu ấy đổi số điện thoại, quên không nói cho tôi biết....”

Tiểu Tuyền cầm lại dưa, và vào miệng mấy miếng cơm, rồi mới giữa bầu không khí quỷ dị trong phòng lãnh đạm trả lời : “Quên mất? Cảnh Viễn Phàm, ông thực sự nghĩ rằng nó là quên mất?”

Cảnh Viễn Phàm tựa hồ bị những lời này đả kích nặng nề, khí sắc càng thêm khó nhìn : “Đúng, cậu ấy không phải là quên mất, cậu ấy là không muốn cùng tôi liên lạc”

Tiểu Tuyền ném cho anh một ánh mắt nhưng cũng không thêm phản ứng với lời nói của anh.

Lí Cẩm Khang rốt cuộc cũng không nhin được : “Viễn Phàm, ông làm sao vậy?”

“Tôi chạy đi tìm cậu ấy, chính là không tìm được....” Cảnh Viễn Phàm cào cào mái tóc, “ Tôi đến nhà cậu ấy nhưng mẹ cậu ấy nói cậu ấy đã không còn ở Thành Đô nữa”

“Ông không hỏi mẹ Tiểu Tần số điện thoại của cậu ấy sao?” Đường Nghiêu nhìn vẻ mặt Tiểu Tùy, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

“Hỏi, mẹ cậu ấy nói Tiểu Tần là chủ động gọi cho số nhà của gia đình, bà ấy cũng không biết” Cảnh Viễn Phàm có phần cay đắng trong lòng, cuối cùng đành đặt hi vọng trên người Tiểu Tùy, “Tiểu Tùy, ông thật sự không có số mới của cậu ấy ?”

Tiểu Tùy hỏi một đấng đáp một nẻo : “Ông chạy đến nhà nó? Ông trong khoảng thời gian này ở Thành Đô?”

Cảnh Viễn Phàm gật đầu: “Hôm nay đúng ba giờ chiều tôi mới bay về Bắc Kinh Tôi ở Thành Đô tìm cậu ấy liên hai tuần Sau đó nhớ ra ông có thể có số điện thoại của cậu ấy”

“Ông tìm nó làm cái gì?” Ngờ khí của Tiểu Tùy vẫn lãnh ngạnh như cũ.

“Tôi” Cảnh Viễn Phàm khựng lại một chút, “Tôi chính là muốn tìm cậu ấy.”

Cảnh Viễn Phàm gần đây sự nghiệp thành công vô hạn, bộ dáng lớn lên lại cao lớn rắn rỏi, phong độ ung dung, làm sao lại có bộ dạng chán nản sa sút như này? Thấy vậy, Đường Nghiêu và Lí Cẩm Khang đều có vài phần không đành lòng, liên tục ném lên người Tiểu Tùy ánh mắt cầu tình thay anh.

Tiểu Tùy đột nhiên phát hỏa, nện chén rượu một cái thật mạnh lên mặt bàn, cạnh một tiếng to, liền nói ra âm thanh mang theo biết bao trào phúng : “Tìm được nó? Hỏi số điện thoại của nó? Cảnh Viễn Phàm, ông để tay lên ngực tự hỏi xem ông có tư cách này không?”

Tiểu Tùy ngày thường luôn ôn hòa nên Đường Nghiêu mới dám giương oai diễu võ, hôm nay người trước mặt tức giận to rồi, Đường Nghiêu cũng sợ anh, chỉ có điều bên kia vẫn là bạn thân mình, không thể làm gì khác ngoài nhỏ giọng cầu xin tha thứ : “Tiểu Tùy Anh đừng tức giận như vậy, bình tĩnh nói chuyện đi, Viễn Phàm hẳn làm cái gì Anh tức giận thế này....”

Tiểu Tùy trừng mắt nhìn Đường Nghiêu một cái trực tiếp khiến Đường Nghiêu phải ngậm miệng : “Cảnh Viễn Phàm hẳn nếu như không phải là bạn em và Lí Cẩm Khang thì anh đã sớm tống hất ra khỏi cửa rồi, còn có thể cho hắn tiến vào đến cửa sao?!”

Cảnh Viễn Phàm dường như cũng bị cơn thịnh nộ của Tiểu Tùy làm cho sững sốt, lại còn bị lời nói của Tiểu Tùy tự vấn lương tâm, nhất thời cũng không phản bác lại được : “Tôi rất đồn mặt....”

Thư Thích bị bọn họ làm ù ù cạc cạc, khiến anh cũng không ăn nổi cơm nữa rồi ?! Vốn đáng lẽ không nên xen miệng vào nhưng lại không nhin được lên tiếng : “Tôi nói các người, có cái gì thì nói hết xem, ngượng nghịu mãi như thế có phiền không a? Bực tức thì mắng chửi một trận, chột dạ thì chịu đựng ăn mắng, nên ăn cơm thì ăn cơm!”

Lí Cẩm Khang đối với Thư Thích có gan dám trực tiếp đâm chọc mĩa mai Cảnh Viễn Phàm và Tiểu Tùy đang giấu diếm kia, có gan tại bầu không khí này nói ra suy nghĩ không khỏi khâm phục, đẹp trai quá! Không hổ là nữ vương nhà mình.

Tiểu Tùy tức giận mà thỏa hiệp, dù sao anh cùng Thư Thích cũng không quá quen thuộc : “Ăn cơm đi.”

Cảnh Viễn Phàm đẩy Đường Nghiêu đang đưa cho hắn cái bát : “Tôi không ăn, Tiểu Tùy, Tôi định mua vé máy bay mười giờ tối nay, ông ông nói cho tôi biết đi.”

Đường Nghiêu và Lí Cẩm Khang đều bị tên Cảnh Viễn Phàm đồng môn dọa cho sợ. Tính nết người này không ngờ vẫn y như ngày thanh niên, lúc có chuyện là ý chí kiên cường, lay không chuyển, rung không rời.

Tiểu Tùy phát hỏa cũng đã bớt, khẩu khí dường như cũng thuận hơn : “Ông tìm nó làm gì? Cảnh Viễn Phàm, tôi nói thật, ông hôm nay không nói rõ ràng ông tìm nó để làm gì thì đừng hòng tôi nói số điện thoại cho ông.”

Cảnh Viễn Phàm mắt giăng đầy tơ máu, nhìn Tiểu Tù : “Tôi muốn đem cậu đây trở về, công ty cần cậu ấy, tôi càng cần cậu ấy.”

Tiểu Tù một chút cũng không lùi bước : “Ông cần nó? Là ý gì?”

Cảnh Viễn Phàm đột nhiên trở nên kích động : “Sáng hôm đó đón cậu ấy là ông đúng không? Cậu ấy hôm đó như thế căn bản không thể tự mình đi được, là ông đưa cậu ấy đi đúng không?!”

“Đúng vậy, tôi đưa nó đến khách sạn rồi nó đến đây lấy hành lý, nếu ngày đó tôi không ở sẽ không biết được nó mang theo bộ dáng nào lên máy bay. Ông nếu nghĩ muốn chịu trách nhiệm thì thôi đi, Tiểu Tàn không phải là phụ nữ, chuyện đó không cần ông để tâm. Huống chi thái độ của nó ông cũng thấy đấy, một khắc cũng không muốn lưu lại, từ trên giường ông đứng dậy để tôi đưa nó đi.”

Thanh âm Tiểu Tù cũng khau khí đều bằng lạnh, từng lời nói ra đều khiến cho ba người kia chấn kinh một phen, ý của Tiểu Tù cư nhiên là hai người đã từng lên giường với nhau. Không phải Cảnh Viễn Phàm cho rằng mình là thắng sao?

Đường Nghiêu chợt nhớ tới sáng sớm nọ chứng kiến bộ dạng thảm hại của Tiểu Tàn, liên tưởng đan xen nổi lại các chi tiết, ta khảo, Viễn Phàm là cầm thú a, đem Tiểu Tàn lăn qua lăn lại như thế, khó trách Tiểu Tù muốn phát hỏa. Mà Đường Nghiêu lúc này cũng không muốn đụng chạm người kia, tự cố ăn canh đi.

“Tiểu Tù,” Cảnh Viễn Phàm đã trở thành ăn nói khép nép rồi, “Ông nói cho tôi biết đi, tôi Tiểu Tù, tôi cam đoan với ông, chỉ cần tôi tìm được Tiểu Tàn, tôi nhất định sẽ giống như ông đối với Đường Nghiêu, cũng chăm sóc cậu ấy như thế.”

“Chăm sóc nó? Tôi xem nó chăm sóc ông còn không ít!” Tiểu Tù cười gằn, lạnh lùng nhìn Cảnh Viễn Phàm vài lần, tựa hồ như từ trong tinh thần chấn nắn sa sút kia của anh tìm được sự thành khẩn, mới từ trong túi áo lấy ra điện thoại, tìm đến số điện thoại của Tiểu Tàn đưa cho Cảnh Viễn Phàm : “Nó hiện tại không ở Thành Đô, ở Trùng Khánh.”

Cảnh Viễn Phàm trong nháy mắt đoạt lấy cái điện thoại, nhanh chóng đem dây số kia lưu vào điện thoại của chính mình, làm xong xuôi lại đưa điện thoại cho Tiểu Tù, đứng lên lập tức muốn đi : “Các người từ từ ăn, tôi cần bắt máy bay.”

Lí Cẩm Khang để ý thời gian mới có tám giờ : “Ông ăn cơm không? Ăn chút đi.”

Cảnh Viễn Phàm chần chờ một lúc rồi vẫn là lắc đầu : “Quên đi, tôi sợ lỡ chuyến, tôi đi trước.”

Lí Cẩm Khang gọi hẩn lại : “Vậy lúc nào ông mới ăn hả?”

Cảnh Viễn Phàm trả lời nhưng chân cũng không hề dừng lại : “Xem tình hình đi.”

24. Chương 24: Bất Ngờ Ngoài Ý Muốn

Cảnh Viễn Phàm hùng hùng hổ hổ đến rồi lại như gió cuốn vút đi, cuốn theo làm xáo trộn cả bữa ăn của bốn người. Thư Thích cầm lại đĩa chột chột đầu cá : “May mà là lẩu, không có bị nguội.” Nói xong liền tiếp tục ăn.

Đường Nghiêu thời gian qua luôn hiểu rõ tính khí nóng nảy của học trưởng nhà mình, ngẫm lại mới thấy người này không bao giờ bạc đãi bản thân, vì thế cũng nhắc đùa gia nhập hàng ngũ. Nhưng chỉ có Tiểu Tù đối với vị này nhà Lí Cẩm Khang có cảm giác kinh diễm, không nói đến diện mạo mà chính là phong cách.

Cảnh Viễn Phàm vừa đi, mọi người cũng không còn hứng trí đùa giỡn như ban nãy, cầm cúi ăn qua loa cho xong bữa rồi Lí Cẩm Khang mang theo Thư Thích trở về.

Đường trở về đã sớm rực rỡ ánh đèn đêm, Lí Cẩm Khang chạy xe còn Thư Thích lẳng lặng ngồi kế đếm đèn đường ngoài cửa sổ : “Cẩm Khang.”

“Hử?” Thư Thích hiếm khi gọi như vậy làm Lí Cẩm Khang tìm nỗi khẩn trương.

“Thầy hướng dẫn hôm trước mới cho em mấy đề cử về đơn vị công tác, chuyên ngành của chúng em rất khó kiếm việc cho nên em tính cẩn thận suy xét.”

“Thầy giới thiệu cho em việc gì?” Lí Cẩm Khang nghe vậy lại càng thêm hồi hộp.

“Một cơ quan ở thủ đô Ninh Hạ, tuy rằng hơi xa, nhưng điều kiện sống ở đây cũng tốt, một nơi còn lại là ở Thượng Hải, gần quê em, nhưng chi phí sinh hoạt cao,” Thư Thích ngừng một chút, “Còn có một nơi là ở Bắc Kinh, bất quá dài ngoẵng bình thường”

“Em nghĩ như thế nào?” Lí Cẩm Khang dè dặt hỏi, mặc dù hẳn đã sẵn sàng chuẩn bị dọn nhà theo người ta nhưng nội tâm sâu thẳm của Lí Cẩm Khang vẫn có khuynh hướng nghiêng về Bắc Kinh.

Thư Thích nhẹ quay đầu nhìn thẳng người kia, nói : “Anh cảm thấy thế nào?”

Lí Cẩm Khang ngượng ngùng cười cười : “Chuyên ngành của các em, anh cũng không hiểu” Cũng không biết tiền đồ phát triển đến đâu, hẳn làm sao dám tự ý gây cản trở đây?

Thư Thích không nói gì, yên lặng cúi đầu khiến không gian nhỏ hẹp trong ô tô trong phút chốc liền chìm ngập một mảnh trầm mặc.

Sao người ta đã cho điều kiện tốt như thế mà lại có cái vấn đề lớn nào đây? Lí Cẩm Khang chợt thấy nhức đầu. Tranh thủ lúc đèn đỏ, hẳn tựa vào vô lăng nói : “Thư Thích, mặc kệ em đi đâu, anh cũng luôn xuất hiện ở địa phương mới đó cùng em.”

Khóe môi Thư Thích lúc này mới chịu vẽ lên một nụ cười : “Phu xướng phụ tùy?”

“Ngược lại đi.” Lí Cẩm Khang âm thầm nhắc nhở.

Về chủ đề công việc của Thư Thích, hai người đều để lại trên đoạn đường lúc đó. Mãi cho đến mấy ngày sau, Thư Thích đột nhiên đối với nấu ăn có hứng thú, chỉ cần là Lí Cẩm Khang nấu ăn sẽ lập tức có thêm cái đuôi Thư Thích đằng sau, mặc dù anh rất ghét mùi dầu khói nhưng dường như mãi cũng tập thành thói quen. Đáng tiếc là trong khoảng thời gian này lại vừa khéo vào lúc Lí Cẩm Khang tăng ca bận rộn, cơ hội vào phòng bếp trở tài cũng không nhiều lắm mà hai người lại đa phần là gọi đồ ăn bên ngoài.

Lí Cẩm Khang vẫn không hiểu cái gì làm cho Thư Thích bỗng nhiên lại niềm nở với nấu nướng như vậy, chỉ có điều những người sống chung cứ như là đều chạy theo truy cầu tình yêu, Lí Cẩm Khang tuyệt đối tán thành ý muốn của ai kia vô điều kiện.

Cuối tuần là lần đầu tiên Thư Thích tập tành vào bếp. Lí Cẩm Khang cẩn thận chuàng tạt dầu vào cho anh, đứng bên cạnh đích thân giám sát chỉ đạo. Thư Thích nấu bắt đầu từ những thứ đơn giản nhất, món đầu tiên là trứng sốt cà chua, cà chua đảo qua dầu không chín kỹ, cứng ơi là cứng. Thư Thích cũng là lần đầu tiên biết chuyện cần phải vỡ trứng trong món ăn thì ra là có thật, có lẽ là thời điểm đánh trứng, lực đạo không đúng khiến có vỏ trộn lẫn bên trong, thật là bi kịch.

Món thứ hai là canh sườn nấu với bí đao, đầu tiên là quá nhạt, Thư Thích lại bỏ thêm muối, vì thế lại phải cho thêm nước, cứ như vậy lặp lại, chén canh biến thành chậu canh, hai người uống no gần chết mà vẫn không hết, hơn nữa canh gần như chẳng còn vị thanh ngọt của xương và bí.

Lí Cẩm Khang ngàn vạn lần không muốn dă kích Thư Thích nên đành làm bộ ăn ngon, tấm tắc khen : “Ha ha, quả nhiên thầy hay có trò giỏi a, lần đầu tiên được như vậy là không tồi.”

Thư Thích đem đồng trứng cháy khét trong bát Lí Cẩm Khang đổ đi : “Loại đồ ăn này ăn xong sẽ ung thư.” Sau đó lại tiếp tục âm trầm không lên tiếng xử lý tác phẩm của mình.

Lí Cẩm Khang nhìn Thư Thích ăn với tâm trạng rầu rĩ, mồm miệng nhạt thếch không còn mùi vị, đành an ủi : “Kỳ thực Thư Thích a, bản thân em không thích dầu mỡ, có anh nấu ăn là đủ rồi, em không học cũng không sao.”

Thư Thích chán đến chẳng buồn nâng đầu lên : “Vậy lúc anh bận, hai người lại suốt ngày ăn cơm ngoài sao? Hay là anh hơn nữa đem về mới nấu ăn hả?”

Lí Cẩm Khang một hồi choáng váng hoa mắt, là hạnh phúc mà ngất ngây. Ý của Thư Thích là đau lòng hẳn lúc bận rộn còn phải về nấu cơm sao?

Sinh nhật Lí Cẩm Khang rơi ngay vào mấy ngày đầu tháng ba, không lâu sau ngày tết. Trong cái cuộc sống bận bịu ngày thường, cùng lắm là cùng nhau ăn một bữa cơm hoặc là đi ra ngoài chơi một chuyến, nhưng

trái lại hẳn trên internet còn một đồng thính giả và bạn mạng, trước thời hạn thật lâu đã phải bắt tay vào chuẩn bị các ca khúc, kịch mừng sinh nhật linh tinh. Hiện tại Lí Cẩm Khang lại có thêm xã đoàn, nói thế nào cũng là lần quan tâm chăm sóc đầu tiên của xã đoàn đối với người mới, chắc chắn sẽ phải bày tỏ một chút tấm lòng.

Mấy ngày trước hôm sinh nhật, Lí Cẩm Khang tranh thủ lúc rảnh rỗi lên mạng một chút. Diễn đàn nội bộ vẫn như trước từng bừng náo nhiệt, tuy rằng thành viên chỉ có bốn người, tuy rằng lúc này Thư Thích không onl. Thư Thích đang tắm ở phòng tắm Lí gia.

Tiểu Trùng Tử : Công quân, đã lâu không gặp

Đao Tước Diện : Ủ, năm mới không lên, gần đây lại bận.

Lạc Vũ Vô Thanh : Gần đây lão đại trái lại lại thường ở, công quân, anh để lão đại khuê phòng tĩnh mệnh

Đao Tước Diện : (Châm mồ hôi)

Tiểu Trùng Tử : Công quân, ngày sinh nhật anh sẽ onl chứ?

Lạc Vũ Vô Thanh : Anh là muốn cùng với lão đại có thể giới hai người đi?

Đao Tước Diện : Ách.... Hẳn là onl đi.

Lạc Vũ Vô Thanh : Các người không trao đổi xem đón sinh nhật thế nào sao a?

Đao Tước Diện : Ngô, Sinh nhật thôi mà, cũng không phải chuyện gì to tát.

Tiểu Trùng Tử : Nghe nói lão đại gần đây học nấu ăn

Lạc Vũ Vô Thanh : Đại Nữu, cô làm sao biết? Công quân trù nghệ tốt như vậy, lão đại có cần thiết phải học không Công quân, tôi nhớ món ăn anh làm.

Đao Tước Diện : Khụ khụ, có cơ hội làm cho các cô ăn.

Tiểu Trùng Tử : Lão đại mấy hôm trước tìm sách dạy nấu ăn gì đấy, còn không phải là học nấu sao Bất quá có công quân khác gì có sẵn sự phụ, cần thiết bỏ gần cầu xa tìm sách dạy nấu ăn sao? Hay là lão đại muốn tự học để cho công quân một cái kinh hỉ?

Lạc Vũ Vô Thanh : Tỷ dụ như đêm ngày sinh nhật làm một bữa tiệc lớn tại nhà (Nước dãi) Lão đại nếu như anh bị em đoán trúng cũng đừng đánh em a TAT

Lí Cẩm Khang bật cười, chiếu theo trình độ hiện tại của Thư Thích, đừng nói là bữa tiệc lớn, nấu được một món ăn đơn giản bình thường thôi là đã không tồi rồi. Chỉ có điều người mà, luôn luôn có trí tưởng tượng vô hạn, Lí Cẩm Khang trái lại vẫn hi vọng trù nghệ của Thư Thích sẽ tăng tiến đột biến, nhưng mà nghĩ đến người kia vì sinh nhật mình mà rửa tay nấu canh, cảm giác sáng khoái dễ chịu từ trong nội tâm cứ dần lan tỏa!

Nói không chừng Thư Thích lúc trước học nấu cũng là để chuẩn bị cho cái này? Càng nghĩ, Lí Cẩm Khang càng thêm thư sướng thêm một chút.

Thực ra Lí Cẩm Khang đã định trước ngày sinh nhật một đêm công bế kịch. Kịch mừng sinh nhật này nọ chất lượng cũng bình thường thôi, chỉ là có đôi khi tiên cơ cũng rất trọng yếu. Trình độ Cast bình thường không giống với hôm sinh nhật đó, người thứ nhất lên sân khấu thường càng nhận được nhiều sự quan tâm để ý. Cho nên bộ kịch lấy tư cách xã đoàn mừng ngày sinh thành viên mới, các vai đều đã nhanh chóng bị chiếm lấy.

Đặc điểm của xã đoàn là sử dụng các nhân viên bên trong, đồng thời những lúc không đủ thì triệu tập thêm nhân lực bên ngoài. Vì thế kịch ngày sinh nhật ấy khởi xướng biên kịch là Nhị Nữu, mà trang trí đương nhiên chính là Đại Nữu. Kịch này trên danh nghĩa là nguyên bản tự sáng tác nhưng thực ra lại gần như là phiên ngoại của “Thiếu trang chủ và tiểu lâu la” thì đúng hơn, poster của Tiểu Trùng Tử vẽ hình hai con vật chibi lông xù bông, lão hổ huynh cười tà uy phong dùng móng vuốt trảo trảo bắt lấy đầu chú cún trắng nhỏ đáng thương. Chú chó nhỏ nghiêng đầu nhìn lão hổ, đôi mắt tròn to lấp lánh ánh lên bịn rịn không rời cùng nỗi sợ, tựa hồ như muốn lao ngay vào lồng ngực con hổ kia.

Lí Cẩm Khang lại bị manh đâm mù mắt rồi. Hắn nhanh chóng tải ngay poster xuống thay thành nền desktop. Đúng 0 giờ đêm nay, Lí Cẩm Khang ngồi trước máy tính hồi âm lại từng lời từng lời một câu “Chúc mừng sinh nhật” của mọi người.

Nhưng là đã vào thời khắc mừng sinh nhật, Thư Thích lại không có ở bên hắn. Thư Thích hai ngày trước đã bị thầy hướng dẫn gọi quay lại trường, mấy ngày này hắn là bận công việc. Lí Cẩm Khang đương nhiên hiểu cho anh nhưng không có nghĩa là hắn không cảm thấy mất mát.

Dù sao đi nữa ngày mai người ta sẽ trở về, không, đã qua 0 giờ, phải nói là hôm nay mới phải. Lí Cẩm Khang mở đồng hồ báo thức, một mình nằm trên giường, chìm trong cô đơn lạnh lẽo mà tĩnh lặng chờ đợi giấc chiêm bao tuyệt đẹp.

Ngoài ý muốn, sáng và cả trưa hôm sau, Lí Cẩm Khang gọi bao nhiêu cuộc điện thoại cho Thư Thích nhưng anh cũng chưa một lần tiếp máy, mãi cho đến khi Lí Cẩm Khang tan sở vẫn không nhận được bất cứ cuộc gọi nào của Thư Thích như dự đoán. Lí Cẩm Khang tay nắm chặt di động, trong lòng tràn đầy nghi ngờ, kèm theo một chút lo lắng không yên.

Lí Cẩm Khang không thể phủ nhận trong lòng hắn vẫn luôn tồn tại một hi vọng nhỏ nhỏ là khi về nhà sẽ thấy Thư Thích đang ở nhà, thế rồi khi hắn đẩy cửa bước vào, xung quang vẫn là một mảnh tối đen, khi hắn bật công tắc đèn, mọi thứ vẫn y nguyên như trước khi hắn bước chân ra khỏi cửa, sạch sẽ mà vắng lặng. Lí Cẩm Khang lại lấy di động gọi cho Thư Thích một cuộc, vẫn là không ai nhắc máy, đành phải tự mình đi nấy đồ ăn, đập thêm quả trứng tự an ủi lòng.

Ôm bát đến phòng khách, Lí Cẩm Khang có phần lo nghĩ không yên, Thư Thích rất ít khi không tiếp điện thoại. Nghĩ như vậy, tay mau lẹ ấn phím tắt của điện thoại, lúc này cư nhiên điện thoại lại thông, đầu dây bên kia không phải là Thư Thích, một giọng nam sang sảng mở lời tiếp máy : “Anh tìm học trưởng hả? Nga, anh ấy đi xem mắt rồi, điện thoại quên không mang theo, đang ở khách sạn a.”

Tiếng cười hì hì của nam sinh bên kia vui vẻ nhưng Lí Cẩm Khang lại cảm thấy tay đang run rẩy từng đợt. Xem mắt? Lí Cẩm Khang bực bội cào tóc, Thư Thích cư nhiên phải kết hôn sao?

Khách sạn? Lí Cẩm Khang từ trước đến nay luôn cho rằng Thư Thích ở trường, làm sao đột nhiên lại ở khách sạn nào đó?

Bát mì nóng hổi bị vớt lại trên bàn trà, Lí Cẩm Khang chưa từng có giờ khắc luống cuống không biết phải làm sao. Nghĩ đến những điều tưởng chừng như đã đạt được lại dần dần mất đi, đã nghĩ rằng nắm chắc trong lòng bàn tay rồi, nhưng hóa ra lại là điều không thể, mà hắn đến khi nhận thức ra điều đó, sự thật trước mắt đã sụp đổ mất rồi.

Lí Cẩm Khang vốn cho rằng bản thân có nghị lực kiên cường mạnh mẽ, không ngờ chỉ bằng một chuyện này đã đập tan toàn bộ tinh thần của hắn. Thư Thích nếu như phải kết hôn để có một gia đình bình thường, hắn Lí Cẩm Khang bất kể thế nào cũng không có tư cách phá hoại.

25. Chương 25: Hiểu Lâm Trùng Trùng Điệp Điệp

Đến khi bát mì bị lãng quên đã nguội ngắt thì điện thoại trong tay Lí Cẩm Khang cũng vang lên. Lí Cẩm Khang vội vàng nhìn thoáng qua màn hình đang nhấp sáng rồi lại thất vọng khi phát hiện ra không phải người kia.

“Công quân, anh cùng lão đại đang ở thế giới hai người chứ? Nhớ kỹ xong xuôi phải lên mạng nhận quà nha~” Thanh âm Nhị Nữ xuyên qua điện thoại truyền đến, y như trước đây, sôi nổi lại thoải mái.

Lí Cẩm Khang gian nan đáp ứng, suýt nữa là chết lặng mà mở máy tính. Quả nhiên là bộ kịch mừng sinh nhật đang vô tư trôi nổi ngay giữa trang đầu diễn đàn, nổi bật mấy dòng chữ đỏ đều là “Mừng sinh nhật Đào Tước Điện.”

Diễn đàn nội bộ cũng là Đại Nữ và Nhị Nữ, kẻ tung người hứng trên ghẹo công quân và lão đại, cơ hồ biến thành đòi xem H văn. Lí Cẩm Khang nhìn lịch sử trò chuyện, đọc được câu hỏi “Lão đại có hay không dọn dẹp hiện thực nấu canh cho công quân a?” mà không nói được tiếng nào.

Các cô ấy làm sao biết được, Thư Thích hiện tại căn bản là không hề ở nhà, thậm chí còn không biết anh đang ở khách sạn nào, đối với một cô gái vô danh tổ chức hôn lễ.

Hiện tại nghĩ đến có lẽ chính mình tự đa tình, học nấu ăn căn bản là điếm báo trước cho việc Thư Thích chuẩn bị ly khai mình. Anh ủy khuất vẫn uyển chuyển học tập để sau này chiều cổ vợ con.

Lí Cẩm Khang chán nản ngã vào giường. Thư Thích rời khỏi đã vài ngày, hương vị chỉ thuộc về anh đã muốn nhạt phai. Máy tính liên tục truyền đến tiếng báo tin mới, Lí Cẩm Khang nằm trong chốc lát liền nhận được một câu nói của Đại Nữu : Hai người này cũng không để ý chúng ta, đều lăn lên giường rồi (Cười tà)

Di động vẫn đang nằm yên lặng trên bàn máy tính đột nhiên vang lên. Lí Cẩm Khang lao qua tiếp điện thoại, nhưng vẫn không phải là Thư Thích.

“Cẩm Khang sinh nhật vui vẻ, ha ha.” Giọng Đường Nghiêu cao vút vang lên, khiến Lí Cẩm Khang phải cầm điện thoại cách xa lỗ tai 10cm.

“Cảm ơn.”

“Như thế nào lại sa sút như vậy a? Thiết, quả nhiên học trưởng không có mặt là ông liền mặt ủ mày chau a~” Đường Nghiêu bắt mồm.

“Tôi...”

“Ài, tôi nói Cẩm Khang ông cũng đừng như vậy nữa, tuy rằng là sinh nhật ông nhưng mà học trưởng ở Ninh Hạ thôi mà, phải về cũng không dễ dàng, hơn nữa thầy hướng dẫn cũng đã sắp xếp hết lộ trình, học trưởng cũng không có khả năng về trước thời hạn a...”

Ninh Hạ? Lí Cẩm Khang đánh gãy lời hắn : “Ông có biết bọn họ cùng ai đến Ninh Hạ không?”

“Thầy hướng dẫn, học trưởng, còn có hai người bạn học của học trưởng nữa. Làm sao?”

“.....Không có việc gì, ông có biết bọn họ đi để làm gì không?”

“Ài, học trưởng không nói cho ông hả? Cũng là nói ông cũng không hiểu, thầy hướng dẫn của chúng tôi ở bên kia có một hạng mục, bình thường do kỹ thuật viên bên đấy vận hành, lúc kết thúc mới tự mình ổng đi một chuyến, về phân đến nỗi mang theo học trò, giống như là muốn đàm phán với bên kia một chút hay sao ý.” Đường Nghiêu an ủi hắn, “Cẩm Khang, ông yên tâm, nếu học trưởng đã cùng ông ở một chỗ, nhất định sẽ không sang đấy làm việc.”

Lí Cẩm Khang cúp điện thoại lại càng không có tư vị. Thư Thích phải đi Ninh Hạ lại một lần cũng không nói với mình. Chính mình vẫn luôn cho rằng anh là đang ở trường học. Bất luận Thư Thích qua bên kia làm việc đi chăng nữa, hoặc như anh đi xem mắt người ta như lời bạn học kia nói, anh cũng chưa từng cùng hắn đề cập qua.

Thái độ và hành động của Thư Thích đã thể hiện rất rõ ràng : Anh và Lí Cẩm Khang đang dần dần kéo dài khoảng cách, giảm bớt cuộc sống sinh hoạt tại nhà hắn.

Lí Cẩm Khang bị suy luận tàn khốc này giày vò đến điên rồi, cố tình hết lần này tới lần khác nhưng vẫn không liên lạc với Thư Thích mà thực ra cho dù có liên lạc được đi chăng nữa, Lí Cẩm Khang cũng không có dũng khí đi chất vấn.

Đợi đến khi di động vang lên lần nữa, Lí Cẩm Khang đã không còn ôm chút nào mong đợi. Lần này là Cảnh Viễn Phàm.

“Sinh nhật vui vẻ a.” Cảnh Viễn Phàm xem ra tâm trạng không tồi, có vẻ như chuyện cùng Tiểu Tần đã xử lý tốt rồi.

“Cảm ơn.” Lí Cẩm Khang miễn cưỡng chính mình vực dậy, “Ông từ Trùng Khánh quay lại chưa?”

“Đã về rồi.” Cảnh Viễn Phàm cười ha hả, bên kia liền phát ra tiếng ồn ào. Lí Cẩm Khang nghe được thanh âm Tiểu Tần phàn nàn Cảnh Viễn Phàm hút thuốc, Viễn Phàm liền mồm xin lỗi.

“Thê quản nghiêm?” Lí Cẩm Khang không nghĩ mình còn có thể nói giỡn.

“Hắc, hút thuốc đích thực là rất có hại,” Cảnh Viễn Phàm bỗng nhiên lén lút đề thấp âm thanh, “Cẩm Khang, tôi còn muốn cảm ơn ông.”

“Làm sao?”

“Ông còn nhớ rõ trước đây từng truyền cho tôi một cuốn cái gì mà BL tiểu thuyết không?”

Đương nhiên hắn còn nhớ rõ, khi đó Tiểu Tần và Cảnh Viễn Phàm hai bên lúng ta lúng túng, Viễn Phàm nói không rõ tình cảm của bản thân là như thế nào, mà Lí Cẩm Khang thì không hổ là bạn tốt liền đem mấy cuốn tiểu thuyết đam mỹ để cho Cảnh Viễn Phàm tự giác ngộ.

“Hắc, tôi chạy đến Trùng Khánh, chính là Tiểu Tần mặc dù tiếp điện thoại nhưng cũng không chịu nói cho tôi biết cậu ấy ở đâu, sau đó” Cảnh Viễn Phàm cười he he đắc ý, “Tôi tự dừng tìm được linh cảm theo cuốn tiểu thuyết kia.”

Cảnh Viễn Phàm nói úp úp mở mở mà Lí Cẩm Khang cũng không có hứng trí mà gặng hỏi.

Đôi bên kia cuộc sống mỹ mãn làm hắn nhớ tới Thư Thích lại không tránh khỏi cảm thấy một trận đau lòng, ngần ngại đến mười hai giờ, Lí Cẩm Khang mới nhận được một cái tin nhắn.

Sinh nhật vui vẻ — Thư Thích.

Ngắn gọn, hoặc cũng có thể nói là qua loa cho có.

Lí Cẩm Khang nhìn bốn chữ trên màn hình mà sững sờ, thẳng cho đến khi màn hình tối trở lại, hắn mới thất vọng mà tắt đồng hồ báo thức. Thật sự...không biết phải trả lời thế nào.

Hai ngày sau sinh nhật của Lí Cẩm Khang vẫn không có cuộc gọi nào của Thư Thích. May mà đúng lúc công việc của hắn đang trong thời kỳ bận bịu nên cũng không có tinh lực để miên man suy nghĩ, cả ngày trừ công việc cũng là ngủ, cuộc sống lại nhàm chán như trước đây.

Vừa đến cuối tuần, Đường Nghiêu và Tiểu Tùy dắt nhau đi ôn tuyết ngâm nước nóng, Lí Cẩm Khang sáng sớm tinh mơ đã gọi điện cho Cảnh Viễn Phàm, kết quả thanh âm phát ra trong điện thoại lại là của Tiểu Tần. Giọng Tiểu Tần tràn ngập vẻ mệt mỏi, ngủ không đủ giấc mà vẫn kiên nhẫn tiếp chuyện Lí Cẩm Khang, Viễn Phàm tối qua thức cả đêm xử lý văn bản, vừa mới đặt lưng nằm ngủ.

Lí Cẩm Khang cúp điện thoại, vốn định tranh thủ thời gian cuối tuần làm biếng một chút, ai ngờ thành ra thế này.

Thế nhưng đến giữa trưa, Lí Cẩm Khang liền nhận được điện thoại của Thư Thích, báo : “Ồ sân bay, tới đón em đi.”

Bảy chữ rõ ràng, rành mạch. Lí Cẩm Khang đang sa sút tinh thần lại vùng dậy, lấy xe chạy như bay đến phi trường.

Thư Thích đi vắng cũng mới hơn một tuần, Lí Cẩm Khang thế nhưng lại cảm giác rằng anh đã rời khỏi đây lâu lắm rồi. Đại khái cũng là do khoảng thời gian này quá khó khăn. Thư Thích có phần say máy bay, ngồi trên xe mà tinh thần mệt mỏi rã rời, cũng không chào hỏi một câu với hắn liền cứ thế dựa vào cửa kính xe mà ngủ.

Về đến phòng ngủ, anh lao ngay vào ổ chăn, đắp chăn tử tế rồi nói : “Em ngủ chút, anh ăn cơm trưa trước đi.”

Lí Cẩm Khang tuy có nhiều điều muốn hỏi nhưng cũng chỉ đành nín lại. Thư Thích mệt mỏi như thế, hắn cũng luyến tiếc.

Giấc ngủ này của Thư Thích liền kéo dài một mạch đến thẳng giờ cơm tối. Anh tỉnh dậy, rửa mặt mũi chân tay rồi ôm lấy bát cơm quét sạch bàn ăn giống như vũ bão.

“Sao lại chỉ có em quay về? Em không phải là đi cùng thầy hướng dẫn sao?” Lí Cẩm Khang đưa bát canh tiếp sức cho Thư Thích, tính toán đem từng tảng từng lớp nghi vấn ra lí giải.

“Đường Nghiêu đã nói cho anh rồi,” Thư Thích khoan khoái uống một hơi nước canh, “Công việc thực ra còn chưa kết thúc, em là đem đồng số liệu phân tích kia về trước, dù sao cũng là mấy người chúng em chia

“Ài, hai người các người không phải tình thú mà mở ca hội sao?” Đường Nghiêu cũng rất kinh ngạc, ở trên giường khách sạn ôn tồn mà lẩn qua lẩn lại.

“Ca hội nào?”

“Phun, ông không biết? Học trưởng không ở chỗ ông sao? Ông lên mạng nhìn xem, ở phòng YY nga.”

Lí Cẩm Khang mau chóng cúp điện thoại, mở laptop, may mà mấy hôm nay cần làm thêm giờ, hắn đem máy tính để ngay trên bàn trà. Vừa lên được mạng đã vội vã đăng nhập phòng YY, lúc này hắn mới phát hiện, không thể tin được Thư Thích đang mở ca hội. Thư Thích ở ngay trong phòng ngủ mở ca hội mà bản thân hắn hoàn toàn không biết! Lí Cẩm Khang chỉ có thể tự oán trách hiệu quả các âm của cửa phòng ngủ nhà mình quá tốt.

Kỳ thật cũng không tính là ca hội, chẳng qua chỉ là vừa nói chuyện phiếm, vừa phát nhạc, kèm thêm hát hò.

Chủ đề ca hội chính là : Sinh nhật muộn vui vẻ.

Lí Cẩm Khang bất giác cảm thấy hốc mắt cay cay.

Thanh âm Thư Thích lạnh lùng nhưng trong trẻo, ôn nhu mà ngân nga bài “Tương kiến quá muộn(1)”. Hát hết bài này, Thư Thích có hơi khàn giọng, nói : Bởi vì thời gian trước bận quá, bỏ lỡ sinh nhật của một người bạn rất quan trọng, hôm nay xem như là chúc mừng bù, ca hát không hay, tán gẫu bày tỏ tâm ý. Về phần quà tặng, vẫn còn trên đường từ Ninh Hạ đến Bắc Kinh, vị ngu ngốc kí nhớ nhận lấy.

Cách một cánh cửa, Lí Cẩm Khang ở phòng tiếp khách lặng lặng lắng nghe từng lời ca hiếm khi lại dịu dàng vô hạn của người nọ, lời treu ghẹo kèm theo ngay thẳng cùng tinh thần can đảm chiếu cáo thiên hạ của ai kia.

Đúng vậy, trong cái giới vông phôi này không phải chỉ có một hai đôi, nhưng người trong cuộc dám trước mặt công chúng thừa nhận thì từ trước đến nay chỉ có một người là Thư Thích mà thôi.

Thư Thích hát xong bài tiếp theo lại nói : Tôi đã từng nói tôi không tin vào tình yêu, sau khi tên ngu ngốc kia ở cạnh tôi, cũng tự cảm nhận mà cho rằng tôi không hề lưu tâm để ý hắn. Cho nên hắn hiểu lầm tôi mấy chuyện, tôi không trách hắn, bởi vì tôi hiểu rõ hắn chẳng qua là quá ngu ngốc.

Một đồng người trong phòng điên cuồng xoát bình ——

Gào khóc, Ba Ba Quân rất nữ vương!

Hắn chính là quá ngu ngốc quá ngu ngốc..... Những lời này nghe lên thật ngạo, nhu mì xinh đẹp. Nữ vương nắm lấy a.

Quá ngu ngốc quá ngu ngốc ha ha ha , người nào đó, anh tới xem rồi chứ.

Ngao!!! Ba Ba Quân thổ lộ thật mãnh liệt, hùng!

Lăn lộn ủng hộ Ba Tường Quân, nguyện trăm năm hòa hợp (^o^)/

~Công quân ngu ngốc thật hạnh phúc, người ta bên trong ghen tị.

Thực cảm động, Ba Ba –sama rất BH(2), ngoài ra ai đó, anh không nên thể hiện một cái sao!

Lí Cẩm Khang đương nhiên muốn bày tỏ thái độ, đó là lí do dẫn đến hành động đẩy cánh cửa phòng ngủ của hắn ra. Thư Thích đương nhiên đã sớm chú ý tới ID kia của Đào Tước Diện gia nhập phòng YY cho nên đối với việc Lí Cẩm Khang thỉnh thoảng xuất hiện đằng sau mình cũng không chút bất ngờ.

“Ba Ba.” Lí Cẩm Khang chậm rãi áp sát sau lưng Thư Thích, ôn nhu cúi người, ở bên tai Thư Thích khẽ gọi một cái. Thanh âm gần trong gang tấc lại từ chủ phòng mà truyền ra khiến cho gần như mấy trăm cái lỗ tai đồng thời cũng nhau dựng đứng. Đương nhiên cũng đồng thời đẩy lên hàng loạt sóng bình luận mới như thủy triều ồ ạt.

Lí Cẩm Khang cũng không phải thật sự ngu dốt như thế, tỷ như hắn đã minh bạch dụng ý của Thư Thích, không mục nát không cao điệu, anh chính là mượn phương thức này để nói cho chính mình. Anh đã hoàn

toàn tin tưởng, anh đã tin chắc vào tình cảm của bọn họ, hơn nữa vẫn luôn tin từ những giây phút đầu tiên đến giờ.

Trong cửa sổ nói chuyện đã muốn bắt đầu xếp hàng phát bình luận ——

Sợ! Cứ nhiên lại ở cùng một chỗ! Yêu cầu công quân thổ lộ!

Yêu cầu thổ lộ +1

+2

+N

+NNNNN

Lí Cẩm Khang ghé vào micro bên cạnh nói nhẹ: “Vợ à, nếu khán giả đã cổ vũ thế này, em đáp ứng gả cho anh đi!”

Thư Thích trong đám ồn áo gây rối kia bình tĩnh trả lời: “Cút!”

“Ha ha, ca hội hôm nay đến đây thôi.” Lí Cẩm Khang tự tiện thông báo với mọi người trong phòng, cũng mặc kệ những tiếng bất bình nghi ngờ “Động phòng” mà tắt YY.

Hắn ôm lấy vợ “mới cưới” của mình lăn lên giường.

Thư Thích đá hắn một cước, nói: “Tôi chưa nói tôi đã nguôi giận, anh làm cho tôi rất thất vọng.”

Lí Cẩm Khang hôm nay đã đủ hài lòng rồi, đặc ý đến nỗi dường như quên mất cái tính nữ vương của Thư Thích, dùng mũi chạm nhẹ vào mũi người kia, cọ cọ. Thư Thích bị hắn làm cho ngứa ngáy, trốn cũng trốn không thoát, đành thành thật trừng hắn.

Lí Cẩm Khang ôm chặt người ta không buông lỏng: “Thân ái, anh sai rồi, anh biết sai rồi.” Một câu nhận lỗi cộng thêm hôn lên một cái, rồi dần thành hôn chụt chụt trên mặt Thư Thích mấy lần.

Thư Thích khó chịu đẩy đẩy hắn: “Đừng đè nặng em, anh rất béo!”

Người còn đang chìm trong đặc ý vô thức khởi động thân thể, dời đi gánh nặng trọng lượng, tiếp tục quấy rối thân thể Thư Thích. Anh cũng nhận ra một điều, nếu không uy no tên sắc lang này trước phỏng chừng muốn đứng đắn nghiêm chỉnh nói chuyện cũng không nổi, thẳng thắn mở miệng cắn một cái thật mạnh lên mũi Lí Cẩm Khang. Cho anh dùng mũi cọ từ từ cọ em nè!

Lí Cẩm Khang nỗ lực thăm dò bên trong khoang miệng Thư Thích, một Lí Trung Khuyển nhiệt tình niềm nở hóa thân thành mãnh thú, tràn ngập mười phần xâm lược, lột quần áo, khiêu khích trêu đùa, làm tiền hí, thể mạnh như vũ bão áp đảo người dưới thân.

Thư Thích lắc lắc cơ thể tránh đi vũ khí đang chờ phát động của người nào đó, hỏn hỏn hỏi: “Anh.... Anh không phải khuê phòng oán sao?”

Lí Cẩm Khang dùng sức mà lắc đầu thật mạnh: “Thư Thích..... Em là của anh!” Dùng lực mạnh một chút liền lập tức tiến thẳng một mạch.

Lần hoan ái sau hiểu lầm và xa cách càng đặc biệt kịch liệt, mang theo may mắn cảm nhận được sau khi suýt mất nhau cùng với biết bao sung sướng trong lòng. Thư Thích bị gây sức ép, lăn qua lăn lại, dày vò nhiều lần khiến mệt đến nỗi không nói nên lời, oán hận trừng mắt liếc người đang giúp mình dọn dẹp, cuối cùng lại trong phòng tắm ấm áp mà rơi vào mộng đẹp.

Giữa trưa ngày hôm sau, khi dương quang chậm rãi xâm nhập vào phòng ngủ, hai con người đã lâu không ngủ đủ giấc mới khẽ tựa mình tỉnh giấc. Lí Cẩm Khang nhẹ nhàng hôn lên trán Thư Thích trong lòng, ôn nhu không nở mở miệng phá vỡ không gian thanh tĩnh này, nhưng là có những việc không thể không nói.

Thư Thích chế trụ lấy cái đầu đang rục rịch của Lí Cẩm Khang: “Học đệ của em nói chuyện xem mắt kỳ thực là nói đùa, ngày đó nhân viên bên công ty kia có buổi họp mặt, địa điểm xa xôi, loại tụ họp này kỳ thực là dạ tiệc hữu nghị. Về phần mấy người chúng em, bởi vì đối phương bên kia có ý muốn lôi kéo, cũng

không dễ khước từ, chỉ có tên học đê kia bị dị ứng rượu được về trước, vừa lúc nhận được điện thoại của anh.”

Lí Cẩm Khang gật đầu, chính mình quả thật là ngu ngốc. Thật ra hiện tại nghĩ lại, Thư Thích sau đó cũng không gọi điện thoại cho mình, chỉ sợ cũng vì anh ở bên kia bận tối mảy mắt.

“Đi Ninh Hạ là thầy hướng dẫn lâm thời mới thông báo, ngày đó trước khi lên tàu thì điện thoại hết pin, mà lúc vội vội vàng vàng thì quên mất không mang sạc, về sau mượn được cái điện thoại cũ của công trình sư bên kia, chức năng cũng không còn tốt, đành dùng gửi cho anh một cái tin nhắn.” Thư Thích cọ cọ lên vai Lí Cẩm Khang, thanh âm tràn đầy tiếc nuối, “Nói như thế nào.... cũng là sinh nhật anh đầu tiên từ khi ở bên nhau.....”

Thư Thích là đang giải thích sao? Lí Cẩm Khang ôm trụ người ta vào lòng, cái mũi cứ nhiên lại có phần ê ẩm, vừa mừng vừa lo. Từ hôm qua thẳng thắn thổ lộ đến những lời chủ động giải thích dịu dàng, nhìn dáng điệu của Thư Thích quả thật khiến bản thân hân hỉ lần nữa vô cùng đặc ý.

“Như vậy, anh nghĩ muốn em lưu lại Bắc Kinh không?”

Lí Cẩm Khang kinh ngạc nhìn Thư Thích rồi không chút do dự gật đầu : “Đương nhiên muốn. Nhưng chỉ cần là cùng em ở một chỗ, nơi nào cũng không quan trọng.”

“Anh cam lòng bỏ lại bạn bè ở Bắc Kinh sao?” Thư Thích thiêu mi quan sát Lí Cẩm Khang, quả nhiên trên nét mặt đối phương hiện lên vài tia khổ sở, “Vì em, buông tha công việc lương cao ổn định, buông tha ngôi nhà hai năm tích góp, rồi đi bạn bè thân quen?” Thư Thích hừ lạnh một tiếng, “Rất không có lời đi.”

Lí Cẩm Khang đành nín nọt cười cười, luyến tiếc là đương nhiên, chỉ có điều vì tương lai của hai người sau này, nếu như bắt buộc phải vứt bỏ, hân đương nhiên cam tâm tình nguyện.

Thư Thích thờ dài, cơ hội nhượng bộ anh cho tên ngốc nhà mình như vậy mà hân vẫn khiến cho người ta không còn cách nào khác a: “Kỳ thực trước khi em đi Ninh Hạ cũng đã cùng công ty ở Bắc Kinh ký hợp đồng.”

Trong mắt Lí Cẩm Khang nhanh chóng ánh lên mấy tia vui sướng : “Em sao không nói cho anh?”

“Ngô, vốn lúc đầu định nhân sinh nhật của anh cho anh một cái kính hỉ, thành ra ài.....” Thư Thích cười khổ một cái. Đột nhiên chuông cửa rất không đúng lúc vang lên, Lí Cẩm Khang qua loa mặc quần áo đứng dậy đi mở cửa, tiếng dép lê loẹt quẹt dần xa rồi lại nhanh chóng gần lại, chủ nhân đôi dép ôm trên tay một cái hộp giấy chạy vào phòng, xúc động nhìn Thư Thích : “Quà tặng?”

Thư Thích cuộn trong ổ chăn miễn cưỡng gật đầu.

Lí Cẩm Khang ngồi ngay mép giường, cẩn thận mở băng dính trên cái hộp, lộ ra hộp quà xinh xắn bên trong, mở dây lụa màu đỏ thắm buộc thành nơ bướm ra, liền thấy được một chiếc đồng hồ đeo tay kiểu nam.

Đồng hồ của Thư Thích từng để quên ở Lí gia, lúc ở trong tay Lí Cẩm Khang, hân nhàm chán cũng lấy ra xem một chút, cho nên thứ này liếc mắt hân cũng nhận ra là cùng một kiểu dáng với cái kia. Của Thư Thích là màu ngân bạch, mà cái trong tay là màu đen tuyền.

“Trước kia mua ở Thượng Hải, khi đó cảm thấy thích cả hai màu này nên mua cả hai, nha, đồng hồ của anh mấy hôm trước không phải là đã bị hỏng sao, cái này em cũng chưa dùng liền tặng cho anh đi.” Giọng điệu Thư Thích nhàn nhạt giải thích, “Không nghĩ tới thứ này em vứt ở ký túc xá mấy năm, cứ nhiên lại có thể tìm được.”

Trong lòng Lí Cẩm Khang giờ phút này chỉ còn là vui vẻ tràn ngập, loại vật trân quý thể này được tặng tới cửa. Hân mới không thèm để ý Thư Thích giấu đầu hở đuôi : “Nhưng em làm sao lại dùng chuyển phát nhanh a, so với em về còn chậm hơn.”

“Chúng em ban đầu là tính cuối tuần mới về a, không nghĩ tới em chạy một chút lại xong nhanh đến thế.” Thư Thích ngáp một cái, tựa hồ như vẫn còn buồn ngủ.

Lí Cẩm Khang lấy chăn bên cạnh mình đắp kín cho Thư Thích : “Em ngủ thêm một lát đi, em làm xong bữa trưa rồi gọi em.”

Thư Thích khoan khoái híp mắt gật đầu. Trong ngực anh kỳ thật có phần ảo não. Sinh nhật Lí Cẩm Khang anh tự nhiên là đã sớm biết, bài post thông báo sinh nhật của các CV lúc nào mà chẳng sóng yên biển lặng đứng đầu trang.

Về lễ vật cũng là đã sớm nghĩ đến, kết quả là từ năm trước vẫn luôn lưu tâm, nhưng mãi mà không tìm được thứ gì hợp ý. Một đồng học đệ kia, tuy rằng bạn gái nhiều vô kể, nhưng toàn là tặng hoa với quần áo, không có gì giá trị cao đáng tham khảo. Thư Thích dù sao đầu tiên đành quay về, một phen tâm ý chọn lễ vật mãi không xong, cuối cùng liền cầm chiếc đồng hồ ngày trước mua tặng cho người ta, may mà chất lượng chiếc đồng hồ kia cũng tương đối sang.

Khi đó trong lòng Thư Thích vẫn luôn tính toán, đồ ngốc một người thành thật như thế, chuẩn bị quà như thế chỉ sợ chính mình chột dạ, vậy chờ đến sinh nhật hẳn chính mình tự thể hiện một chút, về phần thể hiện ở phòng bếp hay phòng ngủ, Thư Thích cảm thấy cứ phải thử xem.

Thành ra một cuộc điện thoại của thầy hướng dẫn liền khiến cho chính mình bận rộn đến tối tăm mặt mũi, mà Lí Cẩm Khang kia thì phải một mình trải qua sinh nhật cô đơn lạnh lẽo, lại còn miên man suy nghĩ vớ vẩn một phen.

Trong ngực Thư Thích cũng cảm thấy khổ sở..

Cái người đối với mình quá tốt này, chứng kiến hẳn vì bất an và hiểu lầm mà mất mát, trong tâm của Thư Thích đương nhiên cũng không ngừng áy náy và day dứt muốn đền bù ngày sinh nhật cho hắn. Cho dù đồ ngốc nhà anh đáng vẻ cao lớn, nhìn qua rắn rỏi kiên cường, nhưng cũng có thể khiến cho người ta cảm thấy không nở cùng lý luận tiếu.

Thư Thích nhắm mắt lặng yên giả vờ ngủ. Cả căn phòng tĩnh lặng chỉ còn tiếng người nọ mặc quần áo, rồi lại dè dặt tiến bước chân, nhẹ nhẹ ra ngoài, rồi lại đột nhiên đứng lại.

“Thư Thích.”

“.....Ừ?”

“..... Em đừng học nấu cơm nữa.”

“..... Hả?”

“Công việc của anh lúc bận cũng không kéo dài, vẫn có thể nấu cơm được.”

“..... Ừ.”

“Tiếp tục ngủ đi.”

“..... Ngủ.”

Hoàn chương 26.

(1)“Tương kiến quá muộn” : “Tiếc rằng gặp nhau quá muộn” của Bành Gia Huệ : [link](#)

(2)BH : Bưư hân, nghĩa là đừng cảm, anh đừng (: Biao1han2)

27. Chương 27: Vĩ Thanh

Thư Thích đem cà vạt trên cổ Lí Cẩm Khang kéo xuống : “Cũng không phải là đi làm, đeo cà vạt làm gì a.”

Lí Cẩm Khang ngẩng lại cũng thấy đúng, tháo chiếc cà vạt màu đỏ hồng xuống cười khổ : “Em sao lại không học tháo cà vạt, mà lại chỉ biết xé là chuẩn.” Bỏ chiếc cà vạt mới tinh tình tình ấy ra, đây chính là quà tặng của Thư Thích, đương nhiên là phải nhận thật tốt.

Xé xong xuôi đương nhiên là sẽ có điểm tâm lót dạ rồi. Thư Thích chia chia chiếc áo sơ mi màu trắng Lí Cẩm Khang đang mặc : “Cái này cũng cởi ra, đổi cái áo ở nhà kia em nhìn một chút....” Thư Thích đi đến mặc áo, lấy ra chiếc áo phong lót màu lam so lên người Lí Cẩm Khang, “Cái này cũng được.”

Số lần hai người cùng đứng trước tủ quần áo chọn đồ thức sự là đếm trên đầu ngón tay, mọi khi thường là Lí Cẩm Khang đi làm rồi Thư Thích vẫn còn đang nằm trên giường, mỹ miều mà nói là hưởng thụ khoảng thời gian nhàn nhã trước khi đi làm, chơi mệt rồi lại ngủ.

Lí Cẩm Khang xem xét chiếc áo lam nhạt Thư Thích ướm trên người mình, như vậy thì hai người đều mặc đồ lam, không tồi chút nào. Lí Cẩm Khang sảng khoái cởi nút áo, đường hoàng dùng hai tay lột chiếc áo sơ mi, để lộ phần trên quang lỏa, tay đón lấy chiếc áo phong trên tay Thư Thích, thoáng một cái đã mặc lên người.

Thư Thích cũng kịp liếc nhìn cái lưng dài rộng của người ta, hai đầu vai còn lưu lại vết cào của bản thân mấy ngày trước. Anh nhìn lại móng tay của chính mình, đêm hôm sau đã bị Lí Cẩm Khang cầm bấm móng tay tĩa tọt một hồi, hiện tại xem móng nào móng nấy thoạt nhìn cũng rất thanh tú.

Lí Cẩm Khang sửa soạn xong quần áo, quay ra lại thấy Thư Thích ngẩn người nhìn móng tay, tiến tới cầm tay anh : “Làm sao vậy? Cắt ngắn quá nên khó chịu?”

Thư Thích nắm lấy chốt cửa mở ra : “Không. Anh đã xong chưa? Xuất phát đi, sắp mười giờ rồi.”

“Không cần vội, mười rưỡi mới gặp mặt. Chúng ta từ đây đi nửa tiếng cũng đủ rồi.”

Quả nhiên khi hai người đến được nhà hàng cũng còn chưa đến mười rưỡi, chỉ có điều ngoại trừ người khởi xướng kia, những người khác đều đã có mặt rồi. Hai nam hai nữ, phân rõ ranh giới mà ngồi, nhưng hai cô nàng kia rõ ràng đang ngồi cười nói hi hi ha ha với một trong hai người con trai, người đó mặt mũi hồng hồng, hiển nhiên là đang tranh chấp gì đó, nhìn thấy Lí Cẩm Khang và Thư Thích đi tới ngay tức khắc nhảy ra : “Hắc, Ba Ba!” Nói xong thì xem xét một vòng Lí Cẩm Khang, “He he, vị này.... là Đạo Tước Diện đi?”

Lí Cẩm Khang gật đầu : “Đạm Ngữ.” Ánh mắt lại chuyển đến người đàn ông đang ngồi trên bàn ăn kia, “Vị kia là hậu kỳ nhà cậu?”

Đạm Ngữ cao hứng, đầu điểm một cái : “Cải trắng đại hiệp tới đón khách a!”

Kỳ Dĩ đứng lên, gật đầu với Lí Cẩm Khang và Thư Thích thay cho lời hỏi thăm, lại một tay bốc Đạm Ngữ kéo về chỗ ngồi : “Trà đã lạnh rồi.”

Đạm Ngữ như là đang chờ chén trà nguội bớt, được Kỳ Dĩ nhắc nhở liền chạy như bay về chỗ, cho hai chén trà vào bụng, có thể thấy cậu ta khát đến thế nào. Xem Đạm Ngữ vừa một hơi uống hết trà, Kỳ Dĩ lại rót đầy hai cốc khác cho người ta.

Hai cô gái tạm thời không có đối thủ tranh cãi, hướng Lí Cẩm Khang và Thư Thích nở nụ cười, không hiểu sao đáng vẻ tươi cười lại có chút gì đó không thuần khiết. Thư Thích đối với mấy thứ này thường không mấy chú ý, còn Lí Cẩm Khang chỉ biết cười ngu ngơ. Hai cô gái chụm đầu vào nhau không biết thì thầm cái gì, rồi lại phát ra hai nụ cười giả tạo.

Thư Thích đi qua, ngồi xuống bên cạnh hai cô, Lí Cẩm Khang thì ngồi giữa Kỳ Dĩ và Thư Thích, thuận tay đón lấy một chén trà : “Ly Đồ còn chưa đến?”

“Không biết a, nói mười giờ rưỡi gặp mặt, giờ này còn chưa có mặt, he he.” Đạm Ngữ làm bộ làm tịch chế giễu Ly Đồ.

Người chưa tới đủ, đồ ăn cũng chưa gọi, một bàn sáu người không quá xa lạ nhưng cũng không tính là quen thuộc, Đạm Ngữ uống vừa uống trà vừa cùng hai cô gái bắt đầu một đề tài khác. Thư Thích đối với việc đây không hứng thú, lấy điện thoại ra đọc tin tức mới, Lí Cẩm Khang liếc mắt nhìn Kỳ Dĩ im lặng ngồi bên cạnh, không khỏi tự giác ưỡn thẳng người, biểu cảm nghiêm túc xem Thư Thích đọc tin tức.

Sáu người xem như là mỗi người một việc cho hết thời gian. Thực ra Ly Đồ đến cũng không phải là quá muộn, không tới mười một giờ mười lăm phút đẩy cửa vào, đáng vẻ Ly Đồ từ đường nhìn của mọi người ngồi trên ghế thì cao, lại còn đàng đứng, nhất thời khiến cho người đang sợ hãi rụt rè đi đằng sau anh càng trở nên nhỏ bé.

“Ta kháo, Ly Đồ , hai người thực là lè mề quá đi.” Đạm Ngữ hướng hai người kia núi lửa phun trào, một bên dùng ánh mắt quét từ trên xuống người kia nhà Ly Đồ, không phải là kinh diễm, chỉ coi như là thanh tú thôi, mấu chốt là khéo léo được lòng người, kháo, nguyên lai là tên Ly Đồ kia yêu thích cái loại tiểu bạch thỏ này, he he.

Kỳ Dĩ bất đắc dĩ đem Đạm Ngữ ấn về chỗ ngồi: “Đem hai chữ đầu bỏ đi.”

Nhìn cậu nhóc đi cùng Ly Đồ hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, Đạm Ngữ cười hi hi đùa cợt : “Tìm cái gì? Lão tử ở đây này.” Sau đó giúp cả nhà được chứng kiến nét mặt nghi ngờ kinh ngạc trên gương mặt của bạn nhỏ Lam Xoa Xoa.

Thư Thích từ khi Ly Đồ bước vào cửa khi nãy đã cất điện thoại, lúc này mới nghĩ đến Lí Cẩm Khang cũng có thể là lần đầu tiên gặp gỡ Đạm Ngữ, cư nhiên lại không để lộ chút nào thần sắc ngoài ý muốn. Tốt lắm.

Kỳ Dĩ nhúc nhủ : “Đừng có suốt ngày “lão tử lão tử” thế.” Một bên cầm lấy chén trà bị Đạm Ngữ đưa tới, đặt trước mặt mình, một bên đem thực đơn đưa cho hai cô gái trước mắt.

Hai cô gái tiếp lấy cái menu, lại nhích người một chút để ra khoảng trống cho Ly Đồ vs Lam Xoa Xoa. Mọi người tự giới thiệu một lượt, quả nhiên ngoại trừ người mới Lam Xoa Xoa, còn lại đều là những ID rất quen thuộc.

Ăn xong bữa tối, một nhóm tám người rềnh rần kéo nhau đến phòng thu của bạn Ly Đồ thu âm, lấy kịch bản ra duyệt lại một lần. Lúc Ly Đồ vs Lam Xoa Xoa phối CP, bạn nhỏ Lam Xoa Xoa đáng thương đối diện với kịch bản mà cả nửa ngày cũng không nói ra được một câu, mà còn phải hỗn hển tạm nghỉ mấy lần. Đạm Ngữ ở một bên cười đến méo cả mồm, Ly Đồ cư nhiên không hề giúp đỡ, miễn cưỡng tựa ở một bên đứng ngoài nhìn.

Vẫn là Thư Thích đã xem trước, lôi Lam Xoa Xoa ra bên cạnh nghỉ ngơi, sau đó đối với Lí Cẩm Khang ra lệnh : “Chúng ta thu trước đi, máy tính anh có kịch bản cái “Thiếu trang chủ” kia chứ?”

Lí Cẩm Khang gật đầu, liền lấy kịch bản ra : “Vừa vặn còn kỳ cuối cùng.”

Thư Thích quay màn hình notebook về hướng mình điều chỉnh một chút : “Ừ, vậy tới thử lời thoại xem.”

Đạm Ngữ ở một bên gian ác cười, hai người này thế nhưng lại rất thoải mái, trong ca hội YY công khai thổ lộ với nhau, hôm nay lại trước mặt mọi người ân ái, thật sự là đủ rồi nha.

Nội dung của kỳ cuối cùng, vấn đề vướng mắc bao lâu nay của vô lâm đã dần dần bị phơi bày, Thiếu trang chủ nhờ vào một thân võ nghệ cao cường cuối cùng cũng có thể mang theo Tiểu lâu la nhà mình toàn vẹn thuận lợi trở ra, thành ra Thiếu trang chủ đối với ba mẹ của mình lập kế bắt hấn sinh nhi tử , đem chủ ý đánh lên người con trai mình ——

“Thiếu gia, chúng ta không trở về sao?”

“Làm sao?”

“..... Vậy..... Vậy làm sao lại muốn xuất môn rồi a? Thiếu gia, người không phiền lụy sao?”

“Ngu ngốc, người không thấy cha mẹ ta muốn làm gì sao?”

“Lão gia phu nhân.....”

“Ân?”

“..... Tiểu nhân không biết.”

“..... Ài. Nói thế này, chủ ý của bọn họ là đem ta và một cô nương nhốt vào một phòng, thẳng cho đến khi sinh em bé mới thả ra.”

“.....”

“Em bé tốt nhất vẫn là nam, mới sinh ra sẽ khóc nháo, lớn chút nữa sẽ chấp chừng biết đi, lại lớn chút nữa sẽ gọi ta là cha.....”

“ Ô oa oa”

“..... Người khóc cái gì?”

“Ồ ô.....”

“Ài..... Đừng khóc, ta đây không phải mang người trốn đi sao?” Bất hiểu? Hừ, ta trốn xa rồi, xem các người làm sao vì để ôm tôn tử mà đặt lên đầu ta cái danh bất hiểu!

“Thiếu gia.....”

“Về sau còn khiến Thiếu gia ta sinh khí không?”

“..... Không.”

“Về sau còn cần Thiếu gia ta không?”

“.....Không.”

“Về sau còn đem Thiếu gia ta đá xuống giường của người không?”

“..... Không.”

“Ừ, tốt lắm, đến, kêu tướng công nghe một chút.”

“.....”

“Đừng có một thước lại muốn tiến lên một bước!” Thanh âm Thư Thích nháy mắt từ nhu hòa uyển chuyển biến thành âm u lạnh lẽo, từ trong Lí Cẩm Khang một cái.

Lí Cẩm Khang ủy khuất : “Không phải là kịch bản viết thế sao.”

“Cút!”

28. Chương 28: Phiên Ngoại 1

Thời tiết mùa xuân vô cùng mệt mỏi, mà nhất là khi bị vây trong lớp học. Cho nên mới nói cho dù là khoảng thời gian quý báu trước khi thi đại học cũng đừng trách người ta nằm gục trên bàn ngủ say như chết.

Tiểu Tần là bị tiếng trả lời của người ngồi bên cạnh làm cho bừng tỉnh.

Cậu nhu nhu đôi mắt mảnh dài, làn gió nhẹ dần dần theo cửa sổ cuốn tán đi, đem theo giọng nói của thanh niên ngồi cạnh cậu đang trả lời câu hỏi của thầy giáo một cách nghiêm túc vang xa.

Thời gian mới tỉnh sau giấc ngủ ngắn hạn, Tiểu Tần lúc nào cũng rất là trì độn. Qua hai ba phút hồn mới về đến thân xác, vì sao giọng nói này lại không chút quen thuộc vậy?

Tên ngồi bên cạnh là học sinh sáng sớm nay mới chuyển trường.

Hình như gọi là Cảnh Viễn Phàm.

Thanh âm của nam sinh có âm sắc hơi cứng, khàn khàn, nhưng bởi vì cách nói không nhanh không chậm, lại thông dong bình tĩnh đến có chút kiêu ngạo.

Tiểu Tần ngáp một cái, hiểu được nam sinh đang ung dung trình bày vấn đề với giáo viên, sự mệt mỏi vừa rồi lại từng chút xâm nhập vào tứ chi. Chống tay giữ vững được không đến mười phút, Tiểu Tần quả nhiên lại nằm úp sấp, trở về giấc mộng.

Những đứa trẻ thành tích đặc biệt xuất sắc lúc nào cũng có đặc quyền, sinh vật được gọi là giáo viên, mắt đeo kính viễn thị, chôn đầu vào trong sách, để lộ một chòm tóc màu đen, lại thông thả giảng tiếp bài giảng ôn tập mười năm như một của mình.

Cuộc sống cấp ba là nhàm chán nhất, nhất là học kỳ hai của năm cuối, trừ bỏ không ngừng làm bài và ôn tập, thì cuộc sống cũng chỉ là ăn uống ngủ nghỉ.

Tiểu Tần đối với tên nam sinh cao gầy ngồi cùng bàn cũng không có nhiều hứng thú, chỉ là nhớ kỹ thanh tuyến đặc biệt của người kia.

Đó là lí do Tiểu Tần không thể ngờ nổi, ngày đó khi cậu đang trên đường đi học thì bệnh viêm ruột thừa cấp tính tái phát, mà cái tên bạn cùng lớp cùng bàn mới đến được hai tháng lại là người đưa cậu đi bệnh viện.

Cha mẹ Tiểu Tần sinh cậu không bao lâu thì ly hôn, cậu là do mẹ một mình nuôi lớn, cuộc sống sinh hoạt cũng có thể nói là bình lặng. Mẹ Tiểu cả đời không chịu thua kém ai, Tiểu Tần thi đỗ vào trường trung học trọng điểm lại càng hao tốn nhiều tiền tích góp mẹ Tiểu.

Vậy nên Tiểu Tần phẫu thuật viêm ruột thừa cũng là do tên bạn cùng lớp cùng bàn kia chi trả toàn bộ phí.

Đương nhiên khi đó Tiểu Tần còn chưa nắm rõ ràng gia cảnh nhà Cảnh Viễn Phàm, nhưng một cái nợ ân tình lớn như vậy, một người hiếu thắng như Tiểu Tần thật không thể không băn khoăn trong lòng.

Bởi vì chút điểm đặc biệt này mà Cảnh Tiểu hai người mới cùng trường chưa đến ba tháng lại có một sự ràng buộc dường như cao hơn người khác.

Kỳ thực trong gia đình Cảnh Viễn Phàm, tiêu mấy nghìn thực cũng không tính là gì. Cảnh ba ba thời còn trẻ liền làm ăn buôn bán ở cổ hương và Tứ Xuyên, vì mục đích thi vào trường ở tỉnh lớn Giang Tô, Cảnh ba ba có đôi mắt nhìn xa trông rộng đã sớm đem hộ khẩu của đứa con trai chuyển về Tứ Xuyên, Cảnh Viễn Phàm cũng có thể coi là vì trường đại học mà di cư.

Thành tích của bản thân Cảnh Viễn Phàm cũng rất tốt, năm thi đại học cũng phát huy không tồi, quả nhiên như dự đoán mà trúng tuyển đại học Bắc Kinh danh tiếng.

Ngày Tiểu Tần nhận được giấy báo trúng tuyển cũng đành đối với tờ giấy có con dấu màu hồng kia gượng cười.

Từ nhỏ đến lớn, bản thân luôn phải nỗ lực hơn người khác vài phần nhưng vẫn là không thể đạt được thành tích như người ta.

Có thể bạn cùng học với Tiểu Tần sẽ cho rằng cậu chẳng hề chăm chỉ học tập. Một học sinh lên lớp ngủ gật, đi thi luôn nộp bài trước mà còn có thể đạt được thành tích xuất sắc, liền có thể dễ dàng đánh giá “thiên tư thông minh”, “không sợ chết”. Nhưng mà chỉ có Tiểu Tần mỗi ngày đều học đến hừng đông, lên lớp ngủ bù, chưa hề biết đến cuối tuần mới hiểu, vì hi vọng của người mẹ duy nhất, trên lưng cậu gánh vác biết bao trách nhiệm lớn lao, phải trả biết bao tinh thần và sức lực.

Rõ ràng là tâm tình đang bối rối như thế nhưng cậu lại cố tình chọn sống ở trường trước một tháng. Dựa trên tâm lý, khách quan đều là tương đương ám chỉ điều không hay.

Ký ức về thừa nhỏ chưa từng biết đến tình thương của cha đột ngột hiện về, những năm tháng ngày ấy vị bạn bè bắt nạt, cô lập không ai giúp đỡ, quá khứ vì không có tiền mà bị chế giễu, chính là nguồn gốc tạo thành tính cách quái gở lắm lì, rất dễ khiến cậu cảm thấy bị thương và do dự.

Lúc ở trường thi, không chiến mà đã mất hết khí thế, Tiểu Tần sau này mới hiểu được cuộc đời của chính mình mặc dù đau khổ nhưng vẫn bình ổn, ít có phong ba, nếu không cái tự tin và ý chí chiến đấu khó khăn lắm cậu mới duy trì được sẽ lập tức sụp đổ.

Trượt đại học kỳ thực cũng không bất ngờ.

Mùa hè năm ấy, Tiểu Tần chạy tới Tây An học đại học mà Cảnh Viễn Phàm ngồi cùng bàn thì đi lên kinh thành.

Lần nữa gặp lại đã là bốn năm sau.

Khi đó anh họ Tiểu Tần là Tiểu Tùy ở Bắc Kinh cũng đã ổn định, Tiểu mẹ cũng đành buông bỏ quyết tâm, cho phép đứa con mình lên Bắc Kinh kiếm sống.

Tiểu Tần từ nhỏ cơ thể đã đơn bạc, mắc lắm các bệnh đau nhức nhỏ, xa xứ không phải là mong ước của Tiểu mẹ đối với đứa con trai này. Bốn năm học cậu đại học xa nhà, Tiểu mẹ cũng lo lắng không yên suốt bốn năm, vốn là tuyệt đối sẽ không đồng ý cho Tiểu Tần sau khi tốt nghiệp lại một đường lên phía Bắc.

“Cậu là Tiểu Tần sao?” Cảnh Viễn Phàm phả ra một làn khói, hướng Tiểu Tần nhàn nhạt cười. Bốn năm sống ở kinh đô khiến người con trai ổn trọng năm ấy càng trở nên thành thục. Ở bữa liên hoan mừng sinh nhật bạn cùng đại học lại gặp được bạn cũ học cùng cao trung năm nào, Cảnh Viễn Phàm cũng bất ngờ.

Tiểu Tần gật đầu. Từ lần gửi trả tiền viện phí vào thẻ của Cảnh Viễn Phàm hai năm trước, hai người kỳ thực cũng không còn liên lạc.

Đường Nghiêu bắt mắt chỉ vào Cảnh Viễn Phàm : “Cũng không xem là trường hợp gì, hút thuốc, cả ngày đều hút thuốc.”

Cảnh Viễn Phàm phớt lờ tên kia, cười cười, dung mạo lại không còn như thiếu năm năm đó cởi mở đơn thuần, ẩn ẩn một cổ u sầu man mác.

Cảnh Viễn Phàm bắt đầu học hút thuốc là khi năm hai, lập tức trở thành tâm điểm trong cái trường nổi tiếng nghiêm khắc này. Đường Nghiêu không còn cách nào khác, đành phải buộc lòng nhìn hẩn thờ dài, Cảnh Viễn Phàm trải qua những chuyện gì hẩn cũng không phải là biết trọn vẹn mà chỉ biết sơ sơ mà thôi. Cha mẹ gặp rắc rối trong hôn nhân, gia đình phá sản thoáng cái đã khiến cuộc sống của một thiếu niên chưa đến tuổi hai mươi như hẩn trở nên vô cùng bi kịch, không khác gì tất cả đều sụp đổ.

Sau đó, Tiểu Tần bắt đầu đi theo Cảnh Viễn Phàm gây dựng sự nghiệp.

Tiểu Tần nguyên bản là không đồng ý, em họ mình có cái bản lĩnh gì, anh đương nhiên biết rõ, bởi vì bối cảnh gia đình mà từ nhỏ cậu đã chịu biết bao vất vả khổ cực, hiện giờ anh càng không đành lòng nhìn cậu bước theo người ta chịu khổ.

Thế nhưng Tiểu Tần lại kiên trì đến cùng.

Một lần kiên định đã kéo dài đến hai năm, Tiểu Tần cũng là không ngờ, hai tên mới tốt nghiệp đại học, chân ướt chân ráo ra đường lại có thể dựa vào kỹ thuật của bản thân dựng lên một công ty cũng có chút danh tiếng. Cảnh Viễn Phàm tuy rằng có chút khoát, có quyền quyết định nhưng về mặt giao tiếp lại không bằng Tiểu Tần ôn hòa điềm đạm. Tiểu Tần cũng không nghĩ đến đứa em họ từ nhỏ đến lớn đều trầm lặng, khi bước lên thương trường lại có tài khoa môi múa mép. Hai người kia, một chủ nội, một chủ ngoại, đem đám sinh viên mới tốt nghiệp gom lại, trừ bỏ kỹ thuật, kinh nghiệm gì cũng không có, biến họ thành nhận lực mở rộng công ty.

29. Chương 29: Phiên Ngoại 2

Chạng vạng. Khi mà nơi chân trời xa xôi ánh lên một mảng rắng đỏ của trời chiều, từ cánh cửa sổ của công ty chiếu vào một tầng quang huy vàng kim rực rỡ, mọi người trong văn phòng đều thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan sở.

Tiểu Tần đẩy cánh cửa phòng Cảnh Viễn Phàm, để đồng văn kiện cầm trên tay lên bàn. Người trong phòng kia nhanh chóng dập tắt điều thuốc trong tay nhưng vẫn chẳng kịp làm tán đi làn khói dày đặc miên man trong không gian. Tiểu Tần khó mà nhận xuống được một trận ngứa ngáy nơi cuống họng đang dâng lên mãnh liệt.

Cảnh Viễn Phàm rất nhanh liền đứng dậy mở to cửa sổ, một bên lại thúc giục Tiểu Tần đi ra ngoài : “Sau giờ rồi, đi xuống dưới ăn cơm đã.”

“Tôi bảo,” Tiểu Tần dừng bước, cau mày nhìn tay phải của Cảnh Viễn Phàm đang gác trên vai mình, “Cậu sẽ không từ bỏ cơ hội này chứ?”

Cảnh Viễn Phàm im lặng thu tay tiến thẳng một mạch về phía trước.

“Tôi nói thật với cậu, cậu hiện tại đã rất ít xã giao, bỏ thuốc đi, thứ này đối với cơ thể không có gì tốt.” Tiểu Tần vội vàng bước nhanh vài bước bắt kịp người ta.

Cảnh Viễn Phàm bắt đầu ngó lơ, mặc kệ người bên cạnh. Lần nào cũng dùng trò này mà vẫn thành công làm Tiểu Tần bó tay.

Hai người ở dưới lầu công ty ăn cơm, ăn xong lại quay về phòng làm việc, không hổ là một đôi công tác điên cuồng.

Cuộc sống cứ như thế, từ những ngày bắt đầu gây dựng sự nghiệp gian khổ nhất cho đến hiện tại, khi mà mọi thứ đã đi vào quỹ đạo, các thói quen lại khó mà thay đổi về như cũ.

Lần thứ hai rời khỏi công ty thì đã là nửa đêm, Cảnh Viễn Phàm lái xe, Tiểu Tần ngồi bên ghế phó lái, nghiêng đầu híp mắt dưỡng thần.

Xe cộ trên đường giờ này cũng chỉ còn lác đác. Cảnh Viễn Phàm liếc liếc mắt nhìn người bên cạnh một cái : “Cậu không cần mỗi lần đều ở muộn như vậy cùng tôi.”

“Tôi lười lái xe mà thôi.” Tiểu Tần đỡ trán, vẫn nhắm mắt như cũ : “Hơn nữa, không đồng cam cộng khổ, tôi làm sao không biết xấu hổ mà dám cùng cậu chia lợi nhuận.”

Đây cũng là mảnh khoe quen thuộc, cũng khiến Cảnh Viễn Phàm bó tay hoàn toàn.

Xe ngừng lại dưới nhà Tiểu Tần.

“Nếu không hôm nay ngủ nhà tôi đi.” Tiểu Tần ngồi không nhúc nhích, từ nơi này đến nhà Cảnh Viễn Phàm mất hơn nửa giờ.

Đồ dùng trong nhà Tiểu Tần cơ hồ như đều là hai bộ, có thể thấy rõ ràng tỉ lệ Cảnh Viễn Phàm nằm trên cái giường này lớn thế này. Hai người rửa mặt xong liền tự chui vào ổ chăn của mình. Phòng khách nhà Tiểu Tần gần như trở thành phòng ngủ của Cảnh Viễn Phàm.

Chỉ có điều hôm nay tựa hồ như có phần khác biệt, bởi tự nhiên Cảnh Viễn Phàm lại chui vào phòng của Tiểu Tần.

“Này, cậu chui vào chăn của tôi làm gì?” Tiểu Tần đang chìm trong mộng lung say ngủ thì đột nhiên bị một luồng nhiệt độ cơ thể ấm nóng làm cho bất ngờ, từ trên giường vùng dậy.

“Phản ứng ghê gớm thật.” Cảnh Viễn Phàm thản nhiên nằm thẳng, “Cũng không phải là chưa từng ngủ chung một giường.”

Chung giường đương nhiên đã từng có. Là thời điểm khó khăn trước đây, hai người cùng đi thuê nhà, vì để tiết kiệm lò sưởi, tiết kiệm điều hòa, hai người đành phải đồng sàng cộng chẩm.

Tiểu Tần ngồi yên không nói lời nào, sóng lưng đơn bạc trong không gian tối tăm hôn ám thẳng tắp cứng đờ, úp mở hồi lâu mới trầm tĩnh lại, cậu cẩn trọng hỏi : “Cậu có giường sao không ngủ lại chạy sang giường tôi?”

Cảnh Viễn Phàm quay mặt nhìn Tiểu Tần : “Gần đây đã lâu không có tới, chăn đệm ở phòng khách nhà cậu đều có mùi lạ rồi.”

Tiểu Tần nghĩ lại một lúc cũng nhớ ra, từ sau lần Cảnh Viễn Phàm ngủ lại nhà mình hôm đó, cậu đã quên thu dọn, đem chăn chiếu đi phơi nắng, thật sự là tự tạo nghiệp chướng mà. Vì thế cậu cũng không ngại, thật cẩn thận nằm gọn sang một bên, sau đó cảm nhận được ổ chăn bên cạnh vì sức nặng mà lún xuống, không giống tấm phản cứng đờ năm ấy khiến hai người nằm mà đau hết cả lưng.

Cảnh Viễn Phàm không chút ngại ngần dựa vào da thịt sau lưng của Tiểu Tần, tuy hai bên còn cách một lớp đồ ngủ, nhưng cũng đủ khiến Tiểu Tần phi thường bất an. Cảm nhận Cảnh Viễn Phàm nằm sau lưng mình, hô hấp phả thẳng vào gáy, Tiểu Tần không được tự nhiên mà nằm nhích ra phía ngoài. Thế nhưng lại bị Cảnh Viễn Phàm ôm cổ kéo lại : “Cậu muốn ngã xuống dưới sao?”

Bầu không khí tĩnh mịch, Tiểu Tần chợt dạ lắng nghe tiếng hít thở đang lan khắp gian phòng. Tay Cảnh Viễn Phàm khoát lên bụng cậu, Tiểu Tần rụt rụt chân, ý đồ ổn định lại trái tim đang đập liên hồi.

Cảnh Viễn Phàm thì ngủ say sưa, chả bù cho Tiểu Tần hầu như một đêm không ngủ.

Trên bàn cơm là hai mảnh trái ngược, Cảnh Viễn Phàm thần thanh khí爽, Tiểu Tần mệt mỏi lờ đờ.

“Tiểu Tần,” Cảnh Viễn Phàm giải quyết bữa sáng, hình như là nhớ ra cái gì đó, “ Chiều hôm nay tôi muộn chút mới đến công ty. Trưa nay không ăn cùng nhau được rồi.”

Tiểu Tần gật đầu, tùy ý hỏi : “Có việc?”

Cảnh Viễn Phàm cào tóc có phần chán nản : “Còn không phải là Vương chủ nhiệm kia, từ lần trước về trường làm một buổi tọa đàm, lão bà ấy một lòng muốn đem cháu gái mình giới thiệu cho tôi. Chiều nay tôi phải đi ăn bữa cơm, sẽ không mất nhiều thời gian lắm đâu.”

Tiểu Tần run lên một cái, sau đó liền chậm chạp đem kính mắt bị hơi nóng của sữa đậu nành phủ lên một lớp sương mờ, từ từ lau mắt kính rồi đặt lại lên bàn.

Cậu có phần gấp gáp tiếp lời : “Cái này tính là.... xem mắt?”

Cảnh Viễn Phàm hình như không phát hiện ra biểu hiện bất thường của Tiểu Tần, nói : “Dù sao cũng coi như làm quen thêm một người bạn đi, lão bà ấy nói cô cháu gái cũng làm kinh doanh, có lẽ là một nữ cường nhân.”

Tiểu Tần trầm mặc thu dọn đồ ăn : “Không sai biệt lắm, đi làm đi.”

Thời điểm tan tầm ngày hôm nay, Tiểu Tần ngoài ý muốn được về sớm, Cảnh Viễn Phàm bất ngờ nhìn cậu : “Sao thế, không biết xấu hổ mà không cùng tôi chia ngọt sẻ bùi nữa sao?”

Tiểu Tần nhớ tới hai tiếng đồng hồ trước, người kia mới nói cho mình trưa nay phải đi xem mắt, trong lòng nhất thời dâng lên một nỗi chua xót không tên : “Tôi cũng đi làm chuyện cá nhân a, cậu cũng thật là, cũng sắp có bạn gái rồi, đừng có cả ngày đều cuồng công việc như thế nữa.”

Cảnh Viễn Phàm cười phì : “Đừng có nói như thế cậu không cuồng công tác như thế.”

Tiểu Tần miễn cưỡng cười cười. Cậu quả thực không phải, ít nhất là không chủ động đem cuộc sống của bản thân biến thành cuộc sống của công việc. Cậu chỉ là cam tâm tình nguyện bởi hắn cuồng công việc mà thôi.

Tiểu Tần muốn đi làm chuyện riêng, Cảnh Viễn Phàm tự nhiên sẽ không ngăn cản cậu, còn cẩn thận dặn dò cậu chú ý thân thể, đừng về quá muộn.

Tiểu Tần liếc mắt nhìn Cảnh Viễn Phàm lần cuối cùng, thấy hắn không có chút biểu hiện nào là quyến luyến, nỗi niềm đắng chát mất mát lại tràn ngập trong lòng.

Tối hôm nay kỳ thực Tiểu Tần cũng chẳng đi đâu có việc gì, chẳng qua chỉ về nhà sớm mà thôi. Một người cẩn thận dè dặt nhiều năm cho dù muốn phóng túng cũng không có chỗ để đi lại càng mê mang vô pháp buông thả. Huống chi Tiểu Tần lại chỉ là muốn chạy trốn, cũng không muốn sa đoạ.

Không lâu sau đó, Cảnh Viễn Phàm buồn bực phát hiện Tiểu Tần tựa hồ như đang tránh mặt mình, cho dù là cậu có bạn gái, cũng không cần thiết ân đoạn nghĩa tuyệt, vứt người anh em đang xông pha nơi hiểm nguy sang một bên không lo chứ? Đợi đến khi Cảnh Viễn Phàm mất sạch kiên nhẫn thì nhận được điện thoại của Tiểu Tần. Người kia say bí tỉ, trong lời nói còn phảng phất biết bao hoảng sợ và bất an.

Lúc Cảnh Viễn Phàm đến chỗ quán bar theo miêu tả của Tiểu Tần thì cũng mới mất có hai mươi phút, nhưng lại khiến cho tâm tư hắn chấn động ít nhiều.

Đồng tính hôn mê, ánh đèn mập mờ làm đầu óc người ta choáng váng, âm nhạc ồn ào. Tiểu Tần ngồi lui mình trong một góc sáng sủa ở quầy rượu, bên cạnh bu một đám ruồi bọ. Tay của mấy tên kia còn đang mò mẫm lên lưng cậu.

Cảnh Viễn Phàm nhất thời tức giận, hai ba bước đã đến bên người Tiểu Tần, nắm tay cậu kéo ra khỏi đám người đấy.

Tiểu Tần mở to đôi mắt đục ngầu, khoanh khắc nhìn thấy Cảnh Viễn Phàm xuất hiện liền có vài tia yên tâm, sau đó liền dựa vào người hắn để người ta dắt đi, mà Cảnh Viễn Phàm cũng vô cùng hợp tác ôm chặt lấy vai cậu.

Tên ruồi bọ kia sờ sờ mũi, bỏ đi : “ Nguyên lai là có bạn rồi, sớm nói là được mà.”

Tửu lượng của Tiểu Tần vốn không tồi, nhưng không biết đêm nay làm sao lại thế này, uống hai chén đã thấy dạ dày cuộn lên, chóng mặt quay cuồng. Đây là lần đầu tiên Tiểu Tần đi loại quán bar này, là vì giải

sầu chút cũng không phải để chìm trong xa hoa đồi trụy. Khó chịu trên thân thể khiến đầu óc nhất thời hỗn loạn, mất đi tính cảnh giác, phản ứng đầu tiên là gọi có Cảnh Viễn Phàm đến.

Cảnh Viễn Phàm lau mặt cho cậu, thấy cậu cũng không quá tỉnh táo, đành kiềm nén, chờ cậu tỉnh rượu rồi nói sau.

Tiểu Tần yếu ớt vùi vào ổ chăn, khuôn mặt không đeo kính có chút như nhược, mỏng manh, trên môi còn lưu lại chút dấu tích khiến người ta bực bội. Quả thực rất xinh đẹp. Khó trách có một đám đàn ông muốn ăn đậu hũ, Cảnh Viễn Phàm thở dài, trông ngực vừa nghi ngờ vừa phiền muộn, Tiểu Tần sao lại đi đến mấy chỗ đấy?

Tiểu Tần ngủ thẳng đến nửa đêm thì tỉnh lại, Cảnh Viễn Phàm ngủ ngay bên người. Cậu gắt gao quan sát người bên cạnh, nhưng không có dũng khí đánh thức hẳn. Nếu không phải tâm trí mơ hồ, thì vô luận thế nào cậu cũng không để Cảnh Viễn Phàm đến những nơi như thế mà sẽ tự mình đi về.

Tân tâm khổ khổ giấu diếm lâu như vậy, hiện giờ đều bị phơi bày hết rồi. Không biết Cảnh Viễn Phàm sẽ có phản ứng gì, là tránh cậu còn không kịp sao? Nhìn người bên cạnh mình, Tiểu Tần thở dài một hơi, xem ra là sẽ không đối với mình kinh nhi viễn chi(1) đi.

Chính là nếu như hẳn biết mình đối với hẳn ôm ấp mấy loại tâm tư này thì sao?

Tiểu Tần nhắm mắt lại, không dám nghĩ tiếp nữa. Từ học tập đến sự nghiệp, bản thân đều trải qua nhiều vất vả, mà về mặt tình cảm thì vừa mới nảy sinh đã chết lặng rồi.

(1) "Kinh nhi viễn chi" : tôn kính mà không dám tiếp cận.

30. Chương 30: Phiên Ngoại 3

Náo loạn đến mức này, Tiểu Tần còn nghĩ muốn giấu tính hướng của mình nữa là không có khả năng, Cảnh Viễn Phàm thật không có vì vậy mà xa lánh cậu, hơn nữa còn bắt đầu chiều cố cậu, thương hại cùng lo sợ mà cẩn thận an ủi cậu.

"Tôi sẽ không ra ngoài làm bấy đâu, yên tâm." Tiểu Tần nhúc nhúc đầu nhấn mạnh, đẩy cái đồng giấy tuyên truyền gì mà HIV với đồng văn về linh tính Cảnh Viễn Phàm mang đến, trong lòng ngũ vị tạp trần. Cậu có nên cảm tạ người ta đã lo lắng chăm sóc cậu không?

Cảnh Viễn Phàm gật đầu, cảm thấy quan tâm Tiểu Tần là trách nhiệm nặng nề.

Muốn nói trong lòng không chút để ý là hoàn toàn không có khả năng, nhưng muốn hẳn bởi vì vậy là có ý kiến với Tiểu Tần này nọ vậy cũng quá khó cho hẳn. Hai người đồng cam cộng khổ từ cái gì cũng không có cho đến ngày hôm nay, Tiểu Tần không chỉ là đồng nghiệp mà còn là bạn tốt nhất của hẳn, là chiến hữu giúp nhau lúc hoạn nạn.

Tiểu Tần lo lắng không yên mà lấy từ trong túi Cảnh Viễn Phàm ra một bao thuốc lá, nhìn lướt qua nhãn hiệu rồi rút một điếu đưa lên miệng. Không quen hút thuốc nên cậu ho khan liên tục.

"Cậu không biết hút mà." Cảnh Viễn Phàm dập điếu thuốc đi, gần đây bởi vì hay đi tìm Tiểu Tần, chính mình nghiện thuốc nặng như vậy mà dường như cũng có phần quen lảng.

Hai người xem như là lặng lẽ đạt được thỏa thuận, cuộc sống và công việc vẫn như cũ, chỉ là do Tiểu Tần vứt bỏ hết mất mát cùng Cảnh Viễn Phàm tận lực cẩn thận từng li từng tí.

Thẳng đến ngày Cảnh Viễn Phàm đánh cho người đàn ông bước ra khỏi khách sạn cùng Tiểu Tần một trận.

Tiểu Tần u ám giữ lấy cánh tay Cảnh Viễn Phàm : "Cậu làm gì thế?"

"Phải là tôi hỏi cậu đang làm cái gì?" Cảnh Viễn Phàm như đang hét vào mặt Tiểu Tần.

Người đàn ông vô duyên vô cớ bị trúng đòn, không hiểu chuyện gì đang diễn ra mà biết bản thân đánh không lại Cảnh Viễn Phàm, chỉ có thể ở ngoài miệng lên tiếng kháng nghị.

Tiểu Tần đã tức giận đến không nói lên lời, Cảnh Viễn Phàm lại cười lạnh, hướng người đàn ông lạ mặt đó lên tiếng cảnh cáo : “Không xác định là ông có thể đối tốt với cậu ấy, ai cho phép ông chiếm tiện nghi của cậu ấy?”

Tiểu Tần kinh ngạc, nguyên lai Cảnh Viễn Phàm hiểu lầm. Thì ra bản thân trong mắt hắn lại không có tiết tháo như thế sao? Tiểu Tần xin lỗi người đàn ông kia nửa ngày, mãi mới khiến ông ta nguôi giận, quay đầu lại, nhìn cũng không nhìn Cảnh Viễn Phàm, trực tiếp gọi taxi về nhà.

Cảnh Viễn Phàm thở hổn hển ngồi lên xe, tài xế chứng kiến hai vị hành khách có vẻ bất thường, không nói một lời liền phóng như bay đưa người về nhà.

Cảnh Viễn Phàm đi theo Tiểu Tần đến cửa, vẫn như cái đuôi truy hỏi đến cùng : “Tiểu Tần, cậu còn không nói có tôi biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

“Cậu tức giận làm gì?” Tiểu Tần nhìn người phía sau với ánh mắt kỳ lạ.

“Cậu làm ẩu như vậy sao tôi có thể không tức giận chứ?”

“Làm ẩu?” Tiểu Tần hừ lạnh, “Cậu có thể có bạn gái, tôi sao không thể có bạn trai?”

“Tôi cùng Tống tiểu thư chỉ là bạn bè, không phải người yêu!” Cảnh Viễn Phàm cũng bưng lên cơn giận dữ, “Mà đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là gã đàn ông kia cậu quen được bao lâu, biết hắn là dạng người gì, có thể đối tốt với cậu hay không, cậu sao lại có thể.... có thể....”

“Cảnh Viễn Phàm!” Tiểu Tần rất ít khi gọi cả họ cả tên hắn, gần từng chữ nói : “Cậu có cảm thấy cậu bây giờ giống như ông chồng bị vợ cấm sừng không?”

Cảnh Viễn Phàm giật mình, hồi lâu mới phản ứng lại được, vội vàng giải thích : “Tiểu Tần, tôi là không có ý này, tôi chỉ là sợ cậu chịu thiệt,..... Tiểu Tần, tôi không có ý can thiệp vào chuyện cá nhân của cậu, nhưng là.....”

“Cậu đã can thiệp rồi,” Tiểu Tần mệt mỏi lắc đầu, “Cái người đó là Trương tổng, cậu không nhớ sao?”

Cảnh Viễn Phàm lại một lần nữa giật mình, hồi tưởng lại một chút, xác thực gương mặt người đàn ông kia có chút quen thuộc : “Vây cũng không được, mới bàn chuyện làm ăn có vài lần, hơn nữa nghe nói người kia có rất nhiều thủ đoạn, cậu cùng ông ta.....”

“Cảnh Viễn Phàm!” Tiểu Tần lớn tiếng đánh gãy lời hắn, “ Ý của tôi là tôi cùng ông ta gặp gỡ là vì chuyện công việc.”

“Công việc?” Cảnh Viễn Phàm cau mày, “Đi khách sạn đàm chuyện làm ăn?”

“Cậu không hề tín nhiệm tôi sao?” Tiểu Tần không biết nên khóc hay nên cười, “Tôi cùng ông ấy đi khách sạn chỉ vì muốn lấy chút đồ.”

“Như vậy” Cảnh Viễn Phàm xấu hổ, không phải là hắn đã đánh oan người ta sao, “Thực xin lỗi, Tiểu Tần, xin lỗi cậu.”

Cảnh Viễn Phàm không ngừng nhận lỗi. Tiểu Tần nhìn đôi môi người nọ khép khép mở mở, cảm giác một nỗi từ nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn dần phát tán. Cậu mãi mãi không giải thích rõ ràng được, muốn bảo trì khoảng cách, không được quá gần nhưng lại luyến tiếc cách xa, muốn tận lực che giấu, muốn mỉm cười thật tươi nhìn người này hạnh phúc bên người khác, lấy tư cách bằng hữu mà khoác lên bộ mặt vui vẻ, mừng hắn thành chồng, thành cha người khác, thậm chí muốn vì hắn mà lúc nào cũng bày ra dáng vẻ cao hứng. Chôn vùi hết đi, ủy khúc cầu toàn(1), cất giấu hết cái thứ tình cảm và tâm nguyện của bản thân.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, dưới ánh sáng màu trắng bạc của ngọn đèn, cậu hôn lên đôi môi mềm mại đó, ngăn chặn lời xin lỗi và hối tiếc của người ta.

Tiểu Tần nhìn thẳng Cảnh Viễn Phàm đang ngây người : “Trước khi tôi quên được cậu, tôi sẽ không cùng người khác.”

Đã rất lâu rồi, Cảnh Viễn Phàm không có khiếp sợ như thế, xúc cảm trên môi vừa lướt qua, kéo theo biết bao bối rối và bất ngờ trong đầu.

Tiểu Tần không phải chưa hề tưởng tượng qua, chẳng hạn như sau khi thổ lộ, người trước mắt sẽ phản ứng thế nào. Nhưng mà hiện thực vĩnh viễn luôn tàn nhẫn, Tiểu Tần hiểu rõ, chính mình làm sao có thể có được loại may mắn như thế.

Cảnh Viễn Phàm trước mắt ngoại trừ sững sốt cùng bất ngờ đến đờ cả người ra, cái gì cũng không có.

Tiểu Tần đem Cảnh Viễn Phàm đẩy ra khỏi cửa rồi đóng cửa lại.

Một lúc lâu sau, ngoài cửa không phát ra bất cứ âm thanh gì, qua thêm một chốc, trên hành lang mới vang lên tiếng bước chân rời đi lặng lẽ. Có một dòng nước lạnh lẽo nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt của Tiểu Tần.

Hiện tại đến phiên Cảnh Viễn Phàm lẩn trốn Tiểu Tần, tuy rằng biểu hiện kiềm chế của Cảnh Viễn Phàm cũng chỉ gọi là ẩn nấp.

Tiểu Tần bắt đầu đi quán bar uống rượu, tránh ngồi cùng xe về với đồng nghiệp, cho dù có tụ họp cũng sẽ viện cớ cùng giả vờ mình sai thời gian.

Nhìn Tiểu Tuyền và Đường Nghiêu, còn có Lí Cẩm Khang cùng vị lạnh lùng bên cạnh kia, nói không ham mộ, không ghen tị đều là lừa mình dối người. Nhưng kẻ khác có được vận số tốt, chỉ có thể trách chính mình xui xẻo. Tiểu Tần cũng đã cam chịu số phận, hồi bé có thầy tướng số nói cậu cả đời ưu sầu lo nghĩ, phúc bạc, xem ra cũng chẳng sai.

Sinh nhật Tiểu Tần vào một ngày đầu đông, ngồi một mình trong nhà hàng, Tiểu Tần chấp nhứt chờ đợi năm tiếng đồng hồ, đối mặt với một bàn đồ ăn mà lại vác bụng đói đi về. Cảnh Viễn Phàm thủy chung không tới.

Hắn nói hôm nay muốn gặp một vị tổng giám đốc nào đó của cái tập đoàn nào đó.

Tiểu Tần lại biết, cái vị tổng giám đốc kia căn bản là không còn ở Bắc Kinh.

Vận cớ mà cũng có trăm ngàn chỗ hở, nhưng lại đủ để Tiểu Tần hiểu rõ, người này cậu đã đánh mất rồi, cho dù làm bạn cũng không được nữa.

Đề cập đến chuyện từ chức một lần, Tiểu Tần thái độ hết sức kiên quyết mà ngược lại, Cảnh Viễn Phàm lại ra sức níu giữ.

“Tiểu Tần, chúng ta cùng nhau gây dựng sự nghiệp cũng không dễ dàng gì, cậu hiện tại muốn rời đi không phải là quá đáng tiếc sao?”

Tiểu Tần nhìn thẳng vào mắt Cảnh Viễn Phàm : “Không tiếc, tiền tài gì đó tôi vốn không để ý, cậu bên này đã ổn định rồi, đổi chỗ làm cũng không phải là quá khó khăn.”

Cảnh Viễn Phàm dường như có cả một bụng lời khuyên giải muốn nói, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể ngồi chôn chân trên ghế hút thuốc cả ngày đến mê man.

Cảnh Viễn Phàm cũng không ngờ tới Tiểu Tần nói đi lại không chỉ là rời khỏi công ty, mà là ly khai cả Bắc Kinh. Tiểu Tần một khi đã cố chấp thì càng đáng sợ. Hắn hiểu rõ chính mình không có tư cách cản trở cậu nhưng trong thâm tâm lại xuất hiện những suy nghĩ bỉ ổi, muốn ỷ vào tình cảm của đối phương để lưu người lại.

Thời điểm Tiểu Tần ở bên cạnh, cho dù là hai người không nhìn thấy mặt nhau, trong lòng Cảnh Viễn Phàm vẫn vững tin, thế nhưng nếu như Tiểu Tần đi xa khỏi nơi này, không biết còn có thể quen biết phải dạng người gì, không biết khi đó ai ở gần cậu nhất, Cảnh Viễn Phàm vừa tưởng tượng đến đây đã thấy rượu trong dạ dày đang làm loạn. Cả bàn đều chúc Tiểu Tần thuận buồm xuôi gió, chỉ có Cảnh Viễn Phàm không chút lập trường để giữ người ta lại, toàn thân càng nghĩ càng khó chịu.

Đối với Tiểu Tần là thứ tình cảm gì? Cảnh Viễn Phàm nhìn người vì uống nhiều rượu mà mặt mày đỏ bừng, đột nhiên cảm thấy có cái gì đó không rõ ràng đang dâng lên trong tim. Nếu chỉ là tình anh em, vì cái gì khi anh một đường, tôi một ngã lại không muốn? Nếu không có suy nghĩ không an phận với người ta thì tại sao khi người ta không ở bên cạnh, bản thân lại khó chịu như thế? Nếu như tâm tư chính mình thuần khiết trong sạch thì sao lúc này đây lại cảm thấy Tiểu Tần dưới ánh đèn trở nên quyến rũ như thế?

Cân nhắc bản thân hơn hai tháng nay, hơn hai tháng vừa trốn tránh vừa tự ngược, tựa hồ như bị vướng trong bóng đêm, bị kinh sợ và không dám tin tưởng làm ảnh hưởng đến phán đoán và thành tâm, cứ đi lòng vòng không dám đối mặt. Để rồi khi đối phương buông xuôi mới phát hiện nguyên lai chính mình vốn không hy vọng bị vứt bỏ.

Cảnh Viễn Phàm trong men say ngà ngà tự kiểm điểm bản thân, cố dùng cái đầu đang hỗn loạn nhưng không nghĩ được cái gì khả thi, càng lo sợ càng vội vàng và kích động. Ở sảnh khách sạn cùng Tiểu Tần to tiếng, ngang ngạch đem người về nhà, xúc động đã lâu thực dễ dàng biến thành khúc dạo đầu cho sự xâm phạm, trong cái tình huống cả hai người đều không thanh tỉnh, đột phá sự rụt rè trong lí trí, chỉ còn lại thân thể kịch liệt giao triền.

Cảnh Viễn Phàm liều mạng, tình cảm có thừa nhưng không chút kỹ xảo. Tiểu Tần bị đặt trên giường, tiếng thở dốc không ngừng lại tràn ngập đau khổ và chua xót nhưng vẫn không tránh được người kia cậy mạnh. Mà biết đâu, trong tâm cậu lại vui vẻ chịu đựng cũng không chừng.

Trước khi đi có một đêm cuồng hoan, ai cũng vui vẻ không phải sao. Không cần trách nhiệm, không có tương lai, không bị nổi xấu hổ đeo bám, chỉ có nhiệt tình kề cận da thịt, phóng túng âu yếm, theo tiết tấu luật động giải phóng hết những gì đang kìm nén.

Cảnh Viễn Phàm là trong ánh nắng ban mai ngày hôm sau mà tỉnh lại. Bên cạnh trống trơn, người vừa cùng mình một đêm cuồng loạn đã đi mất rồi, chỉ còn lại chiếc khăn trải giường loang lổ màu máu cùng những vết cào xước ngực và sau lưng.

Cảnh Viễn Phàm nhảy dựng lên, ở trước giường bực bội đi qua đi lại, Cảnh tượng tối hôm qua ít nhiều cũng còn lưu lại trong ký ức, chính mình có bao nhiêu thô bạo cùng Tiểu Tần chịu bao nhiêu giày vò đều hiện lên rõ rệt, vết máu trên giường càng nhìn càng thấy đau lòng.

Cảnh Viễn Phàm cố gắng dùng mạng lưới quan hệ của mình ở Bắc Kinh tìm kiếm tất cả các khách sạn và các điểm dừng chân mà Tiểu Tần có thể ở lại nhưng vẫn là vô ích. Cả cái thành phố lớn như vậy, muốn trốn một người thực quá dễ dàng.

Cảnh Viễn Phàm thật lâu sau đó mới suy nghĩ lại cẩn thận, với tình trạng của Tiểu Tần sáng hôm đó căn bản không thể tự mình rời đi, có thể Tiểu Tần hoặc Đường Nghiêu biết tung tích của cậu. Đáng tiếc là khi đó chính mình lập tức đã rối loạn, bị những suy nghĩ lo âu cùng bất an phá hủy đi lí trí, thật đúng là không ngờ.

Từ Bắc Kinh đuổi tới Thành Đô, Cảnh Viễn Phàm sau này hồi tưởng lại khoảng thời gian này, phát hiện thật không ngờ từ ngày Tiểu Tần rời đi, chính mình lại có thể tìm lại được cậu, cùng với việc trải qua biết bao thăng trầm. Tết âm lịch năm ấy, Cảnh Viễn Phàm lang thang ở Thành Đô, ở chỗ Tiểu mẹ không tìm được cách liên lạc, lại không thể chỉ dựa vào hi vọng ngẫu nhiên bắt gặp trên phố.

Toàn bộ đầu mối tìm kiếm đều kết thúc sau mười ngày, Cảnh Viễn Phàm không thể không chạy về lại Bắc Kinh, xuống tay ở chỗ nhà Tiểu Tần tìm hiểu.

Khoảng thời gian Tiểu Tần rời đi này, Cảnh Viễn Phàm mới chính thức cảm nhận được hóa ra bên cạnh mình không có người này là không được. Sẽ nhớ nhung, sẽ mất hồn mất vía, sẽ nhận thấy cuộc đời này không được trọn vẹn.

Nghĩ lại khi đó không thể chịu được việc Tiểu Tần ở bên ngoài làm vậy, thì ra cũng chính là ham muốn độc chiếm của bản thân. Đáng tiếc hẳn hiểu ra quá muộn, để đến lúc mất rồi mới thấy rõ những thứ kia căn bản là vô cùng rõ ràng.

Từ chỗ Tiểu Tần lấy được số điện thoại của Tiểu Tần, lại còn phải chịu một phen châm chọc khiêu khích, Cảnh Viễn Phàm sau khi trải qua nhiều lần giày vò thì sáng sớm hôm sau cũng đến được Trùng Khánh. Ở khách sạn xa lạ đợi đến giờ rời giường bình thường, hẳn mới dám gọi điện thoại.

Điện thoại vang thật lâu không ai tiếp. Hẳn an ủi bản thân rằng Tiểu Tần chắc đang rửa mặt nên không nghe thấy tiếng chuông, lại gọi thêm một lúc nữa thì trực tiếp bị ngắt máy.

Thì ra kể cả điện thoại của hẳn Tiểu Tần cũng không muốn tiếp nữa.

Vào lúc này, Cảnh Viễn Phàm đã không thể cầu xin giúp đỡ của người ta nữa, mờ mịt một mình ở một thành phố lớn, làm sao tìm được một người không muốn hắn tìm ra đây. Thực là một tình huống khó khăn.

Cảnh Viễn Phàm nhớ tới quyển tiểu thuyết Lí Cẩm Khang cho hắn ngày trước cũng không có tình tiết này nhưng nhà nhân vật chính là gia đình quyền thế, chỉ bằng một cú điện thoại là có thể nắm rõ toàn bộ danh sách. Xấu nhất cũng là ở trên đường tình cờ gặp cướp bóc hoặc cái gì đó rồi bệnh viện thẳng tiến, sau đó bệnh viện vô cùng có trách nhiệm sẽ thông báo cho người đàn ông đang bỏ trốn kia, cuối cùng thì là HE. Còn chính mình thì sao? Chính mình làm gì đây?

Cảnh Viễn Phàm tâm tư rối rắm hoàn toàn không hề nghĩ rằng trời cao trên kia vô cùng chiếu cố hắn. Khi hắn đang bình thường sang đường thì bị một người đàn ông bế con lái xe đụng phải, miếng sắt quét một phát lên cánh tay, thậm chí còn xuyên qua cả lớp áo lông dày, trực tiếp vẽ lên da một vết thật dài.

Đến bệnh viện rửa vết thương cùng băng bó, Cảnh Viễn Phàm rất cơ trí nghĩ ra biện pháp.

Nhờ y tá việc gọi điện thoại vô cùng khó khăn kia. Y tá bị Cảnh Viễn Phàm năn nỉ, dụ dỗ một hồi mới đồng ý gọi, còn tận tâm giấu diếm tình trạng vết thương, chỉ nói : Tiểu tiên sinh, xin chào, bạn của ngài, Cảnh Viễn Phàm tiên sinh vừa mới bị đụng xe, đang được chữa trị tại bệnh viện chúng tôi, ngài có thể đến đây một chuyến không?

Lúc Tiểu Tần nhận được điện thoại là mới đi bàn công việc về, nghe xong mặt mũi lập tức trắng bệch, nhột nhạt, đồng sự bên cạnh nhìn cậu đầy lo lắng. Tiểu Tần tiện tay đưa văn kiện cho đồng sự, tay chân có chút run rẩy : “Tiểu Tổng, tôi có chút việc.”

Nói xong cũng không quan tâm bên kia nói gì, nhanh như gió chạy xuống ga ngầm lấy xe.

Cảnh Viễn Phàm làm sao lại chạy đến Trùng Khánh mà cậu một chút cũng không biết. Sau mấy cuộc điện thoại lần trước, cậu đã nghĩ việc này đến đây là kết thúc, không nghĩ tới hắn cứ nhiên lại ở ngay thành phố này, cứ nhiên còn phải nhập viện.

Taxi đến trước cửa bệnh viện, Tiểu Tần bất chấp tiền lẻ, chạy thẳng vào bệnh viện, đến đại sảnh thì đối diện bị một người vụng trộm từ đằng sau ôm lấy.

Cảnh Viễn Phàm đã đợi rất lâu rồi, tuy rằng chắc chắn Tiểu tần không có khả năng không để ý đến mình “bị thương”, nhưng vẫn không tránh khỏi lo nghĩ. Gần một tháng không thấy người, nghĩ đến lại có điểm xúc động. Ngay khi hắn tính toán lời khai thể nào cho hợp lí thì Tiểu Tần cứ như vậy chạy vào. Cảnh Viễn Phàm mất rất nhiều sức mới đem người kéo được vào lòng.

Tiểu Tần thấy được mặt Cảnh Viễn Phàm liền an lòng, nhìn cánh tay đang ôm lấy mình hiển nhiên là cũng không bị thương quá nặng. Sau khi cậu kiểm tra tình trạng vết thương liền nhận ra mình đã bị lừa. Chỉ có điều so với việc người trước mặt này được an toàn, mọi thứ đều không quan trọng.

Thật vất vả mới tìm được, tất nhiên Cảnh Viễn Phàm sẽ không đại gì mà để Tiểu Tần chạy mất, không nhéo ngang bướng chạy theo về nhà hiện nay của Tiểu Tần.

Tiểu Tần vốn đang cảm thấy xấu hổ. Dù sao khi đó cũng trong tình huống như thế mà tách ra, chính là hiện tại, người trước mặt này biểu hiện thật thản nhiên, thật giống như bọn họ chỉ là người yêu không được tự nhiên sau khi ầm ĩ , náo loạn một hồi. Đúng là làm cho Tiểu Tần có phần lúng ta lúng túng. Lúc trước cho rằng khó khăn rồi xa, vậy mà Cảnh Viễn Phàm là sao đây? Vì cái gì mà ngàn dặm xa xôi đến tìm cậu?

Cảnh Viễn Phàm ngồi ở phòng khách nhỏ hẹp, đảo mắt nhìn bốn phía, quan sát đồ dùng đơn sơ trong nhà. Chất lượng cuộc sống của Tiểu Tần hiển nhiên không thua kém gì trước đây.

“Tiểu Tần, vì cái gì muốn trốn anh?”

Tiểu Tần tay bưng nước trà run lên một chút, cảm thấy Cảnh Viễn Phàm hỏi loại vấn đề này quả thực độc ác. “Làm sao? Giả bộ như chưa từng có chuyện gì phát sinh? Anh vì cái gì muốn đến tìm tôi?”

Tiểu Tần tìm một chỗ cách xa trên sofa ngồi xuống, một chút cũng không có ý tứ muốn thuận tiện cho việc nói chuyện.

Cảnh Viễn Phàm tiến đến bên cạnh Tiểu Tần, mới vươn tay liền phát giác cả cơ thể cậu đều căng cứng. Hắn đành buộc lòng thu tay về. “Tiểu Tần, vì sao phải làm bộ như chưa từng có chuyện gì xảy ra? Chuyện kia.... rõ ràng đã xảy ra rồi không phải sao. Anh sao có thể không tìm em, một người yêu anh, anh cũng yêu người đó mà lại để người đó ở cách xa ngàn dặm, anh không phải rất ngốc sao?”

Tiểu Tần như là lập tức không hiểu được Cảnh Viễn Phàm nói gì, phòng bị lui về một góc sofa.

“Tiểu Tần,” Cảnh Viễn Phàm đi qua, cánh tay nhẹ nhàng khoát lên lưng Tiểu Tần, “Thực xin lỗi, anh hôm đó đã lỡ thương em.”

Tiểu Tần không ngừng bối rối : “Anh không cần để ý chuyện này, lại càng không cần vì vậy mà lừa tôi. Cảnh Viễn Phàm, anh giống như đang bố thí cho tôi vậy, khiến tôi cảm thấyrất đau khổ.”

“Không phải lừa em,” Cảnh Viễn Phàm đem người ghim vào lồng ngực, Tiểu Tần ban đầu còn có chút kháng cự, nhưng về sau lại tựa hồ như cam chịu, thả lỏng, nằm úp sấp trước ngực Cảnh Viễn Phàm, giống như thương cảm lại tuyệt vọng.

Cảnh Viễn Phàm vừa lòng, chậm rãi lên tiếng : “Tiểu Tần, anh đối với em làm chuyện này, tự nhiên là trong tim có em. Anh hối hận ngày đó không đủ ôn nhu, anh thừa nhận, kỳ thực bởi vì nghe em phải đi, mà anh lại không biết nên làm thế nào, che nên mới nảy lên ý muốn lưu em lại.”

“Không phải là lừa em?” Thanh âm Tiểu Tần có hơi nghèn nghẹn, nghe không rõ ý tứ nhưng Cảnh Viễn Phàm lại cảm thấy rõ ràng một mảnh ẩm ướt đang thấm dần trên vai.

“Đương nhiên là không phải,” Cảnh Viễn Phàm siết chặt vòng tay ôm cậu, “Anh thực rất hối hận không sớm suy nghĩ cẩn thận, để em phải chịu những cái kia....cũng không phải là ý định ban đầu của anh. Anh chỉ là ngoài ý muốn, chính là nghĩ đến chuyện em có thể cùng người khác làm những chuyện kia, anh lại không cách nào chịu đựng được. Nghe nói em phải ly khai Bắc Kinh, anh chỉ biết anh đối với em không phải không có tình cảm, chỉ là anh hiểu ra có phần muộn.”

Đầu của Tiểu Tần chôn sâu ở bả vai Cảnh Viễn Phàm khẽ lắc lắc.

“Tiểu Tần, em còn muốn ở bên cạnh anh hay không?” Cảnh Viễn Phàm ở bên tai Tiểu Tần thấp giọng dụ dỗ, hóa ra cái mà họ gọi là ôn nhu cũng không phải là thiên phú trời cho, chỉ cần có ý nghĩ muốn đối xử ôn nhu với người ta, lúc nào cũng có thể dịu dàng như thế.

Đầu của Tiểu Tần lại nhẹ nhàng gật gật.

Cảnh Viễn Phàm thở dài ra một hơi, tựa hồ như tâm nguyện đã được hoàn thành.

Tuy là trước kia Tiểu Tần thầm mến người ta lâu như vậy, thế nhưng trên thực tế, sau khi hai người chân chính thay đổi mối quan hệ, người thích ứng có vẻ tốt hơn lại là Cảnh Viễn Phàm. Sau khi trở thành người yêu, Cảnh Viễn Phàm gần như đối với việc tùy thời tùy khắc đụng chạm Tiểu Tần là rất nhiệt tình, bất kể là dùng ngôn ngữ hay thân thể.

Tiểu Tần đang nấu canh lại đột nhiên bị hai cánh tay ôm lấy từ đằng sau làm cho hoảng sợ : “Đi ra một bên, coi chừng bỏng đấy.”

“Tiểu Tần, em nấu gì đó, thơm quá.” Tên kia vừa nói vừa ở gáy của Tiểu Tần ngửi tới ngửi lui, một bộ vô lại.

Hai tai của Tiểu Tần đều đỏ ửng.

Ban đêm hai người nằm trên chiếc giường đơn của Tiểu Tần, chen chúc chật chội không cần phải nói. Tay Cảnh Viễn Phàm vẫn luôn chạy lên lưng Tiểu Tần, có đôi khi còn lằn mào sờ soạng vào bên trong đồ ngủ. Tiểu Tần theo bản năng trốn tránh, nghĩ thế nào cũng không thông, làm sao mà một người nguyên bản là rất nghiêm túc đứng đắn, lại đột nhiên tình tình thay đổi nhiều thế này.

Cảnh Viễn Phàm không chế thân thể Tiểu Tần : “Tiểu Tần.”

“Sao?”

“Anh tìm em gần một tháng, bắt đầu từ buổi sáng hôm đó em rời đi.”

Tiểu Tần trầm mặc hồi lâu, cho nên người này bất thành linh khờ khạo như vậy là bởi vì mất mát mà phục thù sao? “Công ty thì sao? anh một tháng không quản lý công ty rồi ư?”

“Từ xa quản lý, nhưng cũng có lúc lực bất tòng tâm, mặc kệ thế nào, tìm được em quan trọng hơn.” Cảnh Viễn Phàm tạm ngừng lại một chốc, “Cho nên em từ chức ở đây, chúng ta quay về Bắc Kinh đi.”

“Cho em một tuần đi.” Tiểu Tần cũng cố ý tùy hứng một lần, hai người thật vất vả ở Bắc Kinh đứng vững vàng trên đôi chân của mình, làm sao có khả năng nói buông tha là buông tha.

Lần thứ hai trở lại Bắc Kinh chính xác là một tuần sau đó, Tiểu Tần đương nhiên quay lại công ty của hai người, công việc ngoại giao động lại một đồng, quả thực không phải là điểm mạnh của Cảnh Viễn Phàm.

Tiểu Tần mở tất cả cửa sổ của phòng làm việc, sau đó đi đến cầm áo khoác của Cảnh Viễn Phàm bị vứt một bên, cẩn thận kiểm tra một lần túi áo, kết quả không thu hoạch được gì. Lục đến gần kéo thứ hai bên trái bàn làm việc mới tìm được bao thuốc bị giấu kín.

Cảnh Viễn Phàm nhướn đầu : “Này không phải là buổi chiều có phần mệt mỏi, dùng để nâng cao tinh thần sao?”

“Mệt mỏi sao anh không nghỉ ngơi một lát?” Tiểu Tần rất bất mãn, Cảnh Viễn Phàm cái gì cũng tốt, chính là hút thuốc quá nhiều.

Thu thập lại văn kiện trên bàn, hai người cùng nhau đi xuống lầu, Tiểu Tần ấn thang máy xuống tầng thấp nhất : “Anh gần đây cũng không tăng ca.”

Cảnh Viễn Phàm đợi cửa thang máy mở ra mới kéo Tiểu Tần vào một góc sáng sủa ở bãi đỗ xe, nhẹ nhàng hôn lên miệng cậu : “Hiện tại còn có chuyện trọng yếu hơn cả tăng ca.”

Tiểu Tần thở hồng hộc, từ trong vòng tay của hắn giãi ra : “Hình như ngày trước anh giả vờ cuồng công việc vậy.”

“Đi thôi.” Cảnh Viễn Phàm mỉm cười, nhét Tiểu Tần vào xe ngồi, “Hôm nay muốn ăn hải sản tươi, đi Tứ Hoàn đi.”

“Anh cũng thành đồ phàm ăn rồi.” Tiểu Tần cài lại cúc cổ áo, hạ thấp người ngồi vào xe.

Cảnh Viễn Phàm từ bên ghế lái vươn người sang giúp cậu thắt dây an toàn : “Anh có lúc ngẫm lại, cảm thấy rất đáng tiếc. Em nói bốn năm đại học và thời gian tốt nghiệp đại học hồi đó của chúng ta, lúc hai mươi tuổi, cái lạc thú yêu đương gì gì đó một chút cũng chưa từng hưởng thụ qua, lại phí phạm vào bài vở và xây dựng sự nghiệp.”

Tiểu Tần đập lên vai hắn một cái : “Trước đây không yêu đương khiến anh bất mãn?”

Cảnh Viễn Phàm lắc đầu : “Anh là cảm thấy nếu không hưởng thụ thì nên dốc sức mà bồi thường, ví dụ như cùng ăn cơm, đi xem phim chẳng hạn.”

Cảnh Viễn Phàm nói xong liền nhe răng cười : “Mà người có thể giúp anh đền bù nhưng nỗi hận ngày đó chính là em, anh rất vui.”

Cuối cùng hạnh phúc có đôi có cặp, không cần phải đi ước ao.

Toàn văn hoàn.

(1) “Ủy khúc cầu toàn” : Vì đại cục mà ép buộc bản thân.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nay-cau-ga-cho-toi-di>